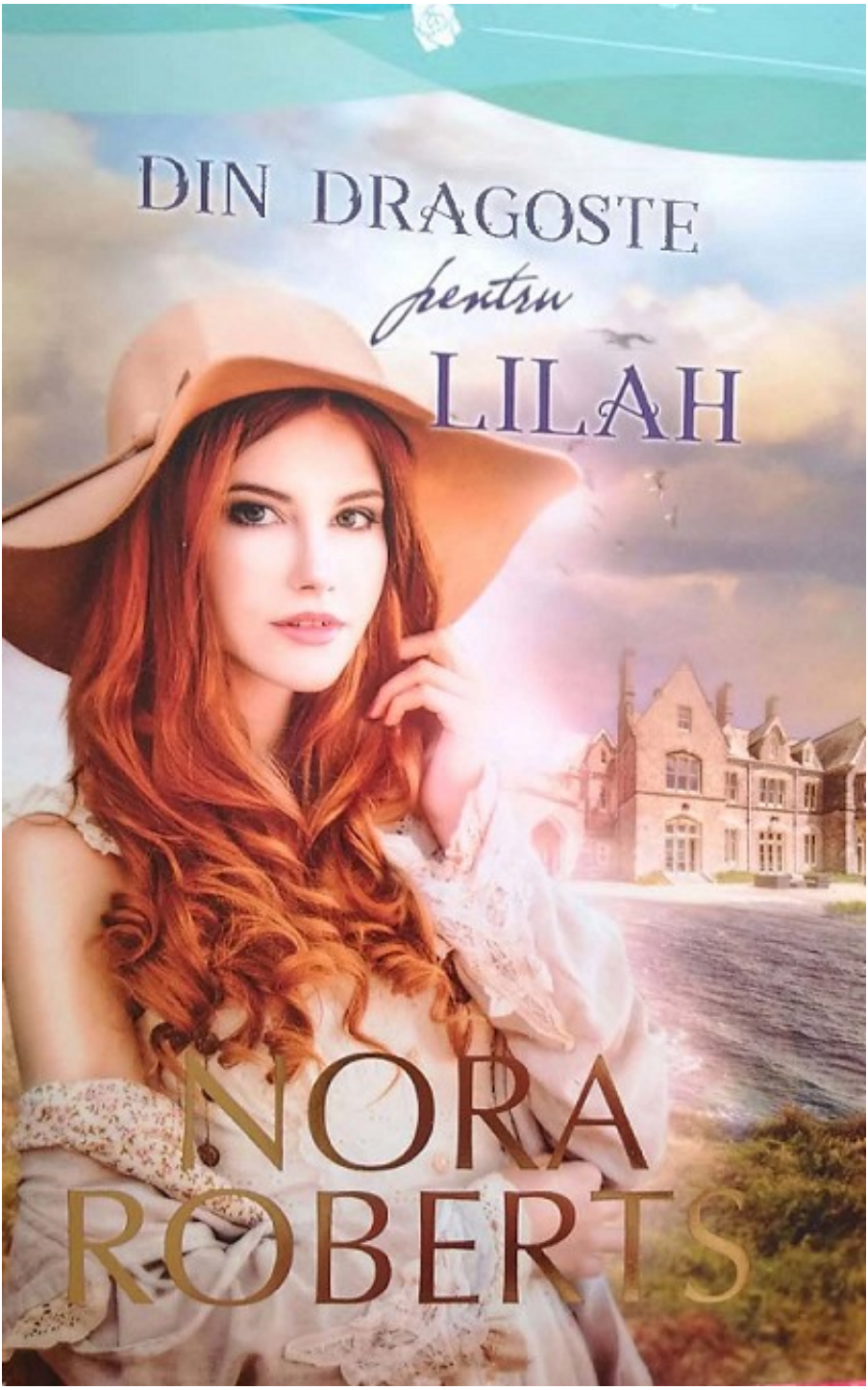
DIN DRAGOSTE
pentru
LILAH
NORA
ROBERTS

Nora Roberts
Din dragoste pentru Lilah

For *the Love of* Lilah by Nora Roberts

Copyright © 1991 Nora Roberts
Lira.
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea, Laurenţia Carîp
Traducere din limba engleză Adela Crăciun/Graal Soft

Pentru stră-străbunica mea Selina MacGruder,
care s-a îndrăgostit nechibzuit, dar atât de potrivit

prolog

Bar Harbor, 1913

Aud chemarea stâncilor. Măreţe şi cutezătoare, irezistibil de falnice, stăpâne pe teritoriul lor, au puterea să te ademenească la ele ca farmecul unui iubit. De dimineaţă, aerul era la fel de blând ca norii care dominau cerul spre vest. Pescăruşii zburau în cercuri pe deasupra lor ţipând, un sunet stingher purtat de vânt precum cel al clopotului îndepărtat al unei balize. Un sunet care evoca imaginea clopotului unei biserici ce vestea venirea pe lume a unui copil. Sau moartea cuiva.

Precum într-un miraj, celelalte insule scânteiau şi pâlpâiau în ceaţa subţire pe care soarele nu izbutise încă să o risipească de la suprafaţa apei. Pescarii îşi ghidau bărcile solide departe de golf, departe pe valurile spumoase ale mării.

Deşi ştiam că el nu avea să fie aici, nu am putut sta departe de acest loc.

Am adus copiii cu mine. Dorinţa mea de a împărtăşi cu ei o părticică din fericirea pe care am simţit-o de fiecare dată când am păşit prin iarba sălbatică ce ducea spre stâncile abrupte este cât se poate de firească. 11 ţin pe Ethan de o mână, iar pe Colleen, de cealaltă. Bona vede de micuţul Sean, care a luat-o de-a buşilea prin iarbă după un fluturaş galben care i-a zburat printre degetele curioase.

Râsul lor – cel mai minunat sunet pe care o mamă îl poate auzi – se înălţa spre cer. Pofta lor de cunoaştere este cât se poate de senină şi de profundă, încrederea, atât de sinceră. Deocamdată, pentru ei nu contează grijile lumii, răscoalele din Mexic, agitaţia din Europa. În lumea lor nu este loc de trădări, vină sau pasiuni care-ţi sfâşie sufletul. Nevoile lor, cât se poate de simple, sunt de moment şi nu au absolut nimic de-a face cu ce va fi mâine. Dacă aş putea să-i ajut să rămână la fel de inocenţi, să-i feresc de toate grijile şi să le asigur pentru totdeauna libertatea, aş face-o.

Dar ştiu că într-o bună zi va trebui să se confrunte cu toate emoţiile şi frământările necontenite ale vieţii de adult.

Dar astăzi suntem înconjuraţi de flori sălbatice care aşteaptă să fie culese, întrebări care îşi caută răspunsurile, iar eu, de visuri care pot fi visate.

Nu am nicio îndoială că dădaca a înţeles de ce am venit aici. Mă cunoaşte mult prea bine ca să nu îşi dea seama ce este în sufletul meu. Mă iubeşte mult prea mult ca să mă critice. Nimeni nu ştie mai bine ca ea că eu şi soţul meu nu ne iubim. Este doar, aşa cum a fost întotdeauna, o comoditate pentru Fergus, iar pentru mine o datorie. Dacă nu am avea copii, nu ne-ar lega absolut nimic. Chiar şi aşa, mă tem că îi consideră doar nişte bunuri de valoare, nişte simboluri ale succesului lui personal, la fel cum consideră şi casa noastră din New York sau Turnurile, reşedinţa care se aseamănă cu un castel şi pe care a construit-o pe insulă pentru vacanţele de vară. Sau aşa cum mă consideră şi pe mine, femeia pe care a luat-o de soţie, cea pe care o socoteşte suficient de atrăgătoare, suficient de binecrescută pentru a-i purta numele de Calhoun, care îi onorează masa la care mănâncă sau care îi împodobeşte braţul atunci când merge la evenimentele din înalta societate, atât de importantă pentru el.

Aştern aceste cuvinte şi îmi dau seama că mă fac să par o persoană rece, dar nu pot să pretind că în căsnicia mea cu Fergus a existat vreun strop de afecţiune. De pasiune nici nu s-a pus problema. Am sperat, atunci când am respectat dorinţa părinţilor mei şi m-am măritat cu el, că vom fi afectuoşi unul cu celălalt, iar în timp această afecţiune se va preschimba în dragoste. Dar eram foarte tânără pe atunci. Relaţia noastră s-a redus la etichetă, un substitut palid al oricărei emoţii.

Probabil că acum un an aş fi putut să mă conving că sunt mulţumită de viaţa mea. Am un soţ prosper, copii pe care îi ador, un loc de invidiat în societate şi un cerc de prietene elegante. Garderoba îmi este plină de haine şi de bijuterii frumoase. Smaraldele dăruite de Fergus la naşterea lui Ethan sunt demne de o regină. Casa mea de

vară este splendidă, şi ea vrednică de o familie regală, cu turnuri şi foişoare, cu pereţi semeţi înveliţi în mătase, cu podele lucioase acoperite cu cele mai minunate covoare. Ce fel de femeie nu s-ar mulţumi să aibă toate aceste lucruri? Ce şi-ar putea dori mai mult o soţie supusă? Orice în afară de dragoste.

Lângă stâncile acestea am găsit acea dragoste, la artistul care stătea aşezat acolo, cu faţa spre mare, şi punea crâmpeie de piatră şi ape agitate pe pânză. Christian, cu părul lui lung şi negru în bătaia vântului, cu ochii lui cenuşii atât de întunecaţi şi de intenşi concentraţi asupra mea. Poate că, dacă nu l-aş fi întâlnit, aş fi putut continua să mă prefac că sunt fericită. Aş fi putut să încerc să mă conving că nu tânjesc după dragoste, cuvinte mieroase sau o atingere discretă în miez de noapte.

Dar l-am întâlnit, şi viaţa mi s-a schimbat. Nu m-aş mai întoarce la mulţumirea aceea falsă nici pentru o sută de coliere de smarald. Alături de Christian am descoperit ceva mult mai de preţ decât tot aurul pe care Fergus s-a priceput atât de bine să îl agonisească. Nu este ceva palpabil, ceva pe care să-l pot purta în jurul gâtului, ci ceva pe care îl ţin ascuns în inima mea.

Când îl voi întâlni pe malul stâncos, aşa cum se va întâmpla astăzi, nu voi jeli după lucrurile pe care nu le pot avea, cele pe care nu îndrăznim să le atingem, ci voi preţui orele care ne-au fost dăruite. Când îi voi simţi braţele în jurul meu, gustul buzelor, voi şti că Bianca a fost cea mai norocoasă femeie din lume pentru că este atât de iubită.

capitolul 1

În scurt timp avea să izbucnească furtuna. De la înălţimea ferestrei curbate a turnului, Lilah zărea limba argintie a fulgerului lingând cerul înnegurat spre est. Tunete bubuiră şi fulgere năvăliră prin norii adunaţi, ca apoi să-şi trimită vibraţiile răsunătoare de-a lungul crestei. Se

simţi străbătută şi ea de un fior – nu unul de teamă, ci de emoţie.

Se întâmpla ceva. O putea simţi nu doar în aerul din ce în ce mai greu, ci şi în pulsaţiile primitive ale sângelui ei.

Îşi lipi palma de sticlă, cumva aşteptându-se ca degetele să îi trosnească, ciupite cu forţă de acumularea de electricitate. Sticla era însă rece şi netedă, la fel de neagră precum cerul.

Schiţă un zâmbet spre fulgerul care se stingea în depărtare şi se gândi la străbunica ei. Oare Bianca stătuse vreodată aici să privească dezlănţuirea unei furtuni, aşteptând ca fulgerele să se reverse asupra casei şi să umple turnul cu o lumină feerică? Îşi dorise oare şi ea ca iubitul să-i fie alături, să împartă cu el toată această forţă şi pasiune de nestăvilit? „Bineînţeles”, se gândi Lilah. Ce femeie nu şi-ar dori? Dar Bianca stătuse singură aici, Lilah ştia asta, la fel cum stătea şi ea acum. Poate că singurătatea, durerea pură provocată de ea o făcuse pe Bianca să se arunce chiar de la această fereastră pe stâncile neiertătoare de dedesubt.

Lilah scutură din cap şi-şi luă mâna de pe geam. Nu trebuia să se supere, trebuia să înceteze. O femeie care prefera să ia viaţa aşa cum era nu îşi putea permite să se lase pradă depresiei şi gândurilor negre – mai ales că politica ei era să evite orice greutate împovărătoare.

Lilah nu se ruşina că prefera să stea jos în loc să stea în picioare, să meargă la pas lejer în loc să alerge şi nici că înţelesese superioritatea reprizelor prelungite de somn faţă de exerciţiile fizice de menţinere a trupului şi a minţii.

Asta nu însemna că nu avea nicio ambiţie. Problema era doar că ambiţiile ei orbitau în jurul noţiunii că odihna avea prioritate în faţa eventualelor reuşite care presupuneau efort fizic.

Nu-i stătea în fire să-şi facă gânduri negre şi se enerva că în ultimele săptămâni îşi făcuse un obicei din asta. Avea toate motivele să fie fericită. Viaţa ei decurgea într-un ritm constant şi tacticos. Casa şi familia ei, la fel de importante precum confortul personal, erau în siguranţă şi

întregi. Ba, mai mult, ambele se dezvoltau de-a lungul unor linii foarte bine trasate.

Sora ei mai mică, C.C., se întorsese din luna de miere luminoasă ca un boboc de trandafir. Amanda, cea mai practică dintre surorile Calhoun, era îndrăgostită nebuneşte şi-şi punea la punct ultimele detalii ale nunţii. Lilah nu avea absolut nimic de reproşat celor doi bărbaţi din viaţa surorilor ei. Trenton St. James, noul ei cumnat, era un om de afaceri abil, care dispunea de o inimă bună pe sub costumul lui bine croit. Sloan O'Riley, cu cizmele lui de cowboy şi cu accentul tărăgănat de Oklahoma, îi câştigase admiraţia pentru că fusese în stare să vadă dincolo de faţada crispată a Amandei.

Desigur, faptul că două dintre iubitele ei nepoate îşi găsiseră nişte bărbaţi cu adevărat minunaţi o ridicase în al nouălea cer de fericire pe mătuşa Coco. Lui Lilah îi veni să râdă, amuzată de cât de convinsă era mătuşa că ea fusese cea care le potcovise cu poveştile de dragoste. Iar acum, firește, păzitoarea veşnică a surorilor Calhoun ardea de nerăbdare să le realizeze la fel de bine şi pe Lilah şi pe sora ei mai mare, Suzanna.

Mult noroc, îi ură Lilah mătuşii sale. După un divorţ traumatizant şi doi copii rămaşi în grija ei – fără a mai pune la socoteală şi afacerea care trebuia condusă –, erau slabe şanse ca Suzanna să coopereze. Se arsese rău o dată, iar o femeie deşteaptă nu se lasă împinsă în foc şi a doua oară.

Din punctul ei de vedere, Lilah făcuse toate eforturile să se îndrăgostească, să simtă vibraţia aceea interioară care se declanşează când ştii că ai găsit singura persoană din lume care ţi-a fost destinată. Până acum, colţişorul acesta din inima ei refuzase cu obstinaţie să scoată vreun sunet.

Avea să vină şi vremea pentru asta, ţinu ea să-şi reamintească. Avea douăzeci şi şapte de ani, un job care îi plăcea, era înconjurată de familie. Cu câteva luni în urmă, fuseseră la un pas să piardă Turnurile, casa dărăpănată şi excentrică a lui Calhoun, construită pe faleza stâncoasă de deasupra mării. Dacă n-ar fi fost Trent, Lilah n-ar mai fi stat

acum în camera din turn pe care o iubea atât de mult ca să se uite cum se înteţea furtuna.

Aşadar, avea un cămin, o familie, o slujbă interesantă şi, nu trebuia să uite, un mister de rezolvat. Smaraldele străbunicii Bianca, fireşte. Nu le văzuse niciodată, dar, dacă închidea ochii, şi le putea imagina foarte uşor.

Două şiruri ţipătoare de pietre verzi, presărate cu diamante de gheaţă. Sclipire de aur în lucrătura filigranată. Iar în partea de jos, o picătură somptuoasă şi radioasă de smarald. În afară de valoarea financiară şi chiar estetică, pentru Lilah reprezenta legătura directă cu o străbună care o fascina, precum şi speranţa pentru o dragoste eternă.

Legenda povestea că Bianca, hotărâtă să pună capăt unui mariaj lipsit de dragoste, îşi împachetase câteva obiecte pe care le iubea nespus, printre care pusese şi acest colier, într-o casetă. Ascunsese caseta, sperând că avea să găsească o cale de a fi alături de iubitul ei. Înainte să aibă ocazia să scoată colierul la lumină şi să înceapă o viaţă alături de Christian, îşi pierduse orice nădejde şi se aruncase de la fereastra turnului, găsindu-şi moartea.

„O poveste de dragoste cu un sfârşit tragic”, meditä Lilah, dar nu se simţi năpădită de tristeţe. Spiritul Biancăi rămăsese în Turnuri şi în încăperea cu pereţi înalţi unde îşi petrecuse multe ore tânjind după iubitul ei. Lilah se simţea aproape de Bianca.

Trebuia să găsească smaraldele, îşi promise. Asta era menirea lor.

La fel de adevărat era şi că acest colier stârnise deja numeroase probleme. Presa aflase de existenţa lor şi insistase la nesfârşit pe latura misterioasă, pornind de la premisa că exista o comoară ascunsă. Povestea din media avusese atât de mare succes, înţelese Lilah, încât se depăşise nivelul de suportabilitate din cauza turiştilor curioşi şi a vânătorilor amatori de comori în momentul în care un hoţ fără scrupule le spărsese casa.

Când se gândea la faptul că Amanda ar fi putut fi ucisă pentru că protejase documentele familiei, la riscul pe care şi-l asumase pentru a împiedica aflarea oricărui indiciu

care ar fi făcut ca smaraldele să ajungă pe mâini străine, Lilah se cutremură. În ciuda faptelor de vitejie ale Amandei, bărbatul care îşi spunea William Livingston reuşise să fugă cu un sac plin. Lilah spera din tot sufletul că nu găsise nimic altceva în afară de reţete vechi şi facturi neplătite.

William Livingston, zis şi Peter Mitchell, şi în multe alte feluri, nu avea de gând să-şi ia mâinile hrăpăreţe de pe smaralde. Sigur, şi femeile din familia Calhoun aveau partea lor de vină. Din punctul de vedere al lui Lilah, printre ele se număra şi Bianca, parte integrantă a Turnurilor, la fel ca tencuiala crăpată şi ca podelele care scârţâiau.

Neliniştită, se îndepărtă de lângă fereastră. Nu ştia de ce smaraldele şi femeia căreia îi aparţinuseră îi acaparaseră atât de insistent mintea în această seară. Dar Lilah era o femeie care credea în instincte, în premoniţii, cu aceeaşi uşurinţă cu care credea că soarele răsare dinspre est. În seara aceasta avea să se întâmple ceva.

Aruncă o privire spre fereastră. Furtuna se rostogolea ca un tăvălug spre ea. Tentaţia de a-i ieşi în întâmpinare era prea mare.

*

Max îşi simţea stomacul contorsionându-i-se odată cu barca. „Cu iahtul”, se corectă el. O frumuseţe de opt metri lungime cu toate avantajele unei case. Cu siguranţă mai confortabilă decât casa lui, un apartament înghesuit, mobilat într-o doară, situat lângă campusul universităţii Cornell. Problema era că această frumuseţe de opt metri plutea pe un Atlantic foarte capricios, iar cele două pastile împotriva răului de mare pe care le îngurgitase deja nu făceau faţă.

Îşi dădu şuviţa de păr întunecat de pe frunte, dar, ca întotdeauna, îi căzu la loc, la fel de aleatoriu ca de obicei. Mişcările oscilatorii ale bărcii făceau ca lampa de alamă să danseze pe birou. Max se strădui să n-o bage în seamă. Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Nu se întâmpla prea des ca unui profesor de istorie

americană să i se ofere o slujbă fascinantă şi profitabilă peste vară. Şi probabil ar fi putut să scrie şi o carte inspirată din această aventură.

Şansele de a fi angajat în calitate de cercetător de către un milionar excentric ţineau de domeniul fantasticului. În cazul lui, se concretizaseră.

Ambarcaţiunea se înclină, iar Max îşi presă palma de stomacul care i se întorcea pe dos şi trase adânc aer în piept de trei ori. N-avu niciun efect, aşa că încercă să se concentreze asupra norocului care dăduse peste el.

Scrisoarea de la Ellis Caufield picase la ţanc, chiar înainte ca Max să preia catedra pe durata vacanţei, pentru cursurile de vară. O ofertă irezistibilă, care îl flatase.

La cum îi merseseră lucrurile până atunci, Max nu considera că-şi clădise vreo reputaţie. Câteva articole bine primite, nişte premii – cam atât realizase în lumea academică ermetică în care se îngropa bucurase. Iar dacă întâmplarea făcea să fie cotat drept un profesor bun, asta se datora faptului că îi făcea mare plăcere să ofere informaţii şi impresii apreciative despre trecut studenţilor, atât de apatici în general.

Fusese o mare surpriză că acest novice, Caufield, auzise de el şi îl respectase într-atât încât să îi ofere o slujbă aşa de interesantă.

Şi istoria care emana din fiece bucăţică de document pe care trebuia să o catalogheze era ceva chiar mai interesant decât iahtul, decât salariul şi decât faptul că avea să-şi petreacă vara în Bar Harbor cu un om atât de hotărât.

O chitanţă pentru pălăria unei lady, datată 1932. Lista invitaţilor la o petrecere din 1911. Copia unei chitanţe de reparare a unui Ford din 1935. Instrucţiunile scrise de mână pentru un leac din plante pentru laringită. Scrisori dinaintea Primului Război Mondial, articole decupate din ziare cu nume precum Carnegie şi Kennedy, chitanţe de primire a unor dulapuri Chippendale şi a unui candelabru Waterford. Programe de bal pentru doamne, chitanţe îngălbenite de vreme.

Pentru cineva care îşi petrecea o bună parte din viaţa intelectuală gândindu-se la trecut, era un adevărat tezaur. Ar fi fost fericit să studieze şi pe gratis acele bucăţele de hârtie, dar Ellis Caufield îl contactase şi îi oferise mai mult decât câştiga predând două semestre întregi la universitate.

Un vis devenit realitate. În loc să-şi petreacă vara zbătându-se să stârnească interesul studenţilor faţă de situaţia culturală şi politică din America înainte de Primul Război Mondial, avea ocazia să trăiască cu adevărat. Cu banii câştigaţi, dintre care jumătate îi depusese deja la bancă, Max îşi putea permite să-şi ia concediu un an sabatic, ca să înceapă lucrul la cartea pe care dorea de mult să o scrie.

Max simţea că îi era profund îndatorat lui Caufield. Avea un an la dispoziţie să se răsfeţe. Mai mult decât îndrăznise măcar să viseze. Datorită minţii lui luminate, căpătase o bursă la Cornell. Mintea aceea sclipitoare şi munca neostoită îi aduseseră un doctorat înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani. În cei opt ani trecuţi de atunci, muncise ca un sclav, ţinuse ore, pregătise prelegeri, corectase teze, nemairămânându-i timp să scrie decât câteva articole.

Acum, graţie lui Caufield, era posibil să-şi acorde timpul pe care până atunci nu îndrăznise să şi-l ia. Îşi putea începe proiectul pe care îl ţinuse secret în mintea şi-n sufletul lui.

Voia să scrie un roman a cărui acţiune să se petreacă în cel de-al doilea deceniu al secolului douăzeci. Nu-şi dorea să fie doar o lecţie de istorie sau o retorică asupra cauzelor şi efectelor unui război, ci o poveste a felului în care oamenii sunt măturaţi de istorie. Genul de oameni pe care ajunsese să îi cunoască şi să îi înţeleagă după ce le citise ziarele vechi.

Caufield îi oferise acest răgaz, cercetarea şi oportunitatea. Pe lângă toate acestea, avea să-şi petreacă vara într-un mod luxuriant, pe un iaht. Mare păcat că Max nu anticipase cât de tare avea să i se împotrivească

organismul tangajului de pe mare.

„Mai ales pe vreme furtunoasă”, se gândi el, frecându-şi chipul rece şi ud. Se căzni să se concentreze, dar literele palide şi micuţe de pe hârtie îi jucau în faţa ochilor, motiv pentru care, pe lângă greaţa aceea mistuitoare, îl apucă şi o migrenă îngrozitoare. Avea nevoie de aer. De o adiere sănătoasă de aer curat. Deşi ştia că angajatorul, Caufield, prefera ca serile să se dedice cercetării, Max îşi închipui că ar fi preferat să-l ştie sănătos, nu chircindu-se şi gemând de durere în pat.

Se ridică şi chiar icni uşor, cu stomacul gata să-i răbufnească din nou. Mai că simţea cum se înverzea. Aer, de asta avea nevoie. Max ieşi împleticindu-se din cabină, întrebându-se dacă avea să scape vreodată de răul de mare. Crezuse că, după o săptămână, urma să se mai obişnuiască, dar, cum se stricase vremea, de abia se mai ţinea pe picioare.

Era bine că nu apucase – aşa cum îi plăcuse uneori să-şi imagineze – să se îmbarce pe *Mayflower.* N-ar mai fi apucat să ajungă la Plymouth Rock.

Îşi sprijini palma de lambriurile de mahon şi şontâcăi pe coridorul balansat de apă spre scările care urcau pe punte.

Cabina lui Caufield era deschisă. Max, care nu s-ar fi coborât niciodată să tragă cu urechea, se opri doar pentru a-şi mai linişti stomacul. Îl auzi pe angajatorul lui vorbind cu căpitanul. Pe măsură ce ameţeala se mai risipi, constată că nu vorbeau despre vreme sau despre schimbarea cursului.

— Nu am de gând să pierd colierul, zise Caufield nervos. Am trecut deja printr-o grămadă de belele; şi, pe deasupra, am şi cheltuit o căruţă de bani.

Răspunsul căpitanului fu la fel de încordat:

— Nu pricep de ce-a trebuit să-l implici şi pe Quartermain. Dacă-şi dă seama pentru ce-ţi trebuie hârtiile alea sau cum de-ai pus mâna pe ele, o să-ţi facă belele.

— N-o să afle. Profesorul acesta cumsecade ştie doar că aparţin familiei mele. Şi că sunt suficient de bogat, suficient de excentric, încât să vreau să le prezerv.

— Dacă aude ceva…

— Ce s-audă? îl întrerupse Caufield cu un hohot de râs. E atât de îngropat în trecut, că nici cum îl cheamă nu mai ştie. Tu de ce credeai că l-am ales taman pe el? Mi-am făcut temele, Hawkins, l-am investigat cum se cuvine pe Quartermain. E o fosilă a lumii academice cu mai mult creier decât tupeu şi nu-l interesează decât ce s-a întâmplat în trecut. Evenimentele actuale, ca jaful armat şi smaraldele Calhoun, îl depăşesc.

Încă pe coridor, Max rămase pe loc şi nu făcu niciun zgomot, indispoziţiei fizice adăugându-i-se şi o suspiciune îngreţoşătoare. „Jaf armat”. Cele două cuvinte i se învârteau în cap.

— Mai bine-am ajunge în New York, se plânse Hawkins. Am cercetat îndeaproape treaba aia cu Wallingford cât ai pierdut tu timpul luna trecută. Am putea pune mâna pe diamantele bătrânii într-o săptămână.

— Diamantele mai pot aştepta. Caufield îşi înăspri vocea. Smaraldele le vreau, şi scopul meu e să pun mâna pe ele. De douăzeci de ani trăiesc din furat, Hawkins, şi ştiu că doar o dată în viaţă se iveşte o asemenea ocazie.

— Diamantele…

— Sunt nişte pietre. Vocea deveni mătăsoasă şi uşor întârâtată. Smaraldele sunt legendă. O să fie ale mele. Indiferent de ce e necesar pentru asta.

Max încremeni în afara cabinei. Agitaţia care îi răscolea stomacul îi îngheţase din pricina şocului. Habar nu avea despre ce vorbeau sau ce însemnau toate acestea. Un lucru îi era însă evident – fusese unealta unui hoţ, iar în istorisirile din hârtii se mai ascundeau şi alte informaţii.

Nu omisese nici fanatismul din vocea lui Caufield şi nici violenţa suprimată din tonul lui Hawkins. De-a lungul istoriei, se dovedise că fanatismul era cea mai periculoasă armă. Singura armă împotriva ei era erudiţia.

Trebuia să ia hârtiile şi să găsească o cale să coboare de pe vas ca să se ducă la poliţie. Asta deşi nu avea ce informaţii concrete să le dea. Se îndepărtă, sperând să-şi limpezească gândurile până ajungea în cabina lui. Un val

pervers contorsiona barca, azvârlindu-l pe Max direct pe uşă.

— Doctore Quartermain. Caufield îşi prinse palmele de birou şi ridică dintr-o sprânceană. Ei bine, se pare că te-ai aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Max se apucă de tocul uşii şi se împletici în spate, înjurând puntea instabilă de sub picioarele lui.

— Eu… am nevoie de aer.

— Fir-ar să fie, a auzit tot, bombăni căpitanul.

— M-am prins şi eu, Hawkins. Profesorul n-a fost binecuvântat cu o faţă de jucător de poker. Păi, bine, începu el în timp ce deschise un sertar, o să schimbăm puţin planul. Mă tem că nu mai ai voie să cobori pe ţărm pe parcursul şederii noastre în Bar Harbor, doctore. Scoase un revolver lucios din crom. Cam neplăcut, ştiu, dar sunt convins că te vei descurca de minune să lucrezi în cabina dumitale. Hawkins, du-l la loc şi încuie-l!

Un tunet zgâlţâi barca din toate încheieturile. Max profită imediat ca să-şi dezrădăcineze picioarele. Se grăbi să iasă înapoi pe coridorul vasului care se legăna în toate părţile. Se agăţă de balustradă şi se chinui să-şi menţină echilibrul. Ţipetele din spatele lui nu se mai auzeau când ieşi afară pe punte, în urletul vântului.

Un jet de apă sărată îl lovi peste faţă, orbindu-l pentru o clipă, în vreme ce căuta cu disperare o cale de scăpare. Fulgere brăzdară cerul, arătându-i un pumnal de lumină, valurile înalte, stâncile ascuţite din depărtare şi umbra slab conturată a uscatului. Următorul val aproape îl doborî, dar reuşi printr-o combinaţie de noroc şi eschivă să rămână în picioare. Instinctiv, o luă la fugă, deşi tălpile îi alunecau pe puntea udă. La lumina următorului fulger, îl văzu pe unul dintre ofiţerii aflaţi în post că se uită în direcţia lui. Bărbatul strigă şi gesticula spre el, dar Max făcu stânga împrejur pe puntea alunecoasă şi continuă să alerge.

Încercă să gândească, dar mintea îi era prea încărcată, prea răvăşită. Furtuna, tangajul, imaginea armei aceleia care licărea. Parcă ar fi fost prins în coşmarul altcuiva. El era profesor de istorie, un om a cărui viaţă se

derula în mijlocul cărţilor, care îşi ridica nasul din ele doar când îşi aducea aminte să mănânce şi să-şi pună haine curate. Era, o ştia prea bine, o persoană înfiorător de plicticoasă, înhămat la monotonia academică, aşa cum fusese toată viaţa. Precis n-avea ce să caute pe un iaht în mijlocul Atlanticului, urmărit de hoţi înarmaţi.

— Doctore!

Vocea fostului său angajator răsună atât de aproape, încât Max se întoarse. Arma îndreptată spre el de la un metru şi jumătate îi reaminti lui Max că unele coşmaruri erau reale. Se dădu încet în spate până se lipi de balustradă. Nu mai avea unde să fugă.

— Ştiu că e neplăcut, spuse Caufield, dar eu zic că ar fi cel mai bine să te întorci în cabina dumitale. Trosnetul unui fulger îi sublinie punctul de vedere. Furtuna nu va mai dura mult, dar e puternică. N-am vrea să… cazi peste bord.

— Eşti un hoţ.

— Da. Cu picioarele bine proptite pe puntea mişcătoare, Caufield zâmbi. Se distra – vântul, aerul încărcat de electricitate, chipul palid al prăzii pe care o încolţise. Şi acum, dacă tot pot să-ţi spun mai exact ce anume vreau să cauţi pentru mine, înseamnă că o să poţi progresa mai repede. Doctore, hai să-ţi pui mintea aceea sclipitoare la contribuţie!

Max îl văzu cu coada ochiului pe Hawkins apropiindu-se de el din partea cealaltă, cu un pas la fel de neclintit pe puntea instabilă precum o capră de munte pe o cărare bătătorită. Aveau să-l prindă într-o clipă. Dacă îl prindeau, era sigur că nu mai apuca să mai vadă vreodată interiorul unei săli de clasă.

Dintr-un instinct de conservare pe care nu şi-l mai testase până atunci, sări peste balustradă. Auzi răsunetul unui alt tunet, simţi o senzaţie de arsură lângă tâmplă, apoi plonjă orbeşte prin apele întunecate şi învolburate.

*

Lilah se urcase în maşină şi pornise pe drumul

şerpuitor de la baza stâncii. Vântul se înteţise şi şuiera cu putere în momentul în care se dădu jos din maşină şi îl lăsă să-i răscolească părul. Nu ştia de ce simţise nevoia să vină aici, să stea singură pe fâşia aceasta îngustă şi pietroasă de plajă ca să înfrunte furtuna.

Dar venise, iar acum se lăsa îmbătată de această euforie ce îi înfiora pielea şi îi făcea inima să bată cu putere. Când râse, sunetul fu purtat de vânt şi stins cu ecou. În jurul ei totul exploda cu putere şi pasiune, într-un război care o încânta.

Apa se spărgea cu putere de stânci, ţâşnind în toate direcţiile, stropind-o. Era rece ca gheaţa, şi se înfiora, dar nu se retrase. Închise ochii o clipă, îşi înălţă chipul şi se lăsă absorbită cu totul.

Zgomotul era uriaş, neîmblânzit şi primitiv. Deasupra, mai aproape acum, ameninţarea furtunii. Mare, rea şi de nestăvilit. Ploaia, atât de pregnantă în aer încât i se simţea gustul, nu începuse încă, dar fulgerele preluaseră comanda, străpungând cerul şi penetrând întunericul, în timp ce bubuiturile tunetelor concurau cu vuietul apei şi al vântului.

Se simţea ca şi cum ar fi fost singură într-un tablou violent, dar fără nicio senzaţie de pustietate şi cu siguranţă fără teamă. Aşteptarea îi transmitea furnicături pe piele, la fel ca o pasiune la fel de întunecată ca ritmul furtunii în sângele ei.

Ceva, se gândi ea din nou în timp ce îşi ridică chipul în vânt, avea să se întâmple.

Dacă n-ar fi fulgerat chiar atunci, nu l-ar fi văzut. Iniţial, zări o siluetă întunecată în apele şi mai întunecate şi se întrebă dacă era un delfin care se apropiase prea mult de stânci. Mirată, trecu peste straturile de marnă, strângându-şi părul răsfirat de degetele lacome ale vântului.

Nu era delfin, înţelese ea cu un junghi de panică. Era un om. Nefiind în stare să se urnească din loc din cauza şocului, se uită cum silueta dispare sub apă. Încercă să se convingă că i se păruse. Era prea absorbită de furtună, de misterul ei, de iminenţa ei. Era o nebunie să creadă că

văzuse pe cineva luptându-se cu valurile în această întindere izolată şi violentă de apă.

Dar când silueta reapăru şi se zbătu să rămână la suprafaţă, Lilah îşi azvârli sandalele din picioare şi se năpusti în apele negre şi reci ca gheaţa.

Era sleit. Deşi reuşise să-şi smulgă încălţările, iar picioarele îi atârnau îngrozitor de grele. Întotdeauna fusese un înotător puternic. Singurul sport la care avusese talent. Dar oceanul era cu mult mai puternic. Apele îl purtau acum, nu braţele şi picioarele lui. Îl trăgeau la fund când voiau, apoi îl eliberau ca într-un joc, lăsându-l să se zbată după încă o gură nesăţioasă de aer.

Nici nu mai ştia de ce se împotrivea. Frigul care îi amorţise de ceva vreme trupul îi împresura cu aceeaşi eficienţă şi creierul. Mişcările lui dezlânate erau din ce în ce mai neeficiente. Marea era cea care îl ghida, care îl prinsese în capcană, care avea să-l ucidă de îndată ce era gata să se recunoască înfrânt.

Următorul val îl doborî, şi, epuizat, el îi permise să-l ducă în adânc. O singură dorinţă mai avea: să se înece înainte de a fi zdrobit de stânci.

Simţi ceva încolăcindu-i-se în jurul gâtului şi, cu ultimele puteri, încercă să se ferească. Gândul exasperant că putea fi un şarpe de mare sau nişte alge încâlcite îl făcu să se zbată. Apoi capul îi ieşi din nou la suprafaţă şi trase cu nesaţ aer în plămânii avizi. Văzu ca prin ceaţă un chip lângă el. Palid, de o frumuseţe răpitoare. În jurul lui plutea o splendoare de păr întunecat şi ud.

— Ţine-te de mine, strigă la el. O să te scot.

Îl trase spre ţărm, luptându-se cu contra-curenţii. Probabil avea vedenii, se gândi Max. Sigur avea halucinaţii dacă îşi imagina o femeie frumoasă care îi sărise în ajutor cu o clipă înainte să moară. Acceptă totuşi dintr-un instinct din ce în ce mai estompat de supravieţuire că existau şi miracole şi începu să înoate şi el.

Valurile se izbeau de ei, trăgându-i înapoi câte o jumătate de metru la fiecare metru de avans epuizant. Pe deasupra capetelor lor, cerul se deschise ca să facă loc unei

ploi torenţiale. Striga din nou ceva la el, dar nu mai auzea nimic altceva în afară de huruitul monoton din capul lui.

Trase concluzia că murise deja. Era sigur că nu mai simţea nicio durere. Nu mai vedea decât chipul ei, strălucirea ochilor ei, genele de pe care i se scurgea apa. Avusese noroc că murise cu imaginea aceasta în minte.

Dar ochii ei scăpărau de o furie electrică. Voia să o ajute, îşi dădu seama. Avea nevoie de ajutor. Instinctiv, îşi puse braţul în jurul taliei ei ca să se poată remorca reciproc. Deja nu mai ştia de câte ori se scufundaseră sau de câte ori se scoseseră unul pe altul de sub apă.

Când văzu stâncile ieşite din apă cu colţii înălţându-se din masa neagră învolburată, îşi întoarse trupul frânt de oboseală fără a sta pe gânduri, ca să o protejeze pe ea. Un val mânios îi azvârli în aer, la fel de uşor precum un bobârnac tras unei furnici care stă pe o piatră.

Se lovi cu umărul de stâncă, dar de abia simţi. Apoi percepu nisipul zgrunţuros între genunchi, sfâşiindu-i carnea. Valurile încercară să îi tragă înapoi, dar ei reuşiră să se târască până pe ţărmul stâncos.

Senzaţia iniţială de rău fu hidoasă şi îl răscoli până avu impresia că trupul avea să îi cedeze pur şi simplu. După ce partea cea mai grea trecu, se întoarse, tuşind, pe spate. Cerul se învârtea pe deasupra lui, negru, apoi orbitor. Chipul apăruse din nou deasupra lui, aproape. O mână îl mângâia încet pe frunte.

— Ai scăpat, marinare!

Nu fu în stare decât să se holbeze. Femeia era de o frumuseţe stranie, pe care ar fi putut-o invoca doar dacă ar fi avut suficientă imaginaţie. La lumina intermitentă a fulgerelor, văzu că părul ei era de un roşcat intens. Foarte mult păr avea. Îi încadra cu generozitate chipul, îi cobora pe umeri şi poposea pe pieptul lui. Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă mistică de verde ca o mare calmă. De pe ea picura apa peste el, iar el se întinse să îi atingă chipul, convins fiind că palma lui avea să brăzdeze văzduhul. Îi simţi însă pielea, rece, udă şi catifelată ca o ploaie de primăvară.

— Eşti reală. Vocea îi răsună ca un croncănit răguşit.

Eşti reală.

— Sigur că sunt.

Zâmbi, apoi îi cuprinse faţa în palme, râzând. Iar tu eşti în viaţă. Amândoi suntem în viaţă. Şi îl sărută. Cu pasiune, îndelung, până simţi că i se învârte capul. Sărutul ascundea şi alte râsete. Auzi bucuria din râsul ei, nu doar imensa uşurare.

Când se uită din nou la ea, imaginea era înceţoşată, iar chipul ei ireal păli până când nu îi mai putu zări decât ochii aceia incredibili şi strălucitori.

— Până acum n-am crezut că există sirene, apucă el să şoptească înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

capitolul 2

— Bietul de el! Coco, splendidă într-un caftan purpuriu lung, se aplecă peste pat. Nu ridică tonul şi o privi cu un ochi de vultur pe Lilah, care bandaja tăietura superficială de pe tâmpla musafirului lor inconştient. Ce Dumnezeu i s-a întâmplat?

— Va trebui să mai aşteptăm ca să-l întrebăm. Lilah îşi plimbă cu delicateţe degetele pe chipul lui palid, studiindu-l cu atenţie. Treizeci şi un pic de ani, presupuse. Ten nebronzat, deşi era mijlocul lui iunie. Genul de bărbat de casă, conchise ea, în ciuda faptului că era destul de musculos. Trupul îi era bine proporţionat, poate uşor prea deşirat – întâmpinase oarece probleme cu greutatea lui când trebuise să îl care la maşină. Chipul îi era uscăţiv, uşor alungit, cu osatură frumos proporţionată. „Un intelectual”, se gândi ea. O gură cât se poate de ademenitoare. Mai degrabă poetică, la fel ca paloarea. Deşi acum ochii îi erau închişi, ştia că erau albaştri. Părul, aproape uscat, era plin de nisip, lung şi cu fir gros. De culoare neagră şi drept, la fel ca genele.

— Am chemat doctorul, zise Amanda în timp ce dădu

buzna în dormitor. Începu să bată cu degetele în tăblia de la picioarele patului, încruntată spre pacient. Zicea că ar trebui să-l ducem la spital.

Lilah se uită afară, unde un fulger lovise în apropierea casei, şi ploaia se izbea cu putere de geam.

— Nu vreau să-l scoatem din casă decât dacă e absolut necesar.

— Şi eu zic la fel. Suzanna stătea de cealaltă parte a patului. Mai zic şi că Lilah ar trebui să facă o baie fierbinte şi să se întindă.

— Mă simt bine. În afară de halatul gros pe care îl trăsese pe ea, se încălzise şi de la un păhărel zdravăn de brandy. În tot cazul, se simţea mult prea responsabilă pentru noua ei sarcină ca să accepte ca bărbatul să fie dus în altă parte.

— Eşti nebună, negreşit. C.C. îi masă ceafa lui Lilah în timp ce îi făcea morală. Să te arunci în ocean în mijlocul furtunii!

— Presupun că l-aş fi putut lăsa să se înece. Lilah o bătu pe mână pe C.C. Trent unde e?

C.C. oftă, aducându-şi aminte de noul ei soţ.

— S-a dus cu Sloan să se asigure că noua construcţie nu păţeşte nimic. Plouă foarte tare, şi s-au temut ca apa să nu strice ceva pe-acolo.

— Cred că mă duc să fac nişte supă de pui. Coco, mânată de instincte materne, îl examină din nou pe pacient. De asta va avea nevoie când se trezeşte.

Deja se trezea, buimac de cap. Auzise vocile îndepărtate şi plăcute ale femeilor. Şoptite, calme, alinătoare. Îl purtaseră precum o muzică în şi din lumea viselor. Întoarse capul şi simţi atingerea feminină blândă pe frunte. Deschise încet ochii, care îl usturau încă din cauza sării din apa oceanului. Lumina obscură din cameră se estompă, apoi se limpezi uşor.

Numără ca prin vis cinci femei. Cinci exemplare splendide ale neamului femeiesc. De o parte a patului stătea o femeie blondă, minunată ca într-o poezie, cu o expresie plină de îngrijorare în ochi. La picioarele patului, o

brunetă înaltă şi cochetă, care părea nerăbdătoare şi empatică în acelaşi timp. O femeie mai în vârstă cu păr blond-cenuşiu şi o expresie regală îl privea radiant. O amazoană cu ochii verzi şi părul de culoarea corbului înclină din cap şi îi zâmbi cu mai multă precauţie.

Şi, în afară de ele, această sirenă care stătea lângă el într-un halat alb, cu părul ei fabulos curgându-i în cârlionţi liberi până la nivelul taliei. Făcuse, mai mult ca sigur, vreun gest, pentru că toate se apropiară de el pentru a-l alina. Sirena îl luă de mână.

— Cred c-am ajuns în rai, îngăimă el cu gâtul uscat. A meritat să mor.

Lilah izbucni în râs şi îl strânse de degete.

— Frumos, dar suntem în Maine, îl corectă ea. Ridică o ceaşcă şi îl ajută să bea din ceaiul cu mult brandy. Nu ai murit, eşti doar obosit.

— Supă de găină. Coco făcu un pas ca să îi aranjeze pătura. Fiind o fire mai superficială de felul lui, deja îl plăcea, după cele câteva cuvinte rostite după ce se trezise. Te tentează, dragule?

— Da. Ispita unui lichid cald care să-i ungă gâtul dureros i se păru irezistibilă. Deşi îl durea când înghiţea, bău cu poftă din ceai. Cine sunteţi voi?

— Noi suntem fetele Calhoun, răspunse Amanda de la capul patului. Bine ai venit în Turnuri!

Calhoun. Numele îi suna cunoscut, dar nu reuşi să-şi aducă aminte de unde, la fel ca visul în care se îneca.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu cum am ajuns aici.

— Te-a adus Lilah, spuse C.C. Ea…

— Ai avut un accident, îşi întrerupse Lilah sora cu un zâmbet în direcţia lui. Nu-ţi bate acum capul cu asta. Trebuie să te odihneşti.

Sigur că ar fi fost mai bine să doarmă, pentru că într-adevăr era necesar. Deja simţea că aluneca în lumea viselor.

— Tu eşti Lilah, zise el buimac.

Aţipi, dar nu înainte de a-i repeta ca pe o poezie numele.

— Ce mai face salvamarul nostru în dimineaţa asta?

Lilah se întoarse de lângă sobă şi îl văzu pe Sloan, logodnicul Amandei. La un metru nouăzeci şi trei înălţime, ocupând tot cadrul uşii, era un tip extrem de masculin – şi foarte sigur pe el –, fapt care o făcu să zâmbească.

— Cred că am primit pe merit prima medalie.

— Data viitoare încearcă să aspiri la o mănuşă de bucătărie. Traversă încăperea şi o sărută pe creştet. Nu vrem să te pierdem.

— Şi eu zic că mi-am luat porţia de sărit într-o mare furtunoasă pentru toată viaţa. Oftă uşor şi se sprijini de el. Am fost paralizată de groază.

— Dar ce naiba căutai pe plajă când se anunţa furtuna?

— Aşa mi-a venit.

Ridică din umeri, apoi reveni la servitul ceaiului. Deocamdată prefera să-i lase pe ceilalţi să creadă că se dusese pe plajă din proprie iniţiativă.

— Aţi aflat cine e?

— Nu, încă nu. N-avea portofel, iar azi-noapte era într-o formă tare precară, aşa că n-am vrut să-l sâcâi. Îşi ridică privirea, surprinse expresia lui Sloan şi scutură din cap. Zău aşa, uriaşule, nu-i un tip periculos! Dacă încerca să pătrundă în casă pentru a-şi încerca norocul cu găsirea colierului, ar fi ales o cale prin care să nu rişte să se înece.

Se văzu obligat să-i dea dreptate, dar, după episodul cu împuşcarea Amandei, nu voia să-şi asume niciun risc.

— Indiferent cine e, părerea mea e că trebuie dus la spital.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji! Începu să aranjeze farfurioarele şi ceştile pe o tavă. E un tip în regulă, Sloan. Ai încredere în mine?

Se încruntă şi îi luă mâna înainte ca ea să apuce să ridice tava.

— I-ai simţit tu vibraţiile pozitive?

— Bineînţeles. Râse şi-şi dădu părul pe spate. Iar acum o să-i aduc domnului X micul dejun. Ce-ar fi să mergi în aripa de vest să mai dărâmi nişte pereţi?

— Astăzi ridicăm nişte pereţi. Avea încredere în ea, aşa că se mai relaxă. Nu o să întârzii la serviciu?

— Mi-am luat liber azi ca să fac pe Florence Nightingale[1]. Îi dădu peste mâna cu care încerca să ia pâine prăjită de pe farfurie. Tu du-te şi fă pe arhitectul!

Prinse bine tava şi îl lăsă pe Sloan să iasă primul pe coridor. Etajul principal al Turnurilor era un talmeş-balmeş de camere cu tavane înalte şi tencuială căzută. În zilele lui de glorie, fusese un punct de atracţie, o reşedinţă elaborată de vară, construită de Fergus Calhoun în 1904. Fusese un simbol al statutului lui social, cu lambriuri lucioase, uşi cu mânere de cristal, picturi murale complicate.

Acum acoperişul avea o mulţime de găuri prin care curgea apa, ţevăria pârâia şi tencuiala se exfoliase. La fel ca surorile ei, Lilah adora toate aceste suprafeţe imperfecte. Fusese casa ei, singura ei casă, care adăpostea amintirile părinţilor pe care îi pierduse în urmă cu cincisprezece ani.

În capătul scării în spirală se opri. De undeva de departe se auzeau lovituri înăbuşite de ciocan. Aripa de vest avea parte de o binemeritată cosmetizare. Cu ajutorul lui Sloan şi al lui Trent, Turnurile aveau să-şi recapete măcar o parte din gloria de odinioară. Pe Lilah o încânta această idee şi, fiind o femeie care considera că somnul este cea mai bună metodă de petrecere a timpului liber, se bucură să audă că în casă se muncea.

Încă dormea când intră în cameră. Ştia că pe parcursul nopţii de abia se întorsese de pe o parte pe alta, pentru că se cuibărise şi ea la capătul patului, nevrând să-l lase singur, unde dormise cu ţârâita până dimineaţă.

Lilah lăsă încet tava pe birou şi se duse să deschidă uşile care dădeau spre terasă. Înăuntru năvăli un aer cald şi parfumat. Nu se abţinu şi ieşi să se revigoreze. Lumina soarelui strălucea pe iarba udă, sclipea pe petalele bujorilor roz, încărcaţi de apă de ploaie. Clematitele, cu florile lor de un albastru regal de mărimea unor farfurioare, se căţărau

---

1 Florence Nightingale (1820 – 1910) – prima infirmieră modernă, cunoscută pentru munca depusă în timpul Războiului Crimeii (n.tr.)

pe grilajul alb la întrecere cu trandafirii.

De la înălţimea zidului terasei care îi venea până la talie, vedea sclipirea apei albastre din golf şi suprafaţa mai verde şi mai puţin senină a Atlanticului. Nici nu-i venea să creadă că se aruncase în apă noaptea trecută ca să salveze un străin de la înec şi că se luptase să supravieţuiască. Dar muşchii ei, neobişnuiţi cu un asemenea efort, o dureau suficient de tare cât să poată retrăi acele momente, odată cu teroarea de atunci.

Preferă să se concentreze asupra dimineţii acesteia, asupra trândăviei generoase aduse de ea. La orizont se vedea o ambarcaţiune ce părea de jucărie, plină de turişti cu aparate de filmat şi de copii care sperau să zărească o balenă.

Era iunie, iar turiştii dădeau năvală la Bar Harbor pentru plimbări în larg, cumpărături şi plajă. Veniseră să înfulece rulouri cu homar, să devasteze gelateriile şi magazinele de haine şi să colinde străzile în căutarea suvenirului perfect. Pentru ei era o staţiune turistică. Pentru Lilah, era casa ei.

Se uită la goeleta cu trei catarge care ieşea în largul mării şi îşi permise să viseze puţin cu ochii deschişi înainte de a se întoarce în casă.

*

El visa. O parte a creierului ştia că visează, dar stomacul i se strângea, şi pulsul îi creştea. Era singur într-o mare neagră şi furioasă, străduindu-se să-şi forţeze braţele şi picioarele să înoate prin valurile înalte. Se loveau de el, trăgându-l în acea lume oarbă, lipsită de oxigen. Plămânii i se încordară. Îşi simţea pulsul urlându-i în creieri.

Era absolut debusolat – mare neagră sub el, cer negru deasupra. Tâmplele îi zvâcneau groaznic, membrele îi amorţiseră cumplit. Se scufunda, aluneca în jos, spre adâncuri. Apoi, de undeva apăru fata înconjurată de un păr roşu plutitor, cu sâni minunaţi albi ce se împreunau pe bustul zvelt. Ochii îi erau de un verde delicat, mistic, îşi

rostise numele, iar în vocea ei răsunase un râset – şi o invitaţie la râs. Încet, graţioasă ca o dansatoare, îşi întinsese braţele spre el, îl împresurase. Când îşi apropiase buzele de buzele lui, avusese gust de sare şi de sex.

Gemu şi din păcate se trezi. Acum simţea o durere vie şi puternică în umăr, una ascuţită şi oribilă în cap. Orice schemă logică de gândire îl părăsi. Se concentră să îşi alunge durerea, fixându-şi mai întâi privirea asupra tavanului înalt şi casetat, brăzdat de crăpături. Se foi puţin, ocazie cu care constată că nu era muşchi care să aud doară.

Încăperea era enormă – sau poate doar părea enormă pentru că era puţină mobilă. Dar ce mobilă! Un dulap imens de epocă, cu uşi minuţios sculptate. Unicul scaun era cu siguranţă un Ludovic al XV-lea, iar noptiera prăfuită – un Hepplewhite. Salteaua pe care stătea era lăsată, dar tăblia patului era în stil georgian.

Se ridică cu greu în coate şi o văzu pe Lilah stând în dreptul uşilor deschise care dădeau spre terasă. Vântul sufla printre şuviţele lungi de păr. Înghiţi în sec. Măcar se lămurise că nu era sirenă. Avea picioare. Dumnezeule, picioarele alea urcau până la ochi. Purta pantaloni înfloraţi, un tricou albastru simplu şi un zâmbet pe buze.

— Care vasăzică, te-ai trezit. Veni la el şi îi puse o mână pe frunte ca o mamă grijulie. I se uscă gura. N-ai febră. Ai noroc.

— Mda.

Zâmbetul i se lăţi.

— Ţi-e foame?

Avea un gol în stomac, asta era evident.

— Aha. Se întrebă dacă avea să fie vreodată în stare să articuleze şi altceva în afară de onomatopee în preajma ei. Momentan, îşi făcea morală în gând că şi-o imaginase dezbrăcată când ea îşi riscase viaţa ca să îl salveze. Te cheamă Lilah.

— Aşa e. Se duse să ia tava. Nu eram sigură dacă o să-ţi aminteşti ce s-a întâmplat azi-noapte.

Durerea îl acapară cu o asemenea violenţă, că scrâşni

din dinţi şi făcu eforturi să vorbească normal.

— Îmi amintesc de cinci femei frumoase. Credeam că am ajuns în rai.

Ea râse, lăsă tava la picioarele patului şi veni să-i aranjeze pernele.

— Cele trei surori ale mele şi mătuşa mea. Ia vezi, poţi să te ridici puţin?

Îi simţi palma alunecându-i pe spate ca să-l ajute să se mişte, şi în acel moment îşi dădu seama că era dezbrăcat. Gol puşcă.

— Ah…

— Stai liniştit! Nu trag cu ochiul. Încă. Râse din nou, iar el se fâstâci de tot. Hainele tale erau ude leoarcă – cred că tricoul nu mai poate fi recuperat. Relaxează-te, îi spuse în timp ce îi punea tava în poală. Cumnatul şi viitorul meu cumnat te-au băgat în pat.

— Oh!

Se părea că revenise la comunicarea monosilabică.

— Încearcă să bei ceai, îi sugeră ea. Cred c-ai înghiţit o tonă de apă de mare, şi fac pariu că gâtul ţi-e afectat rău. Îi sesiză privirea extrem de concentrată şi intui durerea care-l sâcâia. Te doare capul?

— Groaznic.

— Mă întorc.

Plecă, lăsând în urmă un miros exotic ameţitor.

Max profită de clipele de singurătate pentru a-şi aduna puţina forţă rămasă. Nu-i plăcea să fie neputincios – o traumă din copilărie, când fusese firav şi astmatic, transformată în obsesie. Tatăl lui renunţase scârbit să mai încerce să-şi transforme unicul şi dezamăgitorul nu într-un fotbalist faimos. Deşi ştia că n-avea nicio logică, boala îi readucea în memorie amintiri triste din copilărie.

Întotdeauna considerase că mintea îi era mai puternică decât trupul, aşa că o folosi acum ca să blocheze durerea.

Câteva clipe mai târziu, ea se întoarse cu o aspirină şi cu nişte crenguţe de nucul vrăjitoarelor.

— Ia-o! După ce termini de mâncat, te pot duce cu

maşina la spital.

— La spital?

— Poate vrei să te consulte un doctor.

— Nu. Înghiţi pastilele. Nu cred că vreau.

— Cum doreşti.

Se aşeză pe pat să îl studieze mai bine, bălăngănindu-şi alene un picior pe ritmul unei melodii doar de ea auzite. În viaţa lui nu fusese atât de excitat de o femeie – de textura pielii ei, de nuanţele subtile ale tenului ei, de forma trupului ei, de ochii ei, de gura ei. Asaltul acesta asupra simţurilor lui îl neliniştea şi îl zăpăcea. Ţinu să-şi aducă aminte că fusese cât pe ce să se înece. Acum nu se putea gândi decât cum să-şi pună mâinile pe femeia care îl salvase. Îi salvase viaţa, nu trebuia să uite.

— Nici n-am apucat să-ţi mulţumesc.

— Am bănuit că o s-o faci la un moment dat. Mănâncă ouăle înainte să se răcească de tot. Trebuie să te hrăneşti.

Ascultător, vârî furculiţa în ele.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Doar de la momentul în care am intervenit eu. Relaxată, îşi dădu părul peste umăr şi se aşeză mai confortabil pe pat. Am luat maşina şi m-am dus pe plajă. Un impuls de moment, spuse ea cu o mişcare agale a umerilor. Urmărisem din turn cum se înteţea furtuna.

— Ce turn?

— Aici, în casă, îi explică ea. Am simţit îndemnul să cobor şi să o văd în desfăşurare de lângă mare. Apoi te-am zărit. Îşi dădu părul de pe frunte, cu un gest nepăsător. Aveai probleme, aşa că am intrat în apă. De fapt, ne-am tras unul pe celălalt până la ţărm.

— Mi-aduc aminte. M-ai sărutat.

Buzele ei se curbară.

— Cred că o meritam amândoi. Îl atinse cu delicateţe pe vânătaia care i se lăţea pe umăr. Te-ai lovit de stânci. Ce căutai acolo?

— Ăăă… închise ochii, doar – doar şi-o limpezi mintea. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare din cauza efortului. Nu prea ştiu.

— Bine, ce-ar fi să-mi spui cum te cheamă?

— Cum mă cheamă? Deschise ochii şi o privi consternat. Nu ştii?

— N-am avut ocazia să facem cunoştinţă cum se cuvine. Lilah Calhoun, zise ea şi îi întinse mâna.

— Quartermain. Îi luă mâna, uşurat că lămuriseră măcar atât. Maxwell Quartermain.

— Mai bea ceai, Max! Îţi face bine ginsengul. Luă rămurica de nucul vrăjitoarelor şi începu să-i maseze zona vânătă. Şi cu ce te ocupi?

— Sunt, ăă, profesor de istorie la Cornell.

Degetele ei îi alinară durerea din umeri şi-l ademeniră să se relaxeze.

— Spune-mi mai multe despre Maxwell Quartermain. Voia să-i abată atenţia de la durere, să-l facă să se relaxeze ca să adoarmă iar. De unde eşti?

— Am crescut în Indiana…

Degetele ei alunecară pe gât până pe muşchii încordaţi.

— La o fermă?

— Nu. Oftă când tensiunea din muşchi se eliberă, ceea ce o făcu pe ea să zâmbească. Părinţii mei aveau o piaţă, îi ajutam şi eu după orele de şcoală şi vara.

— Îţi plăcea ce făceai?

Pleoapele îi atârnau grele.

— Era bine. Aveam mult timp la dispoziţie ca să învăţ. Doar ca să-l enervez pe tata – stăteam tot timpul cu nasul în cărţi. Nu înţelegea. Am terminat mai repede şcoala şi m-am dus la Cornell.

— Cu o bursă de studiu? îşi dădu ea cu presupusul.

— Hmm. Ca să-mi iau doctoratul. Cuvintele i se împleticeau cu greu. Ştii ce multe au realizat oamenii între 1870 şi 1970?

— Uimitor de multe.

— Absolut. Mai avea puţin şi adormea, hipnotizat de vocea liniştită şi de mâinile ei gingaşe. Mi-ar fi plăcut să trăiesc în 1910.

— Poate ai trăit şi atunci. Zâmbi, amuzată şi vrăjită.

Dormi puţin, Max!

Când se trezi, era singur. În schimb, avea o grămadă de zone dureroase care să-i ţină companie. Observă că îi lăsase o carafă cu apă lângă pat şi aspirina, pe care o înghiţi cu recunoştinţă.

Epuizat de această strădanie, se întinse pe spate să se odihnească. Soarele bătea cu putere, revărsându-se prin uşile deschise ale terasei odată cu briza proaspătă a mării. Nu mai avea noţiunea timpului şi, deşi era tentat să se întindă şi să închidă iar ochii, trebuia să-şi recapete o anumită doză de autocontrol.

Probabil că îi citise gândurile, de vreme ce-şi văzu pantalonii şi un tricou de împrumut împăturite la picioarele patului. Se ridică scârţâind din toate încheieturile, ca un bătrân cu oase fărâmicioase şi cu muşchi dureroşi. Corpul îi cântă o baladă a durerii cât îşi luă hainele şi aruncă o privire pe uşa laterală. Ochi încântat cada cu picioare şi duş de crom.

Ţevile bufniră când porni robinetul, la fel ca muşchii săi la contactul apei cu pielea. Zece minute mai târziu, se simţea aproape în viaţă.

Nu îi fu uşor să se şteargă – până şi activitatea aceasta simplă îi făcea membrele să scârţâie. Nesigur că avea să-i placă ce urma să vadă, şterse aburul de pe oglindă ca să-şi studieze faţa.

Pe sub barba ţepoasă îşi văzu pielea trasă şi albă. Pe sub bandajul de la tâmplă îi înflorea o vânătaie de toată frumuseţea. Deja ştia că mai avea şi altele pe corp. Din cauza apei sărate, ochii i se coloraseră cu patriotism în roşu, alb şi albastru. Deşi nu se considerase niciodată un om vanitos – din punctul lui de vedere, avea o mutră cât se poate de comună se întoarse cu spatele la oglindă.

Reuşi să se îmbrace cu greu, crispându-se, gemând şi înjurând în barbă.

Tricoul îi venea bine. Mai bine, de fapt, decât multe tricouri de-ale lui. Mersul la cumpărături îl intimida – mai bine spus, vânzătorii îl intimidau cu zâmbetele lor luminoase şi nerăbdătoare. De cele mai multe ori, Max îşi

cumpăra direct din catalog orice credea că îi venea.

Se uită la picioarele desculţe şi admise că trebuia să-şi cumpere ceva de încălţat – şi încă repede.

Se duse cu mişcări agale pe terasă. Soarele îi înţepă ochii, dar aerul răcoros şi umed era o mană cerească. Iar priveliştea… Se uită o clipă în zare şi mai că rămase fără suflare. Apă, stânci şi flori. Parcă ar fi stat în vârful lumii, de unde vedea un petic micuţ şi perfect de planetă. Culorile erau vibrante – safire, smaralde, roşul rubiniu al trandafirilor, albul imaculat al pânzelor umflate de vânt. Singurul sunet era mugetul mării, acompaniat în depărtare de gongul muzical al unei balize. Simţea mirosul florilor încinse de vară şi gustul rece şi înţepător al oceanului.

Se sprijini de perete şi o luă din loc. Nu ştia în ce direcţie să se îndrepte, aşa că rătăci fără ţintă şi depunând eforturi deloc de neglijat. În momentul în care îl cuprinse ameţeala, fu nevoit să se oprească, să închidă ochii şi să respire adânc.

Ajunse la nişte scări care urcau şi se hotărî să se caţăre. Picioarele îi erau nesigure şi deja se simţea răpus de oboseală. Mândria, dar şi curiozitatea îl făcură să îşi continue drumul.

Casa era construită din granit, o piatră dură şi rezistentă care nu ştirbise cu absolut nimic caracterul elegant al arhitecturii. Max avea impresia că explora perimetrul unui castel, un bastion încăpăţânat, martor al istoriei timpurii care se scrisese pe aceste stânci şi dăinuise peste generaţii.

Apoi auzi zumzetul anacronic al unui ferăstrău electric şi sudălmile tipice unui muncitor. Se apropie şi recunoscu zgomotele harnice ale unui şantier – bocănitul ciocanului în lemn, muzica zdrăngănită dintr-un radio portabil, pârâiturile unui burghiu. Când calea îi fu blocată de nişte capre de tăiat lemne, buşteni şi prelate, ştiu că a găsit sursa zgomotului.

Un bărbat ieşi pe o altă uşă pe terasă. Chipul bronzat îi era încadrat de un păr roşcat ciufulit. Aruncă o privire spre Max, apoi îşi înfipse degetele mari în buzunare.

— Te-ai pus pe picioare, observ.

— Mai mult sau mai puţin.

Individul arăta de parcă fusese tăvălit de o turmă de catâri, constată Sloan. Alb ca moartea la faţă, cu ochii vineţi şi pielea străvezie şi plină de broboane de sudoare din cauza efortului. Se ţinea pe picioare doar dintr-o extraordinară încăpăţânare. Greu să suspectezi un asemenea om.

— Sloan O'Riley, zise el şi îi întinse mâna.

— Maxwell Quartermain.

— Am auzit deja. Lilah zicea că eşti profesor de istorie. Eşti în vacanţă?

— Nu. Pe fruntea lui Max apărură nişte cute. Nu, nu cred.

Sloan nu văzu nicio umbră de eschivare în ochii lui, ci doar confuzie combinată cu frustrare.

— Văd că încă eşti tulburat.

— Cred că da. Duse absent o mână la bandajul de la tâmplă. Eram pe o barcă, murmură el, chinuindu-se să-şi aducă aminte detalii. Munceam. Ce munceam? Apele erau agitate. Am vrut să ies pe punte să iau o gură de aer… Stăteam lângă balustradă şi aveam rău de mare. Eram panicat. Cred că am căzut – am sărit, am fost aruncat. Sigur am alunecat şi am căzut peste bord.

— Ciudat că n-a raportat nimeni nimic.

— Sloan, lasă omul în pace! Ţi se pare că seamănă cu un hoţ internaţional de bijuterii? Lilah coborî alene treptele cu un câine negru cu blană scurtă la picioare. Câinele sări pe Sloan, se împiedică, se redresă şi reuşi într-un final să-şi proptească labele din faţă pe genunchii lui Sloan, îmbrăcat în jeanşi.

— Mă întrebam unde ai dispărut, continuă Lilah şi îl apucă pe Max de bărbie ca să-i examineze faţa. Arăţi mai bine, decretă ea în timp ce câinele începu să-i miroasă degetele lui Max. El e Fred, îi spuse. Nu muşcă decât infractori.

— Oh. Bun aşa.

— Dacă tot ai trecut testul şi nu te-a muşcat, ce-ar fi

să coborâm? Putem sta la soare ca să mâncăm ceva.

Tare mult ar fi vrut să stea undeva, într-adevăr, aşa că o lăsă pe Lilah să îl conducă.

— Chiar e casa ta?

— Casa şi căminul meu. Stră-străbunicul meu a construit-o la începutul secolului. Vezi cu Fred. Câinele se vârâse între ei, se călcase pe ureche şi chelălăia. Max, aflat într-o stare precară similară, deveni imediat empatic. Ne gândeam să-l dăm la balet, zise ea pe când câinele se chinuia să stea pe picioare. Remarcă expresia pierdută a lui Max şi îl bătu pe obraz. Cred că ţi-ar prinde bine nişte supă de găină făcută de mătuşa Coco.

Îl puse să se aşeze şi nu-l scăpă din ochi cât mâncă. Instinctele ei protectoare se răsfrângeau în general doar asupra familiei sau asupra păsărelelor rănite. Omul ăsta avea însă ceva care o atrăgea. I se părea foarte detaşat de tot. Şi neajutorat.

În spatele ochilor lui mari şi albaştri se petrecea ceva, conchise ea. Era ceva ce nu ţinea de oboseală. Aproape îl vedea cât de tare se chinuia să pună mental un picior în faţa celuilalt.

Deja începuse să creadă că supa îi salvase viaţa, la fel cum i-o salvase şi Lilah. Îi încălzea şi îi punea în mişcare organele vitale.

— Am căzut din barcă, zise el brusc.

— E o explicaţie.

— Nu ştiu ce anume făceam pe acea barcă.

Ea îşi strânse picioarele în scaunul de lângă el în poziţie de lotus.

— În concediu?

— Nu. Se încruntă. Nu, eu nu-mi iau concedii.

— De ce?

Se întinse să ia un biscuit sărat de pe farfuria lui. Pe mână purta trei inele strălucitoare.

— Muncesc.

— Şcoala e-n vacanţă, zise ea şi se întinse agale.

— Întotdeauna predau cursuri de vară. Mai puţin…

Ceva nu-i dădea pace şi-l sâcâia. Vara asta făceam

altceva. Un proiect de cercetare. Şi voiam să mă apuc de o carte.

— Serios, să scrii o carte? Savură biscuitul de parcă ar fi fost garnisit cu caviar. Trebuia să-i admire desfătarea aceasta simplă şi senzuală. Ce fel de carte?

Niciun cunoscut de-al lui n-ar fi crezut că studiosul şi constantul Quartermain visa să devină romancier.

— Am eu un subiect care mă preocupă, dar am primit şansa de a lucra la acest proiect… genealogia unei familii.

— Da, ţi se potriveşte. Eu am fost o elevă groaznică. Leneşă, zise ea cu un zâmbet în privire. Nu-mi pot imagina de ce vor unii să aibă o carieră într-o sală de clasă, îţi place ce faci?

Nu aşa se punea problema. Asta era munca lui şi gata.

— Sunt bun la ce fac. Da, îşi dădu el seama, era bun în profesia lui. Studenţii lui învăţau – unii mai mult decât alţii. Prelegerile lui erau populare şi bine primite.

— Nu-i acelaşi lucru. Pot să-ţi văd mâna?

— Ce să-mi vezi?

— Mâna, repetă ea şi i-o întoarse cu palma în sus. Hmm!

— Ce faci?

O fracţiune de secundă ameţitoare avu impresia că voia să-şi lipească buzele de palma lui.

— Mă uit în palma ta. Mai multă inteligenţă decât intuiţie. Sau poate doar ai mai multă încredere în logică decât în instincte.

Râse nervos, cu privirea aţintită în creştetul capului ei aplecat.

— Doar nu crezi în balivernele astea. În cititul în palmă.

— Ba sigur că da – dar nu e vorba despre linii, e despre senzaţia pe care o laşi. Îşi ridică scurt privirea spre el cu un zâmbet languros şi electric. Ai nişte mâini foarte frumoase. Uite aici! Îşi plimbă un deget de-a lungul palmei lui, ceea ce îl făcu să înghită în sec. Te aşteaptă o viaţă lungă, dar vezi intersecţia asta? O experienţă soră cu

moartea.

— Asta ai inventat acum pe loc.

— Asta se vede în liniile tale, îi sublinie ea. O imaginaţie bogată. Cred că o să-ţi scrii cartea – dar trebuie să mai lucrezi la partea cu încrederea în forţele proprii. Îşi ridică din nou privirea spre el, cu o umbră de simpatie pe chip. Ai avut o copilărie grea?

— Da – nu. Îşi drese vocea jenat. O copilărie normală, cred.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar nu insistă.

— Mă rog, acum eşti băiat mare. Îşi dădu părul pe spate, una dintre mişcările ei tipice, apoi se uită iar în palma lui. Da, uite, linia asta e cariera, şi aici se desface în mai multe liniuţe. Din punct de vedere profesional, lucrurile au decurs foarte convenabil pentru tine – ţi-ai netezit frumos calea –, dar linia astălaltă o întretaie. Poate însemna că vei face acest efort literar. Trebuie să te decizi.

— Chiar nu cred că…

— Ba crezi. Te gândeşti de mulţi ani la ea. Şi aici e Muntele lui Venus. Hmm. Eşti un bărbat foarte senzual. Privirea îi alunecă iar spre el. Şi un iubit foarte dedicat.

Nu-şi putea dezlipi ochii de la gura ei. Buze pline, naturale şi tentant curbate. Dacă ar fi sărutat-o ar fi fost ca şi cum s-ar fi cufundat într-un vis – într-unul întunecat şi erotic. Iar dacă un bărbat îi supravieţuia, el, unul, s-ar fi rugat să nu se mai trezească niciodată.

În amuzamentul ei, simţi că se întâmplă ceva. Ceva neaşteptat şi excitant. Probabil felul în care o privea. Parcă ar fi vrut să o absoarbă cu totul. Ca şi cum ar fi fost singura femeie din lume – sau singura care conta pentru el.

Şi orice femeie din lume s-ar fi înmuiat puţin sub această privire.

Fu pentru prima dată în viaţa ei când se simţi derutată de prezenţa unui bărbat. Se obişnuise să deţină controlul, să dea tonul în stilul ei propriu. Din momentul în care înţelesese că bărbaţii sunt altfel decât fetele, se folosise de puterea cu care fusese înzestrată la naştere pentru a-i ghida pe exponenţii sexului opus pe calea dorită

de ea.

Iar el reuşise să o dea peste cap cu privirea aceasta.

Se zbătu să reintre în pielea persoanei relaxate care era de obicei şi dădu să-şi retragă mâna. Max îi surprinse pe amândoi când îşi întoarse palma ca să o prindă.

— Eşti, zise el rar, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

O replică standard, un clişeu vechi, care n-ar fi trebuit să-i facă inima să tresară. Zâmbi în sinea ei şi-şi retrase palma.

— Nu prea ieşi din casă, aşa-i, profesore?

În ochii lui apăru o licărire de supărare, după care se decise să dea înapoi. Şi pe el îl copleşiseră toate aceste senzaţii. Nu fusese niciodată genul care să se ţină de mâini ca un Casanova. Şi nici nu mai fusese pus la punct atât de direct.

— Nu, dar era doar o simplă constatare. Acum cred că ar trebui să-ţi fac o cruce în palmă cu o cruciuliţă de metal, dar nu mai am la mine.

— Am făcut eu cinste cu cititul în palmă. Îi părea rău că fusese atât de uşuratică şi de abruptă, aşa că zâmbi iar. Când o să te simţi mai bine, o să-ţi arăt turnul bântuit.

— De-abia aştept!

Răspunsul lui sec o făcu să izbucnească în râs.

— Am o presimţire în ceea ce te priveşte, Max. Mi se pare că poţi fi foarte amuzant dacă uiţi să fii atât de concentrat şi de gânditor. Acum mă duc la parter şi te las în pace. Fii băiat isteţ şi odihneşte-te!

Era slăbit, într-adevăr, dar nu era un băieţel. Max se ridică odată cu ea. Deşi gestul o surprinse, îi mai oferi unul dintre zâmbetele acelea schiţate lent şi languroase. Culoarea îi revenea în obraji, remarcă ea. Privirea îi era limpede şi, pentru că era doar cu vreo doi, trei centimetri mai înalt decât ea, la aproape acelaşi nivel cu ochii ei.

— Te mai pot ajuta cu ceva, Max?

Îşi recăpătase o parte din stăpânirea de sine şi profită de moment ca să-şi exprime recunoştinţa.

— Cu un răspuns. Eşti în vreo relaţie?

Ridică dintr-o sprânceană şi-şi dădu părul peste umăr.

— În ce sens?

— E o întrebare foarte simplă, Lilah, care are un răspuns simplu.

Tonul lui moralizator o făcu să se uite încruntată la el.

— Dacă întrebarea e dacă am o relaţie emoţională sau sexuală cu un bărbat, răspunsul e nu. Deocamdată.

— Bine.

Iritaţia subtilă din ochii ei îi făcu plăcere. Voise un răspuns şi căpătase unul.

— Uite ce-i, profesore, te-am salvat de la înec. Te consider un om prea inteligent ca să deviezi de la chestia cu mulţumirile.

De data asta fu rândul lui să zâmbească.

— În ce fel am deviat?

— Aş zice că înspre partea sexuală.

— Ai dreptate. Ştiu care este diferenţa – mai ales când le simt pe amândouă. Se miră şi el de ce spusese. Poate că întâmplarea asta care îl făcuse să vadă moartea cu ochii îi zdruncinase creierul. O clipă păru că ar vrea să-i tragă una. Apoi, dintr-odată, şi cât se poate de minunat, râse.

— Cred că şi asta a fost tot o constatare de-a ta. Eşti un bărbat interesant, Max!

Şi, îşi spuse ea în timp ce lua tava, inofensiv.

Aşa spera.

capitolul 3

Nici după ce aranjă să i se trimită fonduri din banca din Ithaca, familia Calhoun nu luă în considerare sugestia lui Max de a se muta la un hotel. Adevărul este că nici el nu insistă prea mult. Nu mai fusese niciodată răsfăţat şi nici în centrul atenţiei. Mai mult, nu simţise niciodată că făcea parte dintr-o familie mare şi gălăgioasă. Fu primit în sânul acesteia cu o ospitalitate neoficială, deopotrivă irezistibilă şi condescendentă.

După un timp, ajunse să îi cunoască şi să îi aprecieze pentru personalităţile lor diferite şi pentru unitatea care domnea în familie. În această casă, se întâmpla tot timpul câte ceva şi fiecare avea ceva de spus. Pentru cineva care fusese unicul copil, a cărui apetenţă pentru cărţi fusese considerată o slăbiciune, era un soi de revelaţie să se afle în mijlocul unor oameni care îşi respectau interesele proprii şi ale celorlalţi.

C.C. era mecanic auto şi putea vorbi despre blocul motor cu aura misterioasă a unei femei recent măritate. Amanda, expeditivă şi organizată, deţinea poziţia de director adjunct la un hotel din zonă. Suzanna avea o afacere cu plante de grădină şi era devotată copiilor ei. Nimeni nu pomenea despre tatăl lor. Coco se ocupa de casă, pregătea mese copioase şi aprecia prezenţa bărbaţilor. Pe Max îl puse într-o situaţie stresantă când îl ameninţă că avea să-i citească în frunzele de ceai.

Iar apoi era Lilah. Aflase că lucra ca biolog la Parcul Naţional Acadia. Îi plăcea să lâncezească în pat, îi plăceau muzica clasică şi deserturile sofisticate ale mătuşii ei. Când avea chef, se tolănea într-un fotoliu şi îl trăgea de limbă să-i mărturisească tot felul de detalii personale. Sau se ghemuia precum o pisică la soare şi nu se mai gândea nici la el, nici la nimic din jurul ei, în timp ce se lăsa purtată într-unul dintre visele ei cu ochii deschişi. Apoi se întindea şi zâmbea şi îi accepta iar pe toţi.

Era în continuare un mister pentru el, o combinaţie de senzualitate înăbuşită şi inocenţă neatinsă – de o francheţe copleşitoare şi de o solitudine de neatins.

După trei zile, îşi recăpătase puterile, iar şederea lui la Turnuri era în continuare nedefinită. Ştia că decent ar fi fost să plece, să-şi folosească banii pentru a-şi cumpăra un bilet dus până la New York, unde se putea interesa de nişte slujbe de vară ca profesor.

Dar nu era în dispoziţia necesară.

Era prima lui vacanţă şi, indiferent de modul în care ajunsese în această ipostază, voia să se bucure de ea. Îi plăcea să se trezească dimineţile în timp ce se pregătea

ceaiul, al cărui miros ajungea până la el. Îi făcea plăcere să se trezească dimineţile, să audă valurile şi să simtă mirosul oceanului. Era fericit că accidentul nu îi provocase vreo spaimă sau vreo teamă legată de apă. Se simţea incredibil de relaxat pe terasă, de unde se putea uita la apa violetă sau verde smarald şi la pâlcurile de insule din depărtare.

Iar dacă îl durea umărul, putea sta afară în soarele după-amiezii până când acesta îi pârjolea durerea. Avea timp să citească. O oră, uneori două, stătea la umbră şi dădea gata un roman sau o biografie din biblioteca familiei Calhoun.

Toată viaţa lui decursese după program şi nu avusese niciodată timp pentru altceva. Aici, la Turnuri, cu toate şoaptele trecutului, impulsurile de moment şi speranţele pentru viitor, se putea răsfăţa. În afara plăcerii simple de a nu avea niciun program de respectat, nicio problemă de rezolvat, mai era şi fascinaţia din ce în ce mai mare pentru Lilah.

Venea şi pleca tot timpul. Când pleca de dimineaţă, era îngrijită şi curată în uniforma de serviciu, cu părul ei fabulos împletit într-o coadă perfectă. Când se întorcea pe nesimţite mai târziu, se schimba într-una dintre fustele ei largi sau într-o pereche de pantaloni scurţi sexy. Îi zâmbea, îi vorbea, era prietenoasă cu el, dar în acelaşi timp păstra o distanţă clară între ei.

El se delecta luând notiţe sau distrându-i pe cei doi copii ai Suzannei, Alex şi Jenny, care deja dădeau semne că se plictisiseră de vacanţa de vară. Se putea plimba prin grădină sau în jurul stâncilor, îi putea ţine de urât lui Coco în bucătărie sau îi putea supraveghea pe muncitorii din aripa de vest.

Marea minune era că făcea doar ce voia.

Se aşeză pe peluză cu Alex şi cu Jenny înghesuiţi în el ca nişte broscuţe flămânde. Soarele era un disc nedesluşit argintiu în spatele norilor. Jucăuşă şi vioaie, briza aducea parfum de lavandă şi de rozmarin de la grădina alpină din apropiere. În iarbă dansau fluturi ce îl abăteau cu pricepere pe Fred de la ocupaţiile lui obişnuite. De undeva de lângă ei

o pasăre ciripea insistent de pe creanga unui stejar contorsionat de vânt.

Max depăna povestea unui băieţel prins în teroarea şi agitaţia războiului de independenţă. Ţesuse faptele istorice cu ficţiunea, astfel încât să menţină viu interesul copiilor şi să-şi satisfacă plăcerea de a spune poveşti.

— Sunt sigur că a ucis batalioane de soldaţi britanici, zise Alex cu voioşie.

La cei şase anişori, avea o imaginaţie vie şi violentă.

— Batalioane întregi, îl susţinu Jenny. Cu un an mai mică decât fratele ei, fetiţa îşi dădea silinţa să ţină pasul cu acesta. De unul singur.

— Revoluţia nu a însemnat doar puşti şi baionete, să ştiţi. Max se amuză văzând guriţele celor doi ţuguindu-se nemulţumite că nu era vorba despre un măcel. Multe bătălii au fost câştigate prin intermediul intrigilor şi al spionajului.

Alex se chinui o clipă să priceapă despre ce era vorba, apoi se lumină.

— Spioni?

— Spioni, aprobă Max şi-i ciufuli părul brunet.

Recunoştea nevoia lui Alex de a crea o legătură cu un bărbat, pentru că şi el îi dusese lipsa la vârsta lui.

Folosindu-se de un adolescent drept catalizator, le vorbi despre discursurile instigatoare ale lui Patrick Henry, despre Frăţia Libertăţii a lui Samuel Adams, despre politicile şi scopul tinerei ţări revoluţionare până la întocmirea Partidei de Ceai de la Boston.

Iar în timp ce le spunea despre tânărul erou care aruncase lăzile cu ceai în apele puţin adânci ale portului din Boston, Max o văzu pe Lilah venind pe peluză.

Înainta cu o uşurinţă languroasă pe iarbă, o ţigancă graţioasă cu fusta din şifon transparent scărmănată de vânt. Nu îşi prinsese părul, care i se revărsa liber peste bretelele subţiri ale unei bluze de un verde pal. Era desculţă, iar braţele îi erau încărcate de brăţări subţiri.

Fred alergă să o întâmpine, sări şi chelălăi până o făcu să râdă. Se aplecă să îl mângâie, iar una din bretele îi alunecă pe braţ. Apoi câinele sări, se împiedică de câteva

ori şi fugi să vâneze în van fluturi.

Ea îşi îndreptă spatele, îşi puse agale breteaua la loc şi îşi continuă drumul prin iarbă. Îi simţi parfumul sălbatic de libertate înainte ca ea să înceapă să vorbească.

— E o petrecere privată?

— Max ne spune o poveste, îi zise Jenny şi trase de fusta mătuşii ei.

— O poveste? Cerceii cu pietre rotunde îi dansară în timp ce se aplecă. Îmi plac poveştile.

— Povesteşte-i şi lui Lilah!

Jenny se trase mai aproape de mătuşa ei şi începu să se joace cu brăţările.

— Da.

Vocea îi era amuzată, la fel ca privirea pe care i-o aruncă lui Max.

— Spune-i şi lui Lilah!

Ştia exact ce efect avea asupra bărbaţilor, se gândi el. Exact.

— Ah… unde rămăsesem?

— Jim era murdar de negreală pe faţă şi azvârlea ceaiul blestemat în apă, îi readuse aminte Alex. Până acum n-a fost nimeni împuşcat.

— Ai dreptate. Ca să se apere de Lilah şi de copii, Max reveni la fregata lui Jim, inventat de el. Simţea aerul rece şi fierbinţeala emoţiilor. Dispunând de talentul natural pe care îl considera o parte esenţială a muncii de profesor, puse accentul pe suspans, îşi contură cu pricepere personajele, descriind un eveniment istoric într-un fel care o făcu pe Lilah să îl studieze cu respect dintr-o perspectivă nouă.

Deşi povestea se termină cu rebelii înfrângându-i pe britanici fără să tragă un singur foc de armă, până şi Alex cel însetat de sânge se declară încântat.

— Au câştigat!

Sări în picioare şi trase un chiot războinic.

— Eu sunt din Frăţia Libertăţii, şi tu eşti un soldat britanic mizerabil, îi spuse el surorii lui.

— Uh-uh!

Fetiţa sări şi ea în picioare.

— Fără taxări dacă nu suntem repuşi în drepturi, zbieră Alex şi o luă la fugă spre casă cu Jenny după el şi cu Fred târându-se după amândoi.

— Destul de exact, murmură Max.

— Foarte iscusit, profesore! Lilah se sprijini pe coate şi îi aruncă o privire printre gene. Istoria povestită amuzant.

— Aşa este, admise el. Istoria nu este formată doar din date şi nume, ci şi din oameni.

— Eu mă refeream la felul în care o povesteşti tu. Când eram eu la şcoală, trebuia să ştiu ce s-a întâmplat în 1066 la fel cum trebuia să ştiu pe dinafară şi tabla înmulţirii. Se scărpină leneş cu talpa goală pe gambă, înmulţirea cu doisprezece n-o ştiu nici acum şi nici ce s-a întâmplat în 1066 – sau poate era vorba despre chestia aia cu Hanibal, când a trecut Alpii cu elefanţii.

Rânji la ea.

— Nu prea.

— Ai văzut? Se întinse îndelung şi mlădios precum o pisică. Îşi dădu capul pe spate, iar părul i se răsfiră pe iarba verde. Mişcarea umerilor făcu ca breteaua năbădăioasă să alunece iar. Plăcerea provocată de micul răsfăţ i se răsfrânse pe chip. Şi cred că de obicei adormeam când venea vorba despre Congresul Continental.

Când îşi dădu seama că îşi ţinuse respiraţia, el răsuflă încet.

— Mă gândeam să dau nişte lecţii.

Îl privi cu ochii mijiţi.

— Profesorul tot profesor, murmură ea, apoi arcui o sprânceană. Ia zi-mi, ce ştii despre floră şi faună?

— Ştiu să deosebesc un iepure de o petunie.

Încântată, se ridică şi se aplecă spre el.

— Foarte bine, profesore. Dacă o să am chef, poate facem schimb de informaţii.

— Poate.

„Un tip foarte drăguţ”, se gândi ea, aşa cum stătea în iarba însorită, îmbrăcat cu blugi şi cu tricou de împrumut şi cu părul căzut pe frunte. Stătuse la soare, aşa că paloarea îi dispăruse sub un strat fin de bronz. Se simţea foarte

relaxată acum, aşa că se convinse că fusese o prostie din partea ei să se simtă atât de agitată în preajma lui înainte. Era doar un om de treabă, puţin debusolat de circumstanţe, care îi aţâţa curiozitatea şi simpatia. Îşi puse palma pe obrazul lui ca să se convingă că nu se înşela.

Max sesiză amuzamentul din ochii ei, glumiţa la care se gândea îi făcu buzele să se curbeze înainte de a-l săruta discret şi cu prietenie. Mulţumită parcă de ce făcuse, zâmbi, se întinse la loc pe spate şi începu să vorbească. El îşi petrecu o mână în jurul taliei ei.

— Acum nu mai sunt pe jumătate mort, Lilah.

La început, fu surprinsă. Îi înregistra şi această reacţie, care se transformă încet într-o acceptare nepăsătoare. La naiba, se gândi el şi-şi strecură o mână la ceafa ei. Era foarte sigură că nu avea să se întâmple nimic. Dintr-un acces de mândrie rănită şi panică fâstâcită, îşi lipi buzele de gura ei.

Ei îi plăceau săruturile – îi plăcea senzaţia de afecţiune, plăcerea fizică elementară. Şi îl plăcea şi pe el. De aceea se lăsă sărutată, aşteptându-se la o furnicătură plăcută, o căldură alinătoare. Dar nu se aşteptase la un ditamai fiorul.

Sărutul o zdruncină cu totul, începând cu buzele, şuierându-i prin stomac, vibrând până în vârful degetelor. Gura lui era foarte fermă, foarte serioasă – şi foarte netedă. Textura ei avea sunetul silenţios al evadării în plăcere, asemenea celui făcut de un copil care mănâncă pentru prima dată ciocolată. Înainte ca prima senzaţie să fie absorbită complet, năvăliră şi altele, înlănţuite şi amestecate.

Flori şi soare arzător. Miros de săpun şi de transpiraţie. Buze moi şi umede, hârşâitul fin al dinţilor. Oftatul ei, o adiere fină de aer, presarea fermă a degetelor lui pe pielea sensibilă de la ceafă. Ce se întâmpla aici era mai mult decât plăcere, constată ea. Ceva mai dulce şi mai puţin tangibil.

Încântată, îşi ridică mâna de pe covorul de iarbă ca să îi atingă în treacăt părul.

Retrăia senzaţia că se îneca, fiind tras în apă de ceva puternic şi periculos. De data asta nu voia să se împotrivească. Fascinat, îşi trecu limba peste a ei, gustând din aromele acelea secrete. Bogate, învăluite în întuneric şi seducătoare, aveau aceleaşi valenţe ca parfumul ei, cel care i se insinuase deja în trup, astfel încât îşi închipuia că îl gusta de fiecare dată când respira.

Simţi cum se mişcă înăuntrul lui, cum se întinde, creşte şi se înfierbântă până îl strânge tare de gât.

Era insuportabil de sexuală, arogant de erotică şi mult mai înfricoşătoare decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse. Vedea din nou imaginea sirenei stând pe o stâncă, pieptănându-şi părul şi ademenind bărbaţii neajutoraţi pe care să îi distrugă cu promisiunea unor plăceri copleşitoare.

Instinctul de conservare intră în alertă, aşa că se retrase. Lilah rămase pe loc, cu ochii închişi şi cu buzele depărtate. Doar atunci îşi dădu seama că încă o ţinea de încheietură şi că pulsul ei i se zbătea sub degete.

Încet, încă sub impactul ameţitor de imponderabilitate, deschise ochii. Îşi trecu limba peste buze pentru a-i captura aroma rămasă. Apoi zâmbi.

— Ia te uită, doctore Quartermain, se pare că nu numai la istorie te pricepi. Ce-ai zice de încă o lecţie?

Dorea mai mult, aşa că se întinse spre el, dar Max se ridică rapid. Ocazie cu care constată că şi pământul putea fi la fel de instabil ca puntea unui vas.

— Cred că o lecţie pe zi e suficientă.

Curioasă, îşi dădu părul la o parte de pe ochi ca să se uite la el.

— De ce?

— Pentru că… Pentru că, dacă ar fi sărutat-o din nou, nu s-ar mai fi abţinut să nu o atingă. Iar dacă ar fi atins-o – şi voia cu disperare să o atingă –, ar fi trebuit să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe pajiştea însorită, în văzul tuturor din casă. Pentru că nu vreau să profit de tine.

— Să profiţi de mine? Impresionată şi amuzată, zâmbi. Foarte drăguţ.

— Ţi-aş rămâne recunoscător dacă nu m-ai face să mă simt ca un caraghios, zise el înţepat.

— Aşa am făcut? Zâmbetul deveni gânditor. Faptul că eşti un drăguţ nu înseamnă că eşti un caraghios, Max. Doar că majoritatea celor pe care îi cunosc ar fi mai mult decât bucuroşi să profite. Ştii ceva, înainte să te ofensezi, ce-ar fi să mergem în casă? Îţi arăt turnul Biancăi.

Deja se simţea ofensat şi se pregătea să riposteze, dar ultimele ei cuvinte îi atinseră o coardă sensibilă.

— Turnul Biancăi?

— Da. Aş vrea să-l vezi.

Ridică mâna în aşteptare.

Se uită încruntat la ea, străduindu-se să-şi aducă aminte ce era cu această „Bianca”. Apoi scutură din cap şi o ajută să se ridice.

— Bine. Hai să mergem!

Apucase deja să exploreze o parte din casă, labirintul de camere, unele goale, altele înţesate cu mobilă şi cutii. Din exterior, casa era parţial fortăreaţă, parţial conac, cu ferestre ce străluceau de curăţenie, verande graţios îmbinate cu foişoare şi frontoane. În interior era ca un labirint întortocheat de coridoare umbrite, camere îmbăiate de raze de soare, podele brăzdate de cicatrici şi balustrade lucitoare. I se părea o casă captivantă.

Îl conduse pe o scară circulară din aripa estică până la uşa din capătul ei.

— Vrei tu, te rog, să o împingi, Max? întrebă ea, iar el fu nevoit să lovească lemnul dur cu umărul bun. L-am tot rugat pe Sloan să o repare.

Îl luă de mână şi intră. Era o cameră mare, circulară, mărginită de ferestre curbate. Pe podea se aşternuse un strat subţire de praf, dar cineva aruncase câteva perne multicolore pe scaunul de la fereastră. Un lampadar vechi cu abajur cu ciucuri arunca umbre pestriţe.

— Îmi imaginez că avea multe lucruri minunate aici, începu Lilah. Ca să-i ţină de urât. Urca aici ca să fie singură, ca să se gândească.

— Cine?

— Bianca. Străbunica mea. Vino să vezi priveliştea! Simţea nevoia să împartă toate acestea cu el, aşa că îl trase la geam. De aici nu se vedeau decât apa şi stâncile. Probabil nu avusese parte de o privelişte prea spectaculoasă, se gândi Max. Când colo, era plină de viaţă şi extrem de emoţionantă. Îşi puse palma pe sticlă, iar Lilah tresări surprinsă. Era acelaşi gest pe care îl făcuse şi ea de nenumărate ori, când încercase parcă să atingă ceva la care nu putea ajunge.

— E… trist.

De fapt voise să spună că era frumos sau că îi tăiase respiraţia, aşa că se încruntă.

— Da. Dar uneori e relaxant. Întotdeauna mă simt aproape de Bianca aici.

Bianca. Numele ăsta îl sâcâia rău de tot.

— A apucat mătuşa Coco să-ţi spună povestea?

— Nu. E şi o poveste?

— Sigur că este. Îl privi contrariată. Mă întrebam dacă ţi-a spus varianta Calhoun sau pe cea din presă.

Tâmpla începu să i se zbată încet în dreptul rănii care i se vindeca.

— Nu ştiu niciuna din variante.

După o pauză de o clipă, ea continuă:

— Bianca s-a aruncat pe fereastra asta într-una dintre ultimele nopţi ale verii lui 1913. Dar spiritul ei este încă aici.

— De ce s-a sinucis?

— Ei, e o poveste lungă.

Lilah se aşeză pe locul de la fereastră, îşi sprijini confortabil bărbia pe genunchi şi începu să-i povestească.

Max ascultă povestea unei soţii nefericite, captivă într-un mariaj lipsit de dragoste, în timpul anilor grei de dinainte de Primul Război Mondial. Bianca se măritase cu Fergus Calhoun, un bancher înstărit, şi îi născuse trei copii. Într-una dintre verile petrecute pe insula Mount Desert, a cunoscut un tânăr artist. Familia Calhoun scosese la iveală un registru vechi în care se menţiona că numele lui era Christian, dar doar atât. Restul era o legendă, spusă copiilor de la o generaţie la alta, de la dădaca pe care Bianca o

avusese drept confidentă.

Tânărul artist şi soţia nefericită se îndrăgostiseră nebuneşte unul de celălalt. Sfâşiată între datorie şi sufletul ei, Bianca a suferit mult pentru că nu ştia ce să facă, dar într-un final a decis să-şi părăsească soţul. Şi-a adunat câteva obiecte personale, cunoscute drept comoara Biancăi, pe care le-a ascuns. Printre acestea se afla un colier cu smaralde, primit cu ocazia naşterii primului ei fiu şi totodată al doilea copil, bunicul lui Lilah. Dar, în loc să se ducă la iubitul ei, Bianca s-a aruncat pe fereastra din turn. Smaraldele nu au fost niciodată găsite.

— Până acum câteva luni nu am ştiut nici noi povestea, adăugă Lilah. Deşi smaraldele le-am văzut.

Mintea i se învârtea. Sâcâit de durere, îşi presă degetele de tâmplă.

— Le-ai văzut?

Îi zâmbi.

— Le-am visat. Iar în timpul unei şedinţe de spiritism…

— Şedinţă de spiritism, îngăimă el şi se aşeză.

— Da. Râse şi îl bătu peste palmă. Am făcut o şedinţă de spiritism, şi C.C. a avut o viziune. El scoase un gâjâit înfundat, iar ea pufni în râs. Trebuia să fii acolo, Max. În tot cazul, C.C. a văzut colierul, iar atunci mătuşa Coco a decis că era timpul să ducem legenda mai departe. Ca să scurtez povestea, Trent s-a îndrăgostit de C.C. şi s-a hotărât să nu cumpere Turnurile. Nu stăteam foarte bine cu banii şi eram pe punctul de a fi nevoiţi să vindem casa. El a venit cu ideea să transformăm aripa vestică în hotel şi să-l numim St. James. Ai auzit de hotelurile St. James?

„Trenton St. James”, se gândi Max. Cumnatul lui Lilah deţinea cea mai mare corporaţie hotelieră din ţară.

— Doar după reputaţie.

— Ei bine, Trent l-a angajat pe Sloan să se ocupe de renovări – iar Sloan s-a îndrăgostit de Amanda. Una peste alta, lucrurile au ieşit cât se poate de bine. Am reuşit să păstrăm casă, să facem o afacere şi ne-am ales şi cu două poveşti de dragoste.

O licărire de enervare îi întunecă ochii.

— Partea proastă e că povestea despre colier s-a aflat, şi ne-am trezit pe cap cu o grămadă de vânători de comori şi cu tot felul de hoţi. Acum câteva săptămâni unul dintre ticăloşii ăştia era să o omoare pe Amanda, după ce a furat un teanc din hârtiile pe care le sortam, în speranţa că va găsi un indiciu legat de colier.

— Hârtii, repetă el cu un gol în stomac. Îşi amintea totul acum cu o asemenea forţă, încât avea impresia că se loveşte iar de stânci. Calhoun, smaralde, Bianca.

— Ce s-a întâmplat, Max? Îngrijorată, Lilah se aplecă să-i pună o mână pe frunte. Te-ai albit. Te-ai agitat prea tare azi, conchise ea. Hai să te conduc jos ca să te odihneşti!

— Nu, mă simt bine. Nu s-a întâmplat nimic. Se ridică brusc şi porni la pas iute prin cameră. Cum să-i spună? Cum putea să-i spună ce se întâmpla după ce îi salvase viaţa şi avusese grijă de el? După ce o sărutase? Familia Calhoun îl primise în casa ei cu braţele deschise, fără ezitare, fără să-i pună întrebări. Avuseseră cu toţii încredere în el. Cum să-i poată spune lui Lilah că lucrase, chiar dacă fără să ştie, cu nişte oameni care plănuiau să fure de la ea?

Dar trebuia să-i spună. Onestitatea adânc înrădăcinată în firea lui nu i-ar fi permis să facă altfel.

— Lilah… Se întoarse şi văzu că se uita la el cu un amestec de îngrijorare şi circumspecţie. Barca. Mi-am adus aminte ce era cu barca.

Ea zâmbi, pentru că se aşteptase la ce era mai rău.

— Asta-i bine. Aşa mă gândeam şi eu, că o să-ţi aduci aminte dacă o să încetezi să-ţi mai faci atâtea griji. Nu mai bine iei loc, Max? Ţi-e mai uşor să gândeşti.

— Nu. Refuzul lui fu abrupt, şi-şi pironi privirea asupra chipului ei. Barca… omul care m-a angajat. Îl cheamă Caufield. Ellis Caufield.

Ea întinse braţele nedumerită.

— Şi?

— Nu-ţi spune nimic numele?

— Nu, ar trebui?

Poate se înşela, se gândi Max. Poate mintea lui amesteca povestea familiei ei cu propria lui experienţă.

— Are cam un metru optzeci înălţime, foarte dichisit, în jur de patruzeci de ani. Păr şaten-închis şi cărunt la tâmple.

— Bine.

Max pufni frustrat.

— M-a contactat acum o lună la Cornell şi mi-a oferit o slujbă. Voia să-i sortez şi să-i cataloghez nişte hârtii, documente aparţinând unei familii. Mi-a oferit un salariu generos şi câteva săptămâni pe un iaht – plus decontarea tuturor cheltuielilor şi timp să-mi scriu cartea.

— Şi, pentru că nu eşti bătut în cap, ai acceptat.

— Da, dar, fir-ar să fie, Lilah, hârtiile – chitanţele, scrisorile şi registrele. Toate purtau numele tău.

— Al meu?

— Calhoun. Îşi vârî palmele inutile în buzunare. Acum înţelegi? Am fost angajat şi am lucrat o săptămână pe vasul ăla, unde am cercetat istoria familiei tale din hârtiile care ţi-au fost furate.

Se holbă la el. O bună bucată de vreme, aprecie Max. După care îşi îndreptă spatele şi se ridică.

— Adică îmi spui că ai lucrat pentru cel care a încercat să o ucidă pe sora mea?

— Da.

Nu-şi dezlipise nicio clipă privirea de la el. Aproape o simţea cum încerca să îi pătrundă în gânduri, dar, când vorbi, o făcu pe un ton foarte rece:

— Şi de ce îmi spui taman acum?

Sleit de oboseală, îşi trecu degetele prin păr.

— Acum mi-am adus aminte, când mi-ai spus despre smaralde.

— Ciudat, nu?

Sesiză valul de răceală din ochii ei şi încuviinţă din cap.

— Nu mă aştept să mă crezi, dar chiar nu mi-am adus aminte. Şi nu am ştiut nimic când am acceptat slujba.

Continuă să îl studieze cu mare atenţie, cântărindu-i

fiecare cuvânt, gest, expresie.

— Ştii, mi se pare ciudat că nu ai auzit nimic despre acest colier sau despre jaf. Subiectul a fost dezbătut săptămâni la rând în presă. Doar cine trăieşte în peşteră nu ştie nimic.

— Sau într-o sală de clasă, murmură el. Îşi aduse aminte de cuvintele batjocoritoare ale lui Caufield, când îi spusese că e mai degrabă inteligent decât deştept, şi tresări. Uite ce-i, o să-ţi spun tot ce pot înainte să plec.

— Să pleci?

— Nu cred că vreunul dintre voi o să vrea ca eu să mai rămân în condiţiile astea.

Îl măsură bine din priviri, în sinea ei ducându-se o luptă între instinct şi simţul practic. Oftă prelung şi ridică o mână.

— Cred că ar fi cel mai bine să povesteşti tot ce s-a întâmplat în faţa întregii familii, să spui tot. Apoi vom decide ce e de făcut.

*

Era prima întâlnire de familie din viaţa lui Max. Nu crescuse într-o familie democratică, ci sub dictatura inflexibilă a tatălui lui. Cei din familia Calhoun aveau alte principii. Se adunară toţi în jurul uriaşei mese din mahon, atât de uniţi, încât fu pentru prima dată de când venise aici când Max se simţi ca un intrus. Îl ascultară, îl întrerupseră uneori cu întrebări, iar el repetă tot ce îi spusese şi lui Lilah în turn.

— Nu ai verificat ce referinţe avea? întrebă Trent. Ai semnat un contract de angajare cu cineva pe care nu l-ai întâlnit niciodată şi despre care nu ştiai nimic?

— Nu am avut niciun motiv. Eu nu sunt om de afaceri, zise el plictisit. Sunt profesor.

— Atunci, n-ai nimic de obiectat dacă o să te verificăm noi pe tine.

Replica veni din partea lui Sloan. Max îl privi drept în ochii suspicioşi.

— Nu.

— Am făcut-o eu deja, interveni Amanda. Bătea cu degetele în lemnul mesei când toate privirile se întoarseră spre ea. Mi s-a părut normal, aşa că am dat câteva telefoane.

— Hai că s-a ocupat Mandy, bombăni Lilah. Bănuiesc că nici nu ţi-a trecut prin cap să discuţi şi cu noi.

— Nu.

— Fetelor, zise Coco din capul mesei. Nu începeţi!

— Cred că Amanda ar fi trebuit să discute mai întâi cu noi. Temperamentul iute, tipic unui Calhoun, răzbi din vocea lui Lilah. Ne priveşte pe toţi. Şi, în afară de asta, ce treabă avea ea să se vâre în viaţa lui Max?

Începură să se certe cu înverşunare, fiecare dintre cele patru surori cu opiniile şi obiecţiile sale. Sloan se retrase şi le lăsă să se potolească singure. Trent închise ochii. Max rămase cu gura căscată. Vorbeau despre el. Nu îşi dădeau seama că se certau din cauza lui, că îi rosteau numele peste masă ca pe o minge de ping-pong?

— Mă scuzaţi, începu el, dar fu complet ignorat.

Încercă din nou să intervină, dar singurul răspuns veni din partea lui Sloan, care îi zâmbi pentru prima dată.

— La naiba, încetaţi odată!

Apelase la vocea enervantă de profesor, care avu efect. Toate femeile tăcură şi se întoarseră iritate spre el.

— Uite ce-i, tipule, începu C.C., dar el o întrerupse imediat:

— Ba acum ascultaţi-mă voi pe mine. În primul rând, de ce v-aş fi spus totul dacă aveam şi un alt motiv? Şi, dacă tot vreţi să vă lămuriţi cine sunt şi cu ce mă ocup, de ce nu încetaţi să vă mai certaţi între voi ca să aflaţi?

— Pentru că ne place să ne certăm, răspunse Lilah pe un ton superior. Şi nu ne plac cei care încearcă să ne întrerupă.

— O să încerc şi eu. Coco profită de momentul de acalmie. Dacă Amanda la verificat deja pe Max – deşi e un gest puţin cam grosolan…

— Raţional, protestă Amanda.

— Obraznic, o corectă Lilah.

Se părea că o luau de la capăt cu cearta, dar Suzanna dădu o mână de ajutor.

— Ce-a fost a fost. Acum cred că mai bine am auzi ce-a aflat Amanda.

— Deci, după cum spuneam, zise Amanda, aruncând o privire piezişă spre Lilah, am dat câteva telefoane. Decanul de la Cornell vorbeşte în termeni foarte elogioşi despre Max. Dacă-mi aduc bine aminte, a folosit termeni precum „genial” şi „profesor dedicat”. Este considerat unul dintre cei mai buni experţi în istorie americană din ţară. A absolvit cu magna cum laude la douăzeci de ani şi şi-a terminat doctoratul la douăzeci şi cinci.

— Intelectual de bază, zise Lilah cu un zâmbet împăciuitor când Max se foi pe scaun.

— Acest doctor Quartermain, continuă Amanda, s-a născut în Indiana, e singur şi nu are cazier. Lucrează la Universitatea Cornell de mai bine de opt ani şi a publicat mai multe articole apreciate. Cel mai recent este o trecere în revistă a atmosferei sociopolitice din America de dinaintea Primului Război Mondial. În cercurile academice este considerat un copil-minune, responsabil şi cu un potenţial nelimitat. Sesizând că îl făcea să se simtă prost, Amanda îşi mai înmuie tonul. Îmi pare rău că m-am vârât aşa în viaţa ta, Max, dar nu vreau să risc nimic când vine vorba despre familia mea.

— Tuturor ne pare rău. Suzanna îi zâmbi. Ultimele luni au fost cam agitate pentru noi.

— Înţeleg. Cu siguranţă nu aveau de unde să ştie cât de tare detesta el termenul *copil-minune*. Îmi pare bine dacă profilul meu academic v-a liniştit.

— Mai e ceva, continuă Suzanna. Niciuna dintre aceste informaţii nu explică ce căutai în apă în noaptea în care te-a găsit Lilah.

Max îşi limpezise gândurile cât aşteptase să termine ceilalţi de vorbit. Acum îi era uşor să retrăiască acele momente, la fel de uşor cum îi era să se transpună în mijlocul Primei Bătălii de la Bull Run sau la Casa Albă în

timpul preşedintelui Woodrow Wilson.

— Lucram la hârtiile acelea. Se apropia furtuna şi marea era agitată. Nu mă consider un marinar bun. Încercam să mă târăsc afară pe punte să iau o gură de aer, când l-am auzit pe Caufield vorbind cu căpitanul Hawkins.

Le povesti cât mai concis tot ce auzise şi cum îşi dăduse seama în ce se băgase.

— Nu ştiu ce voiam să fac. Îmi venise ideea nebunească să iau hârtiile şi să cobor de pe vas ca să mă duc cu ele la poliţie. O idee deloc înţeleaptă, date fiind circumstanţele. În tot cazul, m-au prins. Caufield avea o armă, dar de data asta furtuna a fost de partea mea. Am ajuns pe punte şi mi-am încercat şansele sărind în apă.

— Te-ai aruncat peste bord în mijlocul furtunii? îl întrebă Lilah.

— N-a fost cea mai bună decizie.

— A fost o decizie foarte curajoasă, îl corectă ea.

— N-a fost, dacă stai să te gândeşti că trăgea în mine.

Încruntat, Max îşi frecă bandajul de la tâmplă.

— Descrierea acestui Ellis Caufield nu se potriveşte. Amanda începu iar să bată cu degetele în masă în timp ce cântărea situaţia pe toate părţile. Livingston, individul care a furat hârtiile, era brunet şi avea doar vreo treizeci de ani.

— Şi ce, şi-a vopsit părul. Lilah ridică mâinile exasperată. Doar nu putea să se întoarcă folosind acelaşi nume şi arătând la fel. Poliţia are descrierea lui.

— Sper să ai dreptate. Pe chipul lui Sloan se lăţi încet un zâmbet lipsit de umor. Sper ca nenorocitul ăla să se întoarcă aici, ca să-i mai trag o mamă de bătaie.

— Pentru ca toţi să putem să-i mai tragem câte una, îl corectă C.C. Întrebarea care se pune e ce facem acum.

Începură să se certe şi pe tema asta, Trent spunându-i soţiei lui că n-avea să facă nimic, Amanda reamintindu-i că era problema familiei Calhoun, Sloan sugerând foarte pornit să nu se bage în chestia asta. Coco decise că era momentul să bea un brandy, dar fu ignorată.

— Mă crede mort, şopti Max, mai mult pentru el. Aşa că se simte în siguranţă. Probabil se apropie, cu aceeaşi

barcă. *Windrider.*

— Îţi aduci aminte cum arăta barca? Lilah ridică o mână ca să le ceară celorlalţi să facă linişte. Poţi s-o descrii?

— În detaliu, îi spuse Max cu un zâmbet slab. A fost primul iaht pe care m-am urcat.

— Ca să putem să mergem la poliţie cu descrierea. Trent îşi roti privirea în jurul mesei, apoi încuviinţă din cap.

— Şi o să facem şi noi câteva investigaţii. Doamnele cunosc insula la fel de bine pe cât cunosc şi casa asta. Dacă a acostat sau e prin zonă, o să-l găsim.

— De-abia aştept. Sloan se uită la Max şi se bază pe intuiţia sa. Te bagi, Quartermain?

Surprins, Max tresări, apoi constată că zâmbea.

— Da, mă bag.

*

M-am dus la casa lui Christian. Am riscat, puteam fi văzută de cineva cunoscut, dar mi-am dorit foarte mult să văd unde trăieşte, cum trăieşte, ce fel de lucruri îşi ţine prin preajmă.

E un locşor lângă apă, o căsuţă pătrată de lemn cu camere pline de tablourile lui şi unde miroase a terebentină. Deasupra bucătăriei e mansarda însorită în care îşi are studioul. Pentru mine e ca o căsuţă de păpuşi, cu ferestrele ei drăguţe şi tavane joase – în faţa casei sunt copaci frunzoşi bătrâni şi o verandă îngustă care se prelungeşte până în spatele casei, acolo unde putem sta şi privi apa.

Christian spune că la reflux nivelul apei scade atât de mult, încât te poţi plimba printre stâncile lustruite până la copacii din luminişul micuţ. Iar noaptea aerul este încărcat de sunete. Ţârâiturile greierilor, ţipetele bufniţelor, plescăitul apei temperate.

Acolo m-am simţit acasă, mai mulţumită decât am fost în toată viaţa mea. Parcă am fi trăit ani la rândul în acea casă. Când i-am spus ce simt lui Christian, m-a tras

mai aproape de el ca să mă ţină în braţe.

— Te iubesc, Bianca, mi-a spus. Am vrut să vii aici. Am. simţit nevoia să te văd în casa mea, printre lucrurile mele. Apoi m-a dat la o parte şi mi-a zâmbit. De acum înainte te voi vedea mereu aici şi nu voi mai fi niciodată fără tine.

Am vrut să-i jur că aveam să rămân. Doamne, cuvintele mi-au stat pe limbă, dar simţul datoriei m-a împiedicat. Sărmana datorie! Probabil că a simţit şi el, pentru că m-a sărutat, încercând parcă să pecetluiască pe vecie cuvintele în mine.

Am putut sta doar o oră cu el. Amândoi ştiam că trebuia să mă întorc la soţul meu, la copiii mei, la viaţa pe care o alesesem înainte să îl cunosc pe el. I-am simţit braţele în jurul meu, i-am gustat buzele, i-am simţit dorinţa încordată ca un ecou vibrant al dorinţei mele.

— Te doresc. Mi-am auzit propria şoaptă şi nu mi-a fost ruşine. Atinge-mă, Christian! Lasă-mă să fiu a ta! Inima îmi bătea nebuneşte când m-am lipit lasciv de el. Fă dragoste cu mine! Du-mă în patul tău!

M-a strâns atât de tare în braţe, că mi s-a tăiat respiraţia. Apoi palmele lui mi-au cuprins chipul şi am simţit că degetele îi tremurau. Ochii lui erau aproape negri. Am văzut atât de multe lucruri în ei... Pasiune, dragoste, disperare, regret.

— Ştii cât de des am visat la asta? Câte nopţi n-am putut dormi de dorul tău? apoi mi-a dat drumul şi s-a dus în partea cealaltă a camerei, lângă portretul meu, atârnat pe perete. Te doresc, Bianca, de fiecare dată când respir. Şi te iubesc prea mult ca să pot lua ceva ce nu poate fi al meu.

— Christian...

— Crezi că ţi-aş mai putea da drumul după ce te-aş atinge? Era furios, o furie vulgară şi violentă ce îl cuprinse când se întoarse cu spatele. Urăsc că trebuie să ne furişăm ca nişte păcătoşi pentru a petrece o oră împreună, inocenţi ca nişte copii. Dacă nu am puterea de a te alunga definitiv de lângă mine, atunci am totuşi puterea de a te opri să faci un pas pe care îl vei regreta cu siguranţă.

— Dar ce motiv aş avea să regret că sunt a ta?

— Motivul că deja eşti a altcuiva. Şi, de fiecare dată când te întorci la el, visez să îl ucid cu mâinile goale şi doar pentru că el poate să te vadă când eu nu pot. Dacă am face acest ultim pas, nu aş mai avea de ales. Nu te-ai mai putea întoarce la el, Bianca. Nu te-ai mai putea întoarce la casa ta, la viaţa ta.

Şi am ştiut atunci, când stătea între mine şi imaginea pe care şi-o crease despre mine, că era adevărat.

Aşa că am plecat şi m-am dus acasă să-i prind o panglică lui Colleen în păr, să mă joc cu mingea cu Ethan, să-i şterg lacrimile lui Sean când s-a julit în genunchi. Să mănânc într-o atmosferă de politeţe mizerabilă cu un soţ care este din ce în ce mai înstrăinat.

Cuvintele lui Christian oglindesc adevărul, un adevăr pe care trebuie să îl suport. Se apropie clipa în care nu voi mai putea trăi în ambele lumi şi va trebui să aleg una, una singură.

capitolul 4

— Mi-a venit o idee nemaipomenită, anunţă Coco. Năvăli precum o corabie cu toate pânzele sus în bucătăria în care Lilah, Max, Suzanna şi familia ei serveau micul dejun.

— Bravo ţie, zise Lilah pe deasupra unui castron plin cu îngheţată cu fulgi de ciocolată. Oricine poate gândi la ora asta merită o medalie sau măcar aplauze.

Precum o cloşcă, Coco îşi verifică verdeţurile din ghiveciurile aşezate la geam. Exclamă mulţumită deasupra busuiocului, după care se întoarse spre ceilalţi.

— Nu ştiu cum de nu m-am gândit mai devreme. Este atât de…

— Alex îmi dă şuturi pe sub masă.

— Alex, nu-ţi mai lovi sora, zise Suzanna pe un ton moderat. Jenny, nu ne întrerupe!

— N-am lovit-o. Pe bărbia lui Alex se prelinse nişte lapte. Ea şi-a băgat genunchiul în talpa mea.

— Ba nu.

— Ba da.

— Curcă plouată!

— Muciosule!

— Alex! Suzanna îşi muşcă buza pentru a-şi putea menţine expresia de severitate maternă adecvată. Mănânci cerealele alea sau le laşi să se strice?

— Ea a început, bombăni el.

— Ba nu, răspunse instantaneu Jenny.

— Ba da.

Aruncară încă o privire spre mama lor, după care se ţintuiră reciproc cu antipatie pe deasupra castroanelor cu cereale.

— Hai c-am rezolvat-o şi p-asta. Amuzată, Lilah îşi linse lingura. Ce idee nemaipomenită ai, mătuşă Coco?

— Păi, fiţi atenţi! Îşi înfoie părul, verificându-şi în treacăt reflexia în aparatul de prăjit pâine şi declarându-se mulţumită, apoi radie de încântare. Are de-a face cu Max. Serios, e foarte evidentă. Sigur, toţi ne-am făcut griji legate de sănătatea lui şi ne-a fost greu să gândim limpede cu toată gălăgia făcută de muncitorii de pe şantier. Ştiaţi că unul dintre tinerii angajaţi a stat de dimineaţă pe terasă doar în jeanşi şi cu o trusă de scule la brâu? Greu să te concentrezi în asemenea condiţii. Aruncă o privire pe geamul bucătăriei, doar – doar o mai vedea ceva.

— Îmi pare rău că l-am ratat. Lilah îi făcu cu ochiul lui Max. Era tipul cu părul lung şi blond, prins într-o coadă cu un şnur de piele?

— Nu, cel cu păr brunet ondulat şi mustaţă. Trebuie să recunosc că are un trup foarte musculos. Bănuiesc că aşa arată oricine mânuieşte ciocane toată ziua. Zgomotul însă mă cam deranjează. Sper că pe tine nu, Max.

— Nu. Se obişnuise deja cu stilul incoerent al lui Coco, care sărea mereu de la una la alta. Vrei cafea?

— Oh, ce drăguţ din partea ta! Da, vreau. Se aşează, iar el se ridică să-i toarne în ceaşcă. Au transformat la

propriu sala de biliard. Sigur, mai avem până terminăm – mulţumesc, dragule, adăugă ea când Max îi puse ceaşca; de cafea în faţă. Şi toate prelatele, sculele şi cheresteaua urâţesc tot pe aici. Dar până la urmă va merita tot efortul. În timp ce vorbea, îşi dregea cafeaua cu frişcă şi multe linguriţe de zahăr. Deci unde rămăsesem?

— La ideea nemaipomenită, îi reaminti Suzanna, punând o mână fermă pe umărul lui Alex, înainte să poată azvârli cu terciul de cereale în sora lui.

— Ah, da. Coco lăsă ceaşca jos fără să apuce să bea din ea. Azi-noapte mi-a venit ideea, când dădeam în cărţile de tarot. Aveam nişte chestiuni personale de rezolvat şi am vrut să văd care e starea de spirit pentru treaba astălaltă.

— Care treaba astălaltă? se interesă Alex.

— O treabă de oameni mari. Lilah îi trase un cot în coaste ca să îl facă să râdă. Chestii plicticoase.

— Mai bine v-aţi duce să-l găsiţi pe Fred. Suzanna se uită la ceas. Dacă vreţi să veniţi cu mine, să ştiţi că-n cinci minute plecăm.

Se ridicară şi ieşiră glonţ din cameră. Max îşi masă pe furiş tibia, acolo unde îl nimerise talpa lui Alex.

— Şi ce ziceai despre cărţi, mătuşă Coco? zise Lilah după ce se termină cu zarva.

— Da. Cărţile mi-au spus de un pericol, în trecut şi în viitor. Neplăcut. Aruncă o privire îngrijorată spre ambele ei nepoate. Dar trebuie să vedem ce putem face. Se pare că există două surse de ajutor. Una cerebrală, cealaltă posibil violentă fizic. Nervoasă, se încruntă puţin. N-am putut localiza sursa fizică, deşi ar fi trebuit, pentru că venea de la cineva cunoscut. M-am gândit că o veni de la Sloan. El e foarte… mă rog… din vestul sălbatic. Dar nu e el. Sunt foarte sigură că nu e el. Îşi alungă acest gând şi zâmbi din nou. Dar nu încape îndoială că sursa cerebrală este Max.

— Evident. Lilah îl bătu pe mână, iar el se foi jenat în scaun. Musafirul nostru genial.

— Nu-l lua peste picior!

Suzanna se ridică pentru a duce castroanele la chiuvetă.

— Oh, dar ştie şi el că nu-l plac doar pentru mintea lui. Nu-i aşa, Max?

Îi era teribil de frică să nu se înroşească.

— Dacă o mai întrerupi mult pe mătuşa ta, o să întârzii la serviciu.

— Şi eu la fel, sublinie Suzanna. Care e ideea, mătuşă Coco?

Tocmai dădea să bea din cafea, dar o lăsă din nou neatinsă.

— Că Max ar trebui să facă exact lucrul pentru care a venit. Zâmbi şi-şi întinse mâinile cu unghii îngrijite. Să cerceteze istoria neamului Calhoun. Să afle cât de mult se poate despre Bianca, Fergus, despre toţi cei implicaţi. Nu pentru acel groaznic domn Caufield sau cum l-o chema, ci pentru noi.

Intrigată, Lilah cântări bine ideea.

— Noi deja ne-am uitat pe hârtii.

— Dar n-am avut viziunea obiectivă şi ştiinţifică a lui Max, sublinie Coco. Deja ţinea la el, iar acum îl bătu pe umăr. Tot cărţile de tarot îi arătaseră şi că se potrivea foarte bine cu Lilah. Sunt sigură că, dacă îşi pune mintea la contribuţie, va veni cu tot felul de teorii minunate.

— O idee bună. Suzanna reveni la masă. Ce părere ai?

Max căzu pe gânduri. Deşi nu credea deloc în cărţile de tarot, nu voia să-i rănească sentimentele lui Coco.

Şi, în afară de asta, nu mai conta cum îi venise ideea, pentru că era foarte bună. Aşa îi putea răsplăti pentru ce făcuseră pentru el şi avea un motiv să mai rămână câteva săptămâni în Bar Harbor.

— Mi-ar plăcea să încerc. Sunt şanse ca nici cu informaţiile pe care le-am dat deja poliţia să nu-l găsească pe Caufield. În timp ce toată lumea îl caută, eu aş putea să mă concentrez asupra Biancăi şi asupra colierului.

— Asta e. Coco se aşează din nou. Am ştiut eu.

— Am vrut să caut la bibliotecă, în ziare, să-i intervievez pe unii dintre foştii rezidenţi mai în vârstă, dar Caufield n-a fost de acord. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult ideea de a lucra pe cont propriu.

Susţinea că voia să afle totul doar din documentele familiei sau din surse proprii. Lăsă ceaşca deoparte. Este evident că nu mi-a putut da mână liberă, pentru că aş fi aflat adevărul.

— Acum ai mână liberă, se băgă Lilah în discuţie. O amuza că vedea deja cum i se puneau rotiţele în mişcare. Dar nu cred că vei găsi colierul într-o bibliotecă.

— Dar aş putea găsi o fotografie sau o descriere a lui.

Lilah se mulţumi să zâmbească.

— Deja ţi-am oferit-o.

El nu punea mare bază nici pe vise, nici pe viziuni, aşa că ridică din umeri.

— Mi-e indiferent, aş putea la fel de bine să găsesc ceva palpabil. Şi cu siguranţă voi afla ceva despre Fergus şi Bianca Calhoun.

— Presupun că o să fii destul de ocupat. Fără să se simtă jignită de faptul că el nu credea în abilităţile ei mistice, Lilah se ridică. O să ai nevoie de o maşină. Ce-ar fi să mă laşi la serviciu şi să iei maşina dup-aia?

Deranjat de lipsa ei de încredere în capacitatea lui de cercetare, Max petrecu multe ore în bibliotecă. La fel ca întotdeauna, aici se simţea ca acasă, printre teancurile de cărţi, cu foşnetul paginilor şi cu un carnet la îndemână. Pentru el, cercetarea era egală cu aventura – poate nu la fel de palpitantă precum călăritul unui armăsar alb. Era un mister ce trebuia rezolvat, deşi indiciile erau mai puţin palpitante decât o armă fumegândă sau o dâră de sânge.

Dar, datorită răbdării, deşteptăciunii şi priceperii era şi el un cavaler, un detectiv mai bine spus, care depunea eforturi să găsească răspunsul.

Faptul că întotdeauna fusese atras de astfel de lucruri îl dezamăgise profund pe tatăl lui, Max ştia asta. Şi când era mic preferase exerciţiile minţii celor fizice. Nu preluase ştafeta de la tatăl lui, nu avusese niciun moment de glorie pe terenul de fotbal în liceu. Nu avea niciun trofeu pe rafturi.

Lipsa interesului şi o adolescenţă lungă şi incomodă îl transformaseră într-un sportiv eşuat. Detestase vânătoarea, iar la ultima ieşire la iarbă verde tatăl tău îl

forţase într-aşa măsură, încât, în loc să împuşte o capră sălbatică, făcuse o criză severă de astm.

Chiar şi acum, la mulţi ani după, îşi aducea aminte de vocea plină de dezgust a tatălui lui răsunând în camera de spital. „Al naibii, băiatul ăsta e un fătălău. Nu pricep şi pace. Preferă să citească în loc să mănânce. De câte ori încerc să fac un bărbat din el, începe să gâfâie ca o babă”.

De astm reuşise să scape, ţinu Max să îşi reamintească. Reuşise chiar să devină cineva, deşi tatăl lui nu considera că era un bărbat adevărat. Chiar dacă nu se simţise niciodată perfect în pielea lui, măcar se simţise o persoană competentă.

Lăsă gândurile acestea la o parte şi reveni la sarcina recent primită.

Reuşi să descopere informaţii despre Fergus şi Bianca. Găsi prin cărţi fragmente preţioase de informaţii despre el. În confortul familiar al bibliotecii, Max îşi făcu mormane de notiţe, din ce în ce mai entuziasmat.

Află că Fergus Calhoun fusese un om care pornise de jos, un imigrant irlandez care devenise un om bogat şi influent datorită tăriei de caracter şi perspicacităţii sale. Pusese piciorul în New York în 1888, tânăr, sărac şi, la fel ca mulţi alţii care veneau pe insula Ellis, în căutarea norocului. În cincisprezece ani îşi făurise un imperiu. Şi îi făcea plăcere să se fălească cu el.

Probabil din dorinţa de a-şi şterge cu buretele tinereţea plină de lipsuri, se înconjurase de opulenţă, forţându-şi intrarea în înalta societate prin intermediul averii şi al voinţei. În această înaltă societate exclusivistă o întâlnise pe Bianca Muldoon, o tânără debutantă provenită dintr-o familie străveche şi cu tradiţie, care dispunea mai mult de maniere alese decât de bani. El construise Turnurile, hotărât să surclaseze celelalte case de vacanţe ale celor bogaţi, şi se căsătorise cu Bianca după un an.

Talentul său de a transforma totul în aur a continuat. Imperiul lui s-a dezvoltat, la fel ca familia sa, care a crescut cu trei membri. Nici măcar scandalul iscat de sinuciderea soţiei sale, în vara lui 1913, nu i-a afectat situaţia

financiară.

Deşi într-o oarecare măsură s-a izolat după moartea ei, a continuat să-şi exercite influenţa din Turnuri. Fiica sa nu s-a căsătorit niciodată şi, înstrăinată de tatăl ei, s-a mutat la Paris. Fiul lui cel mai mic a fugit în Indiile Occidentale după o aventură de scurtă durată cu o femeie măritată. Ethan, fiul cel mare, s-a însurat şi a avut doi copii, Judson, tatăl lui Lilah, şi Cordelia Calhoun, devenită între timp Coco McPike.

Ethan a murit într-un accident pe mare, iar Fergus şi-a trăit ultimii ani ai bătrâneţii într-un azil, internat acolo de familie după câteva ieşiri violente şi un comportament straniu.

O poveste interesantă, cugetă Max, dar majoritatea detaliilor le-ar fi putut afla şi de la membrii familiei. Voia altceva, un amănunt picant care să-l conducă într-o altă direcţie.

Îl găsi într-un volum zdrenţuit şi plin de praf numit *Vara la Bar Harbor.*

Era atât de prost scris şi documentat, că fusese gata să renunţe. Profesorul din el însă citise mai departe, cu tenacitatea cu care ar fi citit tema prost făcută a unui student. Merita cel mult un 6, se gândi Max. Nu văzuse în viaţa lui atât de multe superlative şi adjective aruncate la grămadă pe o singură pagină. De la plin de farmec la plin de glorie, de la magnific la miraculos. Autorul fusese un admirator înfocat al celor bogaţi şi faimoşi, cineva care îi ridicase la rang de rege. Somptuos, spectaculos şi splendid. Sintaxa îl făcea să se cutremure, dar continuă să citească.

Două pagini întregi fuseseră dedicate unui bal organizat la Turnuri în 1912. Mintea plictisită a lui Max se învioră imediat. Era evident că autorul participase la bal, pentru că descrierile cuprindeau detalii minuţioase pentru orice, de la modă la gastronomie. Bianca Calhoun purtase o rochie de mătase aurie cu voal înflorat şi fustă înţesată cu mărgele. Culoarea îi scosese în evidenţă părul roşcat. Corsajul decoltat era încadrat de… smaralde.

Erau descrise în cele mai înflăcărate şi exacte detalii.

După ce reuşi să prelucreze adjectivele şi ilustraţia romantică, Max îşi putu imagina cum arătau. Îşi luă câteva notiţe şi dădu pagina. Şi rămase cu privirea aţintită.

Era o fotografie veche, probabil culeasă din paginile unui ziar. Era estompată şi neclară, dar îl identifică fără dubiu pe Fergus. Bărbatul acesta avea acelaşi chip rigid şi neînduplecat ca în portretul pe care familia Calhoun îl ţinea deasupra şemineului din camera de primire. Femeia care stătea în faţa lui fu cea care îi tăie răsuflarea lui Max.

În ciuda imperfecţiunilor fotografiei, era extraordinară, de o frumuseţe ireală, de un farmec etern. Şi era imaginea lui Lilah. Piele de porţelan, gât subţire şi dezgolit, acoperit de o claie de păr prins într-un coc Gibson. Era sigur că ochii ei foarte mari fuseseră verzi. Nicio umbră de zâmbet în ei, deşi buzele spuneau altceva.

Oare era doar imaginea romantică a chipului ei sau şi tristeţe? Stătea într-un jilţ cu soţul în spatele ei şi cu mâna pe spătar, nu pe umărul ei. Cu toate acestea, Max avea senzaţia că postura sugera o anumită posesivitate. O ţinută formală – Fergus rigid şi încordat, Bianca fragilă într-o rochie cu falduri. Poza anunţa pompos că este vorba despre domnul şi doamna Fergus Calhoun, 1912.

În jurul gâtului Biancăi, sfidând timpul, atârnau smaraldele Calhoun.

Colierul era exact aşa cum i-l descrisese Lilah, cu două şiruri strălucitoare şi o lacrimă mare care se scurgea precum o apă de smarald. Bianca îl purta cu o răceală care îi transforma opulenţa în eleganţă şi avea darul de a-i intensifica puterea.

Max îşi plimbă un deget de-a lungul fiecărui şir, aproape sigur că poate simţi suprafeţele netede ale pietrelor. Înţelesese de ce asemenea pietre deveniseră legendare, de ce obsedau imaginaţia oamenilor şi le alimenta lăcomia.

Dar ceva din fotografia aceasta îi scăpa. Fără să-şi dea prea bine seama de ceea ce făcea, mângâie chipul Biancăi cu mintea la femeia care i-l moştenise. Femei care aveau darul de a te obseda şi aţâţa.

*

Lilah se opri din plimbarea din parc cu ultimul grup, pentru a le acorda timp să facă fotografii şi să se odihnească. Parcul fusese plin de vizitatori astăzi, şi mulţi dintre ei se arătaseră dornici să facă trasee şi să fie ghidaţi de un naturalist. Lilah stătuse în picioare aproape toate cele opt ore şi străbătuse aceleaşi rute de opt ori – de şaisprezece, punând la socoteală şi drumurile de întoarcere.

Dar încă nu era obosită. Citea cu acelaşi entuziasm din ghidul pentru vizitatori.

— Multe dintre plantele de pe insulă sunt tipice emisferei nordice, începu ea. Câteva sunt subarctice, apărute după retragerea gheţarilor, acum zece mii de ani. Specimenele mai recente au fost aduse de europeni în ultimii două sute cincizeci de ani.

Lilah răspunse la întrebări cu răbdarea care o caracteriza, atrase atenţia celor mici să nu calce pe florile sălbatice şi oferi celor interesaţi informaţii despre flora locală. Identifică apoi câteva flori din specia *Lathyrus japonicus, Solidago sempervirens* şi clopoţei târzii. Era ultimul ei grup din ziua aceea, dar îl trata cu aceeaşi atenţie şi bunăvoinţa ca pe primul.

Indiferent de condiţii, întotdeauna se bucurase de plimbările la malul mării, unde putea asculta murmurul nisipului purtat de valuri şi ţipetele răsunătoare ale pescăruşilor, descoperind pentru plăcerea ei şi a turiştilor comorile pitite în smârcurile rămase după reflux.

Briza era uşoară şi înmiresmată, purtând parfumul străvechi şi misterios al mării. Aici, stâncile erau netede şi plate, erodate până la eleganţă de flux şi reflux. Putea vedea sclipirile de cuarţ pe şanţurile lungi şi albe din piatra neagră. Deasupra, cerul era de un albastru intens de vară, aproape fără nori. Sub el sclipeau ambarcaţiuni, zăngăneau balize, se legănau geamanduri portocalii.

Se gândi la iaht, la *Windrider,* şi, deşi îl căutase la

fiecare tur, nu văzuse decât ambarcaţiuni zvelte pentru turişti sau vasele butucănoase ale pescarilor de homari.

Când îl văzu pe Max pe cărarea din parc, venind să se alăture grupului, zâmbi. Ajunsese la timp, firește. Nici nu se aşteptase la altceva. Ea simţi un fior jucăuş de căldură când privirea lui se ridică de la propriile picioare la chipul ei. Chiar avea nişte ochi minunaţi, constată ea. Atenţi şi serioşi şi doar foarte puţin timizi.

Ca de fiecare dată când se întâlnea cu el, simţea nevoia să îl necăjească şi tânjea să îl atingă. O combinaţie interesantă, constată ea, pe care nu-şi amintea să o mai fi simţit-o faţă de altcineva.

Arăta atât de stăpână pe ea, remarcă el, în uniforma bărbătească peste forma feminină. Nuanţa kaki a uniformei militare şi cerceii de aur cu cristale care îi atârnau din urechi. Se întrebă dacă ştia cât de potrivită îi era prezenţa în faţa mării care se înfoia şi ale cărei valuri se spărgeau lângă ea.

— În zona tidală, începu ea, viaţa s-a adaptat modificărilor provocate de maree. Primăvara se înregistrează cele mai înalte şi coborâte niveluri ale mareei, cu valori de plus/minus patru metri şi jumătate.

Continuă să vorbească pe acelaşi ton relaxant şi liniştitor despre creaturile din zona tidală, despre lanţurile trofice şi instinctul de supravieţuire. În timp ce vorbea, un pescăruş se cocoţă pe un bolovan din apropiere ca să studieze turiştii cu un ochi vigilent. Turiştii începură să facă poze. Lilah se lăsă în jos lângă smârc. Fascinat de descrierea faunei de acolo, Max veni mai aproape să vadă şi el.

Erau acolo nişte evantaie lungi şi stacojii despre care ea spuse că se numeau alge duse, iar copiii din grup începură să mormăie când le zise că puteau fi mâncate crude sau fierte. În micul bazin de apă găsi o mulţime de vietăţi care aşteptau, după spusele ei, mareea să vină să le ducă înapoi în mediul lor.

Arătă cu un deget graţios spre anemonele de mare care semănau mai mult a flori decât a animale şi spre

limacşii micuţi care le parazitau. Vietăţile cu cochilie erau moluşte şi tot felul de melci. Acum vorbea întocmai ca un biolog marin, iar în clipa următoare, ca un comediant.

Publicul îi aprecia prestaţia şi o bombarda cu întrebări. Max surprinse un adolescent care se holba la ea cu o privire desfrânată şi apatică şi îl înţelese perfect.

Îşi azvârli coada împletită pe spate şi îşi încheie turul cu explicaţii despre informaţiile disponibile la centrul de la intrare şi despre alte trasee naturaliste. Câteva persoane se desprinseră de grup şi se îndreptară spre drumeagul care ducea la ieşire, în timp ce alţii trăgeau de timp ca să mai facă fotografii. Adolescentul se mocăia pe lângă părinţii lui, punând orice întrebare pe care mintea lui confuză o putea formula despre maree, flori sălbatice şi, deşi nu se uitase mai mult de două secunde la un măcăleandru, despre păsări. După ce îşi stoarse părinţii de informaţii şi mama lui îi făcu nervoasă observaţie pentru a doua oară, începu în sfârşit să-şi târâie picioarele fără nicio tragere de inimă.

— O ieşire în natură pe care n-o va uita prea curând, comentă Max.

Ea zâmbi.

— Îmi place să cred că toţi îşi vor aminti câte ceva. Îmi pare bine că ai reuşit să vii, profesore.

Făcu exact ce îi dictară instinctele şi îl sărută cu patos şi agale pe gură. Adolescentul, care tocmai se întorsese spre ei, făcu o mutră care exprima cea mai pură invidie. Max rămase interzis. Era posibil ca o femeie să îl sărute aşa şi să se aştepte să continue normal conversaţia?

Evident că această femeie putea, aşa că preferă să tragă adânc aer în piept.

— Interesant.

— Turiştii aceştia sunt cei mai buni. Porni pe aleea care ducea direct la centrul de la intrare. Ridică dintr-o sprânceană şi îi aruncă o privire peste umăr. Nu vii?

— Ba da. Îşi vârî mâinile în buzunare şi se luă după ea. Eşti foarte pricepută.

Râsul ei răsună senin şi cald.

— Serios, mulţumesc.

— Eu… Eu mă refeream la munca ta.

— Sigur că da. Îşi strecură mâna la braţul lui într-un gest de prietenie. Păcat c-ai pierdut primele douăzeci de minute din ultimul tur. Am văzut două păsărele junco de culoarea ardeziei, un cormoran cu creastă dublă şi o egretă.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd păsărele junco de culoarea ardeziei, zise el, stârnindu-i râsul. Urmezi de fiecare dată acelaşi traseu?

— Nu, îl schimb. Unul dintre locurile mele preferate este lacul Jordan Pond, dar uneori îmi fac tura la centru sau urc pe munte.

— Bănuiesc că aşa nu te plictiseşti.

— Nu mă plictisesc niciodată, pentru că altfel n-aş rezista nicio zi. Până şi pe acelaşi traseu vezi lucruri diferite de fiecare dată. Uite! Arătă spre o grămadă de plante cu frunze înguste şi cu flori roz pal. Rhodora, îi spuse. O azalee comună. Acum câteva săptămâni, era peste tot în floare. Uimitor. Acum, florile se vor usca, şi de-abia la primăvară planta va înflori iar. Mângâie uşor frunzele. Îmi plac ciclurile. Îţi dau un sentiment de siguranţă.

Deşi susţinea că era o femeie căreia îi plăcea să-şi conserve energia, înainta fără niciun efort, atentă să surprindă orice lucru interesant. Nişte licheni atârnând de o stâncă, o vrabie în zbor sau o crenguţă de vulturică. Îi plăcea parfumul de aici – al mării pe care o lăsau în urmă, al frunzelor verzi ale copacilor care se îndeseau într-atât încât le blocau priveliştea.

— Nu m-am gândit că munca ta presupune să stai în picioare aproape toată ziua.

— De asta prefer să stau jos în rest. Îşi înclină capul să se uite la el. Să ştii că, data viitoare când am timp într-o după-amiază, o să-ţi fac un tur mult mai în detaliu. Putem împuşca doi iepuri dintr-odată, cum ar veni. Admirăm peisajul şi dăm şi o raită în căutarea prietenului tău Caufield.

— Aş vrea să nu te implici.

Declaraţia lui o luă atât de tare prin surprindere, încât

mai merse câţiva metri până să devină conştientă de vorbele lui.

— Ce-ai spus?

— Aş vrea să nu te implici, repetă el. M-am gândit mult la asta.

— Serios? Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi recunoscut doza subtilă de enervare din tonul ei leneş. Şi cum ai ajuns mai exact la această concluzie?

— E un om periculos. Vocea îi reveni în forţă, punctată de nuanţe de fanatism. Cred că are probleme psihice. Sunt sigur că este un om violent. Deja a tras în sora ta şi în mine. Nu vreau să-i stai în cale.

— Nu e vorba despre ce vrei tu. Este o chestiune de familie.

— A devenit şi a mea, în momentul în care am înotat pe furtună. Captiv între razele soarelui şi umbra de pe potecă, se opri şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Tu nu l-ai auzit în noaptea aceea, Lilah. Eu da. A spus că nu se va opri până nu va pune mâna pe colier, a vorbit serios. Asta-i treaba poliţiei, nu a unor femei care…

— A unor femei care ce? îl întrerupse ea, cu o strălucire în priviri.

— Vă implicaţi prea mult din punct de vedere emoţional ca să acţionaţi cu prudenţă.

— Am înţeles. Încuviinţă încet din cap. Deci de voi depinde – de tine, Sloan şi Trent, de bărbaţii masivi şi curajoşi care ne vor proteja pe noi, bietele femei lipsite de apărare – să rezolvăm problema?

Îi trecu prin minte, puţin cam târziu, că se juca rău de tot cu focul.

— N-am zis că sunteţi lipsite de apărare.

— Asta ai vrut să spui. Să-ţi spun eu ceva, profesore. Nu există femeie în neamul Calhoun care să nu-şi poată purta singură de grijă şi care să nu se poată descurca cu orice fel de fanfaron care-i iese în cale. Printre ei se numără geniile şi hoţii de bijuterii dereglaţi psihic.

— Uite, vezi? Îşi ridică palmele de pe umerii ei, apoi le puse din nou. Ai o reacţie pur emoţională, lipsită de logică

şi de consideraţie.

Miji furioasă ochii spre el.

— Vrei să vezi nişte emoţii?

În afară de o minte sclipitoare, se mândrea şi cu o oarecare abilitate de a supravieţui în orice condiţii. Precaut, începu să se retragă.

— Bine. Atunci îţi sugerez să ai grijă cum formulezi acuzaţiile şi să te gândeşti de două ori înainte de a-mi spune să nu mă implic în ceva care mă priveşte strict pe mine. Îl împinse să treacă mai repede pe lângă vocile din jurul centrului.

— La naiba, nu vreau să păţeşti ceva.

— Nu intenţionez să păţesc ceva. Am un nivel foarte scăzut de rezistenţă la durere. Dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân în timp ce complotează cineva să fure ceva ce e al meu.

— Poliţia…

— N-a făcut mare scofală, se răsti ea. Ştiai că Interpolul îl caută pe Livingston, cu toate numele lui, de cincisprezece ani? Nimeni n-a fost în stare să dea de urma lui după ce a tras în Amanda şi ne-a furat documentele. Dacă acest Caufield şi Livingston sunt una şi aceeaşi persoană, atunci de noi depinde să ne protejăm ce ne aparţine.

— Chiar dacă asta înseamnă să-ţi spargi capul?

Îi aruncă o privire peste umăr.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu capul meu, profesore. Tu vezi-ţi de-al tău.

— Nu sunt vreun geniu, bombăni el şi surprinse un zâmbet din partea ei.

Exasperarea de pe chipul lui o făcu să-şi piardă cumpătul. Ieşi de pe cărare.

— Apreciez că-ţi faci griji pentru mine, Max, dar nu are rost. Ce-ar fi să aştepţi aici, sprijinit de zid? Trebuie să intru să-mi iau lucrurile.

Îl lăsă bombănind. Voia doar să o protejeze. Ce era aşa rău? li păsa de ea. La urma urmei, îi salvase viaţa. Se încruntă şi se sprijini de zidul de piatră. Oamenii se

perindau în şi din clădire. Copiii se smiorcăiau în timp ce părinţii îi trăgeau, îi târau sau îi conduceau la maşini. Cuplurile se plimbau ţinându-se de mână, în timp ce alţii răsfoiau atenţi ghidurile. Văzu multe spinări roşii de soare ca nişte raci fierţi.

Se uită la antebraţele lui şi constată că se bronzase. Lucrurile se schimbau, înţelese el. Se bronza. N-avea niciun program de respectat, niciun traseu de urmat. Era implicat în rezolvarea unui mister alături de o femeie incredibil de senzuală.

— Ei… Lilah îşi aranjă cureaua genţii pe braţ. Pari foarte plin de tine.

Îşi ridică privirea spre ea şi îi zâmbi.

— Da?

— Ca un păun înfoiat. Mă laşi pe mine?

— Bine. Vino aici. Se ridică şi o trase brusc spre el, apoi îşi lipi gura de gura ei. Toate sentimentele noi şi uimitoare pe care le simţea le transpuse în acest sărut. Dacă o săruta mai pasional decât intenţionase, avea să adauge un plus plăcerii pe care de abia acum o descoperea. Dacă sărutul îi făcea pe oamenii care se plimbau în jurul lor să dispară, atunci noutatea era şi mai inedită. Un nou început.

Îl simţea radiind mai degrabă de fericire decât de dorinţă trupească. Sau poate felul în care buzele lui alunecaseră peste gura ei îi întrerupsese şirul logic al gândurilor. Nu i se putuse opune. Uitase deja motivul supărării ei de mai devreme. Acum nu mai ştia decât că se simţea minunat să stea cu el într-o curte interioară însorită şi să îi simtă inima bătându-i lângă inima ei.

Gura lui se desprinse de a ei, iar ea oftă prelung şi fericită şi-şi deschise încet ochii. Rânjea la ea, iar expresia încântată de pe chip o făcu să-i zâmbească la rândul ei. Neştiind cu siguranţă cum să interpreteze sentimentele de tandreţe pe care i le stârnise, îl bătu pe obraz.

— N-am motive să mă plâng, începu ea. Dar cu ce ocazie?

— Aşa mi-a venit.

— Un prim pas excelent.

Râzând, îşi trecu braţul peste umărul ei, şi porniră spre parcare.

— Ai cea mai senzuală gură din câte am încercat până acum.

Nu văzu norul care îi umbri privirea. Dacă l-ar fi văzut şi ar fi întrebat-o ce-i cu el, n-ar fi ştiut să-i explice. Totul se reducea de fiecare dată la sex, probabil, şi făcu un efort să-şi alunge senzaţia de dezamăgire. De obicei la asta se gândeau bărbaţii când o vedeau şi nu avea un motiv ca asta să înceapă să o deranjeze taman acum, mai ales că momentul îi provocase o plăcere la fel de mare ca lui.

— Mă bucur că m-am ridicat la înălţimea aşteptărilor tale. Nu vrei să conduci tu?

— Ba da, dar mai întâi vreau să-ţi arăt ceva. Se aşeză pe locul şoferului şi scoase un plic din hârtie cafenie. Am parcurs multe cărţi în bibliotecă. Am găsit câteva menţiuni despre familia ta în cărţi de istorie şi biografii. Cred că te va interesa una în mod special.

— Hmm.

Deja se întindea, cu gândul la un pui de somn.

— Am făcut o copie. E o imagine a Biancăi.

— O imagine? Se ridică la loc. Serios? Fergus a distrus toate fotografiile cu ea după ce a murit, aşa că eu n-am văzut-o niciodată.

— Ba da, ai văzut-o. Scoase copia şi i-o dădu. De fiecare dată când te uiţi în oglindă.

Ea nu spuse nimic, dar, după ce îşi fixă privirea pe copia granulată, ridică o mână la faţă. Acelaşi maxilar, aceeaşi gură, acelaşi nas, aceiaşi ochi. De aceea simţise legătura atât de puternică? se întrebă, şi i se puse un nod în gât.

— A fost o femeie frumoasă, zise Max încet.

— Ce tânără era! Cuvintele fură mai degrabă un oftat. A murit mai tânără decât sunt eu acum. Se îndrăgostise deja când a fost făcută această fotografie. Se vede din ochii ei.

— Poartă smaraldele.

— Da, ştiu. Îşi plimbă un deget peste colier, la fel cum făcuse şi el. Ce greu trebuie să-i fi fost… legată de un bărbat, dar iubind un altul. Iar colierul ăsta – un simbol că-i aparţinea unuia din cei doi, care să-i aducă aminte de copiii ei.

— Aşa îl percepi acum, ca pe un simbol?

— Da. Cred că sentimentele ei faţă de acel colier au fost extrem de puternice. Altfel nu l-ar mai fi ascuns. Băgă hârtia înapoi în plic. O zi cu rezultate, profesore.

— Sunt doar la început.

Se uită la el şi îl prinse de degete.

— Îmi plac începuturile. Ce urmează după ele este deschis tuturor posibilităţilor. Mergem acasă şi arătăm imaginea tuturor, dar după ce facem câteva opriri.

— Ce opriri?

— E timpul pentru un alt început. Ai nevoie de nişte haine noi.

Ura să meargă la cumpărături. I-o spuse şi ei de câteva ori cu fermitate, dar ea îl ignoră cu seninătate şi opri din magazin în magazin. El refuză să probeze un tricou fluorescent, dar nu mai avu ce face şi probă unul care avea pe el desenat un homar îmbrăcat ca un chelner.

Pe ea nu o intimidau vânzătoarele, aşa că rezistă procesului de selecţie şi achiziţie cu un aer languros de relaxare pură. Majoritatea comercianţilor îi ziceau pe nume, iar pe parcursul discuţiilor care acompaniară vânzarea şi cumpărarea mai însera şi câte o întrebare despre un bărbat care corespundea descrierii lui Caufield.

— Am terminat?

Tonul lui rugător o făcu să pufnească în râs când ieşiră pe trotuar. Peste tot mişunau oameni în haine viu colorate, de vară.

— Nu chiar. Se întoarse să îl studieze cu atenţie. Necăjit, clar. Adorabil, absolut. Braţele îi erau pline de pungi, şi părul îi intra în ochi. Lilah i-l dădu la o parte.

— Ce fel de chiloţi porţi?

— Ăă, eu…

— Vino, e un magazin aici unde au numai chestii ca

lumea. Imprimeuri cu tigri, citate porcoase, inimioare.

— Nu. Îşi înfipse picioarele în caldarâm. Doar peste cadavrul meu.

Se luptară, iar ea îşi păstră sângele-rece.

— Ai dreptate. Complet nepotriviţi. O să ne mulţumim cu chiloţi din ăia albi, trei la pachet.

— Pentru o fată care n-are niciun frate, cunoşti o grămadă de lucruri despre chiloţii bărbăteşti. Suci pungile să le ţină mai bine, iar după un moment de gândire îi trânti jumătate în braţe. Dar cred că o să mă descurc singur.

— Bine. Eu rămân să mă uit în vitrine.

Imediat îşi îndreptă atenţia către o vitrină plină cu cristale de diverse dimensiuni şi forme. Atârnau de bucăţi de sârmă şi radiau lumini colorate. În spatele lor erau înşirate bijuterii confecţionate manual. Tocmai era pe punctul de a intra în butic pentru a se tocmi pentru o pereche de cercei, când cineva dădu peste ea din spate.

— Scuze!

Asta fu tot. Lilah îşi ridică privirea spre bărbatul voinic cu chip ostenit şi păr cărunt. Părea foarte deranjat de o ciocnire de altfel minoră, iar ceva din ochii lui spălăciţi o făcu să se dea un pas în spate. Cu toate astea, găsi puterea să ridice din umeri şi să zâmbească.

— Nu face nimic.

Se încruntă o clipă în urma lui, după care dădu să intre înapoi în magazin. Îl zări pe Max la câţiva metri depărtare, holbându-se şocat la ea. Apoi veni în viteză lângă ea, iar expresia de pe chipul lui îi tăie răsuflarea.

— Max…

O împinse cu putere în magazin.

— Ce ţi-a spus? întrebă el pe un asemenea ton, încât ea făcu ochii mari spre el. Te-a atins? Dacă nenorocitul ăla te-a atins…

— Opreşte-te! Majoritatea celor din magazin se întorseseră spre ei, aşa că nu ridică vocea. Calmează-te, Max! Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Prin el pulsa o violenţă ce-i era cu totul străină. Ochii îi trădau un ecou al acestei frământări, ce îi făcu pe cei câţiva

turişti să se retragă spre uşă.

— L-am văzut stând lângă tine.

— Pe omul ăla? Zăpăcită, se uită pe fereastră, dar bărbatul dispăruse de mult din raza lor vizuală. A dat peste mine. Trotuarele sunt aglomerate vara.

— Şi nu ţi-a spus nimic? Nici nu-şi dăduse seama că strângea amenințător din pumni, gata să treacă la acţiune. Nu ţi-a făcut nimic?

— Nu bineînţeles că nu. Ce-i cu tine? Hai să stăm jos. Îi vorbi cu calm în timp ce îl împinse uşor spre ieşire Dar, în loc să se aşeze pe una dintre băncile de pe trotuar, Max o ascunse pe Lilah în spatele lui şi scrută mulţimea.

— Dacă ştiam că faci aşa urât când trebuie să-ţi cumperi chiloţi, Max, n-aş mai fi deschis gura.

El se răsuci pe călcâie şi o săgetă cu privirea.

— Ăla e Hawkins, zise el pe un ton funest. Au ajuns aici.

capitolul 5

Nu ştia ce-avea să se facă cu el. Singură cu lampadarul care arunca o lumină aurie, Lilah stătea în camera din turn şi privea spre întunericul care cobora încet peste apă şi stânci. Şi se gândea la Max. Nu era deloc un bărbat atât de simplu pe cât îl considerase la început – şi pe cât se considera el însuşi.

Acum era timid, simpatic şi uşor de intimidat, iar în clipa următoare era la fel de feroce ca un viking, ochii albaştri îi deveneau electrici, gura de poet i se înverşuna. Metamorfoza era pe cât de fascinantă, pe atât de derutantă şi îi dădea lui Lilah o stare de neliniște. Nu era o senzaţie pe care să o cunoască. După ce-l zărise pe acel bărbat, Hawkins, Max mai că o târâse până la maşină – bombănind neîncetat în barbă –, o înghesuise înăuntru şi pornise imediat. Ideea ei de a-l urmări pe Hawkins fusese contrazisă rapid şi violent. Ajunşi la Turnuri, chemase poliţia

şi relatase informaţia cu calmul cu care ar fi prezentat unui student lista cu lecturi obligatorii. Apoi, tipic masculin, se pusese să discute cu Sloan şi Trent.

Autorităţile nu localizaseră încă ambarcaţiunea lui Caufield şi nici nu-i identificaseră, conform descrierii lui Max, nici pe Caufield, nici pe Hawkins.

Era mult prea complicat, conchise Lilah. Hoţi, nume conspirative şi poliţie internaţională. Ei îi plăcea simplitatea. Nu rutina fără haz, clar, ci simplitatea. Viaţa ei numai simplă nu fusese după ce presa îşi începuse povestea de dragoste cu smaraldele Calhoun, iar lucrurile se precipitaseră şi mai tare după ce Max fusese adus la mal.

Dar se bucura că se întâmplase aşa. Nu era prea sigură de ce. Cu certitudine, bărbaţii timizi şi deştepţi nu fuseseră genul ei până atunci. Era adevărat că îi plăceau bărbaţii în general pentru simplul motiv că erau bărbaţi. O consecinţă, probabil, a faptului că trăise aproape toată viaţa într-o casă plină de femei. Dar, când avea câte o întâlnire, căuta de multe ori să se distreze, să nu-şi bată capul prea tare. Bărbaţi cu care să danseze sau cu care să râdă în timp ce luau cina. Întotdeauna sperase că avea să se îndrăgostească de unul dintre aceşti bărbaţi fără griji şi necomplicaţi, alături de care să aibă o viaţă lipsită de griji şi de complicaţii.

Profesorii de facultate sobri cu noţiuni demodate de cavalerism şi minţi serioase se încadrau cu greu în această categorie.

Cu toate acestea era atât de simpatic, se gândi ea şi surâse. Iar când o sărutase, uitase complet de latura lui sobră sau cerebrală.

Oftă şi se întrebă încă o dată ce avea să se facă cu doctorul Maxwell Quartermain.

— Hei. C.C. băgă capul pe uşă. Mă gândeam eu că aici te găsesc.

— Deja am devenit prea previzibilă. Fericită să aibă companie, Lilah îşi strânse picioarele ca să-i facă loc lângă geam. Care-i treaba, doamnă St. James?

— Aproape am terminat recondiţionarea Mustangului.

Luă loc cu un oftat. Doamne, ce minunăţie! Astăzi am avut probleme cu sistemul electric şi cu reglarea motorului. O oboseală neobişnuită pusese încet stăpânire pe ea, făcând-o să-şi închidă ochii şi să-şi dorească să se ducă mai devreme la culcare în seara aceea. Şi apoi toate lucrurile astea precipitate acasă. Auzi tu, să dai peste unul dintre personajele urmărite de poliţie.

— Blestemul şi binecuvântarea oraşelor mici.

— Am dat o tură cu maşina înainte să vin acasă. C.C. îşi mişcă circular umerii. Până la Hulls Cove şi înapoi.

— N-ar trebui să te fâţâi singură pe aici.

— Gură-cască. C.C. ridică din umeri. Oricum, n-am văzut nimic suspect. Oamenii noştri neînfricaţi se află pe străzi să-i găsească şi să-i anihileze.

Lilah simţi un fior de panică.

— S-a dus şi Max cu ei?

C.C. căscă şi deschise ochii.

— Sigur. S-au trezit cei trei muşchetari. Există ceva mai enervant ca machismul?

— Dinţii stricaţi, răspunse Lilah cu mintea în altă parte, conştientizând dintr-odată nişte vibraţii nervoase în organism, în zone pe care nici nu le ştia active. Credeam că Max n-o să se desprindă de cărţile lui.

— Ei da, acum e-n rând cu băieţii. O bătu pe Lilah pe gleznă. Nu-ţi face griji, draga mea. Îşi pot purta singuri de grijă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e profesor de istorie. Dacă se bagă cumva într-un bucluc?

— S-a băgat deja, îi reaminti C.C. Este mai dur decât pare.

— De ce crezi asta?

Tulburată din cale afară, Lilah începu să se plimbe nervoasă. Explozia aceasta neobişnuită de energie o făcu pe C.C. să ridice întrebător dintr-o sprânceană.

— Omul ăsta a sărit dintr-o barcă în mijlocul furtunii şi aproape a ajuns la ţărm, deşi a fost zgâriat de un glonţ. A doua zi se ţinea pe picioare, arăta ca naiba, e drept, dar s-a dat jos din pat. În spatele ochilor acelora blajini se ascunde

o doză de încăpăţânare. Îmi place de el.

Agitată, Lilah îşi mişcă umerii.

— Cine nu-l place? E o persoană plăcută.

— Păi, ţinând cont de toate chestiile aflate de Amanda – alea cu băiatul-minune –, te-ai aştepta să fie un îngâmfat sau vreun arogant. Dar nu e. E simpatic. Mătuşa Coco vrea să-l adopte.

— E simpatic, îi dădu Lilah dreptate şi se aşeză din nou. Şi nu vreau să îşi asume vreun risc dintr-un sentiment greşit înţeles de recunoştinţă.

C.C. se aplecă în faţă ca să-şi privească sora în ochi. Era mult mai îngrijorată decât de obicei, asta era părerea ei, şi zâmbi în sinea sa.

— Lilah, ştiu că tu eşti cea cu misticismul în familia asta, dar de data asta simt şi eu nişte vibraţii. Ai intenţii serioase cu Max?

— Serioase? Cuvântul ăsta o zgâria pe creier. Bineînţeles că nu. Ţin la el şi mă simt oarecum responsabilă pentru el. Iar, când m-a sărutat, m-am topit toată. Se încruntă confuză. Mă simt bine cu el, adăugă ea încet.

— E un bărbat foarte atrăgător.

— Puştoaico, acum eşti femeie măritată.

— Dar n-am orbul găinilor. Înfăţişarea lui de om inteligent, romantic şi erudit are ceva atractiv. Aşteptă o secundă. Nu crezi?

Lilah se lăsă pe spate. Buzele i se curbaseră din nou, iar ochii îi sclipeau jucăuşi.

— Te-ai vorbit cu mătuşa Coco să faceţi pe peţitoarele?

— Ziceam şi eu. Sunt aşa fericită, încât vreau ca toată lumea să se simtă la fel.

— Sunt fericită. Se întinse alene din toate încheieturile. Sunt prea leneşă să nu fiu fericită.

— Că veni vorba, îmi vine să dorm o săptămână. Dacă Trent tot face pe durul, eu mă duc să mă culc.

C.C. dădu să se ridice, dar o luă ameţeala şi căzu la loc. Lilah se ridică iute şi se aplecă peste ea.

— Hei! Hei, iubire! Te simţi bine?

— M-am ridicat prea repede, asta-i tot. Vederea i se înceţoşa, şi-şi duse o mână la capul care i se învârtea. Mă simt un pic cam…

Lilah trase la repezeală capul lui C.C. între genunchii ei.

— Trage aer încet. Ia-o uşor!

— Ce prostie mai e şi asta… Făcu însă ce i se spuse până scăpă de senzaţia de leşin. Sunt doar foarte obosită. Cred că o să mă îmbolnăvesc, fir-ar să fie!

— Mmm. Bănuia ce se întâmpla cu C.C., aşa că zâmbi. Eşti obosită? Rău ţi-a fost?

— Nu chiar. Se simţea mai bine, aşa că îşi îndreptă spatele. Indispusă, mai degrabă. Mi-a fost cam greaţă în ultima vreme, atât.

— Iubito! Lilah râse şi îi trase o castană în creştet. Trezeşte-te şi miroase talcul de bebeluşi!

— Ce?

— Nu ţi-a trecut prin cap că poate eşti gravidă?

— Gravidă? Ochii ei verzi se făcură cât cepele. Gravidă? Eu? Dar de-abia m-am măritat, acum o lună.

Lilah râse din nou şi îi luă chipul în palme.

— Doar n-aţi stat să jucaţi cărţi în toată perioada asta, nu-i aşa?

C.C. deschise şi închise gura, fără să apuce să spună ceva.

— Nu mi-a trecut prin cap… Un copil. Expresia din ochi i se schimbă, i se înceţoşă, iar ea se înmuie. Oh, Lilah!

— Poate o să-l cheme Trenton St. James al IV-lea.

— Un copil, repetă C.C. şi-şi puse o mână peste abdomen, într-un gest protector. Chiar crezi?

— Chiar cred. Se întinse pe scaun ca să o strângă tare în braţe pe C.C. Nici nu-i nevoie să te întreb ce părere ai. Ţi se citeşte totul pe chip.

— Să nu spui încă nimic nimănui. Vreau să fiu sigură. Râzând, o strânse pe Lilah în braţe. Brusc, nu mă mai simt deloc obosită. O să-l sun pe doctor mâine la prima oră. Sau poate ar trebui să mă duc să-mi iau un test de sarcină de la farmacie. Aş putea să fac şi una, şi alta.

Lilah o lăsă să divagheze în voie. Mult după plecarea lui C.C., ecourile bucuriei ei vibrau încă în cameră. „De asta avea nevoie turnul”, se gândi Lilah. De fiorul fericirii pure. Rămase unde era, mulţumită acum, privind răsăritul lunii. O semilună albă ce atârna sus pe cer şi o făcea să viseze.

Cum era să fii cu cineva, să ai o căsnicie reuşită şi un copil care creştea în tine? Să-ţi trăieşti viaţa cu cineva pe care îl cunoşti cu adevărat. Care te cunoaşte la perfecţie şi care te iubeşte fără să ţină cont de defecte. Sau poate tocmai datorită lor.

Minunat, se gândi ea. Ar fi pur şi simplu minunat.

Iar dacă ea încă nu-şi găsise perechea, trebuia doar să se uite la C.C. şi la Amanda ca să ştie că era posibil.

Stinse lumina cu o oarecare părere de rău şi coborî scările spre camera ei. În casă se aşternuse liniştea. Bănuia că era trecut de miezul nopţii, şi toţi ceilalţi se duseseră la culcare. O decizie înţeleaptă, cugetă ea, dar nu-şi putea domoli neliniştea.

Pentru a se mai linişti, se duse să facă o baie lungă şi parfumată, după care se înfăşură în halatul preferat. Acestea erau lucrurile mărunte care îi făceau întotdeauna plăcere – apa fierbinte şi parfumată şi mătasea răcoroasă şi subţire. În continuare întoarsă pe dos, ieşi pe terasă în speranţa că aerul nopţii avea să o mai calmeze.

Atmosfera era prea romantică, se gândi ea. Razele de lună care străpungeau cu săgeţi argintii copacii, pleoscăitul molcom al apei izbindu-se de stânci, miresmele aduse de briză dinspre grădină. O pasăre, la fel de neliniştită ca ea, începu un cântec nocturn singuratic. O făcea să tânjească după ceva anume. La cineva anume. O atingere, o şoaptă în întuneric. Un braţ în jurul umerilor ei.

Un partener.

Nu doar pe partea fizică, ci şi pe cea emoţională, un partener spiritual. Ştia ce însemna să fie dorită de bărbaţi şi ştia că nu s-ar fi mulţumit niciodată cu atât. Trebuia să existe şi un bărbat care putea vedea dincolo de culoarea părului sau de frumuseţea feţei, până în inima ei.

Poate cerea prea mult, se gândi Lilah şi oftă. Dar nu

era mai bine decât să ceară prea puţin? Între timp însă, trebuia să se concentreze asupra altor lucruri şi să-şi lase inima în mâinile capricioase ale destinului.

Dădu să pornească spre camera ei, când zări o mişcare cu coada ochiului. La lumina şovăitoare a lunii, observă două umbre ghemuite care traversau peluza cu repeziciune şi fără să facă zgomot. Înainte să se dezmeticească bine, siluetele dispărură în grădină. Nu trebuia să stea pe gânduri. Casa trebuia apărată. Picioarele ei desculţe nu scoaseră niciun zgomot pe treptele de piatră care coborau în curte. Cei care încălcaseră fraudulos teritoriul familiei Calhoun aveau să tragă o sperietură soră cu moartea.

Se strecură în grădină precum o fantomă, cu halatul plutind în jurul ei. Auzi nişte voci înfundate şi entuziasmate şi zări fasciculul palid al unei lanterne. Cineva râse, dar se potoli repede, apoi auzi sunetul unei lopeţi lovind pământul.

Asta reuşi cu adevărat să scoată la suprafaţă temperamentul tipic celor din familia Calhoun. Făcu un pas spre ei cu curajul celui care ştie că dreptatea este de partea lui.

— Ce naiba faceţi aici?

Lopata se lovi de piatră ca şi cum ar fi fost scăpată din mână. Lanterna zbură învârtindu-se înspre azalee. Doi adolescenţi, porniţi într-o vânătoare de comori, se uitară disperaţi în jur, vrând să localizeze sursa vocii. Amândoi văzură silueta palidă a unei femei înveşmântate în alb. Ca să-şi încolţească definitiv prada, Lilah îşi ridică braţele pentru un efect şi mai teatral, ştiind că mânecile aveau să se înfoaie într-un mod cât se poate de potrivit.

— Sunt protectoarea smaraldelor. Mai că o bufni râsul de cât de lin îi curgea vocea. Aveţi curaj să daţi piept cu blestemul Calhoun? O moarte în chinuri îi aşteaptă pe toţi cei care îndrăznesc să profaneze acest pământ. Fugiţi dacă ţineţi la vieţile voastre!

Nu aşteptară să li se spună şi-a doua oară. Harta comorii, pe care plătiseră zece dolari, ateriză pe jos în timp ce ei îşi luară picioarele la spinare către alee, împingându-

se şi împiedicându-se din pricină că le tremurau picioarele. Chicotind în sinea ei, Lilah se aplecă şi recuperă harta.

Mai văzuse şi altele. Cineva cu spirit întreprinzător le confecţiona şi le vindea turiştilor creduli. După ce şi-o îndesă în buzunar, se decise să ofere musafirilor nepoftiţi un bonus. Se grăbi să-i ajungă din urmă. Pregătită să scoată un vaiet fantomatic, ieşi valvârtej din grădină.

Vaietul se transformă într-un mormăit când se lovi de o altă siluetă. Oprit dintr-o goană nebună, Max se dezechilibra, înjură şi căzu rostogolindu-se peste ea.

— Ce naiba faci?

— Eu sunt, reuşi ea să îngaime, apoi continuă instantaneu. Ce naiba faci tu?

— Am văzut pe cineva. Stai aici!

— Nu. Îl apucă de mâini şi îl ţintui pe loc. Erau nişte puştani cu o hartă a comorilor. I-am pus pe fugă.

— Tu… Furios, o apucă de un cot. Deşi era întuneric, furia din ochii lui era perfect vizibilă. Ai înnebunit? o certă el. Ai ieşit afară singură ca să înfrunţi doi intruşi?

— Doi adolescenţi speriaţi, cu o hartă de comori, îl corectă ea. Semeţi bărbia spre el. E casa mea.

— Puţin îmi pasă a cui casă e. Puteau fi Caufield şi Hawkins. Putea fi oricine. Nicio persoană care are măcar puţină minte nu urmăreşte nişte potenţiali tâlhari într-o grădină întunecată, în toiul nopţii.

Îşi recăpătase suflul, iar acum îl studia imperturbabilă.

— Tu ce făceai?

— Mă luasem după ei, începu el, dar îi sesiză expresia. E altceva.

— De ce? Pentru că sunt femeie?

— Nu. Ba da.

— E o prostie, un neadevăr şi o treabă sexistă.

— E o chestie raţională, reală şi sexistă. Se certau cu furie, în şoaptă. El oftă. Lilah, ţi se putea întâmpla ceva.

— Singurul care mi-a făcut ceva ai fost tu – când m-ai placat.

— Nu te-am placat, bombăni el. Mă luasem după ei, şi nu te-am văzut. Şi să fii sigură că nu mă aşteptam să te

găsesc furişându-te pe întuneric.

— Nu mă furişam. Îşi suflă şuviţa din ochi. Făceam pe fantoma, ba chiar cu mare succes.

— Făceai pe fantoma. Închise ochii. Acum sunt sigur că ţi-ai pierdut minţile.

— A funcţionat, îi reaminti ea.

— Irelevant.

— Ba e foarte relevant, iar celălalt fapt relevant este că m-ai doborât la pământ înainte să termin ce începusem.

— Mi-am cerut o dată scuze.

— Ba nu ţi-ai cerut.

— Bine. Îmi pare rău dacă... Dădu să se ridice de pe ea, dar făcu greşeala să se uite în jos. Halatul i se lărgise când căzuse şi i se desfăcuse la talie. Sânii ei străluceau precum alabastrul sub razele lunii. Of, Doamne, îngăimă el printre buzele care i se uscaseră brusc.

I se tăie din nou răsuflarea. Rămase întinsă şi urmări felul în care i se schimbau ochii. De la iritare la şoc, de la şoc la uimire, de la uimire la o dorinţă intensă şi tainică. Pe măsură ce privirea i se îndepărtă şi reveni spre ochii ei, toţi muşchii ei se topiră precum ceara încinsă.

Nimeni nu o mai privise în felul acela. Intensitatea aceea din ochii lui aducea cu concentraţia profundă ce i se zărise în ei când se străduise să-şi suprime durerea. Rătăciră spre gura ei şi poposiră acolo până când buzele ei se deschiseră tremurând ca să-i rostească numele.

Era ca şi cum ar fi visat, se gândi el în timp ce se lăsă iar peste ea. Totul ameninţa să devină neclar, maleabil şi înceţoşat. Mâinile lui erau în părul ei şi se pierduseră acolo. Sub el, buzele ei erau calde, minunat de calde. Braţele ei îl împresurară într-o dulce aşteptare. O auzi oftând îndelung şi cu nesaţ.

Gura lui se mişcă cu gentileţe peste buzele ei, de parcă s-ar fi temut că ar putea să dispară dacă îndrăznea prea mult. Ea îi simţea încordarea cu care se stăpânea, o vedea în felul în care îşi strânsese pumnii în părul ei, în modul în care respiraţia îi tremura când îşi plimba buzele peste gura ei.

Îşi simţi membrele din ce în ce mai grele, capul din ce în ce mai uşor. Ar fi vrut să-şi ţină ochii deschişi, la fel ca el, dar pleoapele îi erau prea grele. Simţi cel mai plăcut fior chinuitor când el îi ciuguli delicat buzele întredeschise. Murmurul ei se contopi indescifrabil cu al lui.

Iarba foşni încet când se foi sub el. Mireasma ei răcoroasă şi proaspătă se potrivea perfect cu mirosul lui. Degetele lui alunecară încet peste sânii ei, iar ea îşi auzi propriul geamăt înfundat de acceptare.

Era incredibil de perfectă, se gândi el ameţit. Precum o fantasmă invocată într-o noapte de singurătate. Membre lungi şi subţiri, piele mătăsoasă, o gură avidă şi generoasă. Plăcerea fizică pură pe care o emana era ca un drog, iar el devenise deja dependent.

Îi şopti numele şi îşi mută buzele pe gâtul ei. Pulsul îi bătea nebuneşte, încingându-i pielea până când îi inhală parfumul cu fiecare gură de aer. Gusta din ea, iar asta era ca şi cum s-ar fi servit direct cu o porţie de păcat. Paradisul pentru el era faptul că o putea atinge. Îşi odihni din nou buzele peste buzele ei şi se pierdu la hotarul dintre rai şi iad.

Simţea că plutea pe deasupra ierbii reci. Trupul îi era liber precum văzduhul, curgător ca apa. Iar când gura lui se întâlni cu buzele ei, se lăsă dusă de valul noului sărut. Apoi se întâmplă.

Nu aceasta fusese uşa pe care dorise să o deschidă. Un geamăt precipitat, ca o rafală de vânt, îi răscoli trupul. Motivul era o durere intensă, plăcută, extraordinară, ce se extindea cu viteză. Încercă să i se opună şi încremeni, protestă cu un ţipăt înăbuşit de buzele lui.

Nici dacă l-ar fi plesnit nu s-ar fi trezit mai repede din pasiunea moleşitoare care îl cuprinsese. Sări cât colo şi o văzu holbându-se la el, cu ochii mari de teamă şi confuzie. Îngrozit de comportamentul avut, se aşeză în genunchi. Tremura, constată el. Şi ea tremura. Nimic de mirare. Se purtase ca un maniac, o ţintuise la pământ şi se căţărase peste ea.

Dumnezeu îi era martor, ar fi făcut-o din nou.

— Lilah… Vocea îi era sugrumată, şi se străduia să şi-o dreagă. Ea nici nu clipi. Nu îl slăbi nicio clipă din priviri. Ar fi vrut să-i mângâie obrazul, să o tragă mai aproape şi să o ţină în braţe, dar se temea să o atingă din nou. Îmi pare rău. Foarte rău îmi pare. Erai aşa frumoasă. Cred că mi-am pierdut minţile.

Aşteptă o clipă să-şi recapete echilibrul şi calmul care o caracterizau. Dar nu reuşi.

— Asta s-a întâmplat?

— Am… Ce se aştepta să-l audă spunând? Deja se simţea ca un monstru. Eşti o femeie incredibil de dezirabilă, zise el, precaut. Dar asta nu scuză ce s-a întâmplat.

Ce se întâmplase? Se temea că se îndrăgostise de el, iar, dacă era adevărat, dragostea provoca suferinţă. Nu-i plăcea absolut deloc.

— Mă doreşti pentru trupul meu.

Îşi drese glasul. „A dori” nu era verbul potrivit. „A râvni” se potrivea mai bine, dar încă nu avea curajul să îi spună. Îi aranjă halatul cu grija cu care ar fi îmbrăcat un copil.

— Orice bărbat te doreşte, zise el, extrem de tensionat.

„Orice bărbat”, se gândi ea şi închise ochii din cauza dezamăgirii pe care o simţea. Nu aşteptase orice bărbat, ci unul anume.

— Nicio problemă, Max. Vocea îi sunase cam prea senină, şi se ridică. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că amândoi simţim o atracţie unul faţă de altul. Se întâmplă de multe ori.

— Da, dar… Nu lui, se gândi el. Nu aşa. Se uită încruntat spre un fir de iarbă. Ei îi era mai uşor, probabil. Era o fire deschisă, lipsită de inhibiţii. Probabil că zeci de bărbaţi umblaseră după ea. Zeci, îşi repetă el în minte şi se înfurie într-atât încât rupse firul de iarbă. Şi ce propui să facem?

— Să facem? Zâmbetul îi era tensionat, dar el nici măcar nu se uita la ea. Hai să aşteptăm să vedem dacă trece de la sine! Ca răceala.

Atunci se uită spre ea, oarecum amenințător.

— N-o să treacă. Mie n-o să-mi treacă. Te doresc.

O femeie ca tine ar trebui să știe cât de tare este dorită. Cuvintele îi provocară un fior și un junghi.

— O femeie ca mine, repetă ea silabisind. Da, la asta se rezumă tot, nu-i așa, profesore?

— Ce să se rezume? începu el, dar ea se ridicase deja.

— La o femeie căreia îi plac bărbații și care este foarte generoasă cu ei.

— N-am spus că…

— Una pe care o poți tăvăli pe jumătate dezbrăcată prin iarbă. Puțin boem pentru tine, doctore Quartermain, dar nu te dai în lături de la niște mici experimente din când în când – cu o femeie ca mine.

— Lilah, pentru numele lui Dumnezeu…

Se ridică și el năucit.

— Eu n-aș mai încerca să-mi cer scuze în locul tău. Chiar nu-i nevoie. Jignită peste măsură, își dădu părul pe spate. Nu-i nevoie să-ți ceri scuze de la o femeie ca mine. La urma urmei, m-ai catalogat deja, nu-i așa?

Doamne apără și păzește, îi dăduseră lacrimile? Gesticula neputincios.

— Habar n-am.

— Și aici ai dreptate. N-ai înțeles nimic în afară de dorințele tale. Își înghiți lacrimile. Bine, profesore, o să mă gândesc la ele și-ți dau de știre.

Complet debusolat, se uită cum își strânge poalele halatului și o ia grăbită pe scări. Câteva clipe mai târziu, ușile de la terasă se închiseră cu zgomot.

Nu plânse. Lilah ținu să-și aducă aminte că plânsul era o îndeletnicire epuizantă de pe urma căreia se alegea cu o durere de cap înfiorătoare. Nu cunoștea niciun bărbat care să merite acest deranj. Preferă să deschidă sertarul noptierei și să scoată de acolo o ciocolată păstrată pentru cazuri excepționale.

Se trânti pe pat, luă o gură sănătoasă și își fixă privirea în tavan.

Senzuală. Frumoasă. Dezirabilă. Mare scofală, se

gândi ea şi mai muşcă odată cu sete. Cu toată mintea lui aia vestită, Maxwell Quartermain era la fel de ticălos ca toţi bărbaţii. Nu fusese în stare să vadă decât un ambalaj drăguţ, pe care l-ar fi aruncat de îndată ce l-ar fi desfăcut. N-avea cum să găsească nimic înăuntru, nimic care să-i satisfacă şi alte dorinţe.

Oh, era mult mai politicos decât alţii. Un gentleman desăvârşit, constată ea dezgustată. N-avea ce mister să mai dezlege. Dumnezeu îi era martor că el avea să clarifice imediat lucrurile.

Îşi pierduse capul. „Cel puţin a fost onest”, se gândi ea şi-şi şterse nervoasă o lacrimă care îi evadase.

Ştia ce fel de imagine proiecta. Rareori o deranja ce credeau oamenii despre ea. Ea se înţelegea, se simţea confortabil în pielea lui Lilah Maeve Calhoun. Cu siguranţă nu avea de ce să se ruşineze că îi făcea plăcere compania bărbaţilor. Deşi nu în măsura în care îşi închipuiau alţii, printre care probabil se numărau şi cei din familia ei.

Fără inhibiţii? Poate, dar nu era acelaşi lucru cu promiscuă. Flirta? Da, în mod natural, dar nu cu răutate sau parşivenie.

Dacă un bărbat flirta cu femeile, era curtenitor. Dacă o femeie flirta cu bărbaţii, era uşuratică. Ei bine, din punctul ei de vedere, jocul ăsta dintre sexe era o lamă cu două tăişuri, iar ei îi plăceau jocurile. Iar în ce-l privea pe bonomul profesor…

Se ghemui strâns, defensiv. Of, Doamne, o jignise rău de rău. Toată bâlbâială aceea, scuzele, explicaţiile, expresia lui îngrozită în timp ce i le înşirase pe toate.

„O femeie ca tine”. Cuvintele i se repetau la nesfârşit în minte.

Chiar nu înţelegea ce efect avusese asupra ei toată gentileţea aceea? Chiar nu putea simţi cât de mult o afectase? Nu-şi mai dorea decât ca el să o atingă din nou, să îi zâmbească timid aşa cum ştia numai el să facă şi să-i spună că îi păsa. Că îi păsa de cine era, de ce era, îi păsa de ce era în sufletul ei. Voia să fie alintată şi îmbărbătată, iar el se scuzase. Îşi ridicase privirea spre el pătrunsă de

pumnalul teribil al dragostei, de forţa vibrantă şi înspăimântătoare a iubirii, iar el sărise de parcă l-ar fi muşcat de faţă.

Mai bine l-ar fi muşcat. Dacă asta însemna să iubeşti, mai bine se lipsea.

Pentru că era linişte sau poate pentru că urechile îi erau acordate să-l recunoască oriunde, auzi când Max urcă scară, percepu ezitarea din dreptul uşii ei. Îşi ţinu respiraţia, iar inima începu să-i bată mai repede. Voia să intre, să deschidă larg uşile, să vină la ea ca să-i spună tot ce-şi dorea cu disperare să audă de la el? Era aproape sigură că întinsese mâna spre clanţă. Apoi îi auzi din nou paşii pe terasă, îndreptându-se spre camera lui.

Oftă cu obidă. Şi-ar fi călcat pe principii dacă ar fi intrat neinvitat în dormitorul ei. Afară, pe iarbă, îşi urmase instinctele, nu raţiunea, trebuia să o recunoască. Lilah era prima care aprecia la justa valoare această calitate. Max se lăsase purtat de clipă, de razele lunii, de dispoziţia sufletească. Nu îl putea învinovăţi prea tare şi era absurd să se aştepte ca el să simtă exact acelaşi lucru ca ea. Să dorească întocmai ce îşi dorea ea.

Îşi dori din tot sufletul ca el să nu închidă un ochi toată noaptea.

Pufni îmbufnată, mai mâncă nişte ciocolată, apoi începu să mediteze. Cu doar două luni în urmă, C.C. venise la ea supărată şi înfuriată că Trent o sărutase, după care se scuzase.

Îşi ţuguie buzele şi se rostogoli înapoi pe spate. Poate aşa erau bărbaţii – proşti. Nu era vina lor dacă aşa se născuseau. Dacă Trent îşi ceruse scuze pentru că ţinea la sora ei, poate la fel făcuse şi Max.

O teorie interesantă, care putea fi demonstrată cu uşurinţă. Sau demontată, conchise ea cu un oftat. Indiferent de rezultat, era mai bine să afle acum, înainte de a se implica şi mai tare. Avea nevoie de un plan.

Lilah decise să facă ce ştia ea mai bine, adică să nu ia o decizie pe loc, şi se culcă.

capitolul 6

Într-o casă de dimensiunile Turnurilor nu era greu de evitat o persoană o zi, două. Max remarcă faptul că Lilah se ferise din calea lui în perioada asta. O înţelegea perfect după ce el fusese cel care stricase tot.

Şi, cu toate astea, încă îl sâcâia faptul că nu voia să accepte nişte scuze simple şi sincere; în schimb, transformase totul în... al naibii să fie dacă ştia în ce transformase totul. Singurul lucru de care era sigur era că îi răstălmăcise cuvintele şi că înţelesese greşit, după care se enervase rău de tot.

Şi îi era un dor nebun de ea.

Nu stătuse degeaba, se îngropase în cărţi şi studiase cu mare atenţie documentele vechi ale familiei, pe care Amanda le împărţise în funcţie de dată şi de conţinut. Găsise ceea ce credea a fi ultima apariţie publică a colierului într-un articol de ziar care se referea la o serată dansantă în Bar Harbor, din 10 august 1913. Cu două săptămâni înainte de moartea Biancăi.

Deşi nu dădea mari sorţi de izbândă acestei piste, făcu o listă cu numele tuturor servitorilor care lucraseră la Turnuri în vara lui 1913. Mai mult ca sigur că unii dintre ei erau încă în viaţă. Probabil era o sarcină dificilă să dai de urma lor sau a familiilor lor, dar nu imposibil. Mai intervievase şi altă dată persoane în vârstă, care îi povestiseră amintiri din tinereţe. De multe ori, amintirile erau cât se poate de vii.

Ideea de a sta de vorbă cu cineva care o cunoscuse pe Bianca şi care o văzuse – şi care văzuse şi colierul – îl entuziasmă. Un servitor şi-ar fi adus aminte de cum erau Turnurile în vremurile acelea, ar fi ştiut obiceiurile angajatorilor. Şi, n-avea niciun dubiu, le-ar fi cunoscut şi secretele.

Încrezător în pista pe care pornise, Max se reapucă de treabă.

— Văd că munceşti din greu.

Tresări şi-şi ridică privirea spre Lilah, care stătea în uşa magaziei. Îşi dădu imediat seama că apariţia ei îl readusese în prezent. Privirea goală şi solemnă pe care i-o aruncă o făcu să vrea să-l îmbrăţişeze. Preferă să se sprijine agale de tocul uşii.

— Deranjez?

— Da – nu. Fir-ar să fie, îi ploua în gură. Eu... ăăă... făceam o listă.

— Am o soră care suferă de aceeaşi problemă.

Era îmbrăcată cu o rochiţă de vară lungă din bumbac alb ce contrasta cu părul ce semăna cu nişte fuioare de flăcări. Cerceii lungi din malahit se legănară când traversă camera.

— Amanda. Creionul i se înmuiase între degete, aşa că-l lăsă deoparte. S-a descurcat extraordinar cu catalogarea acestor informaţii.

— E expertă în organizare. Îşi sprijini şoldul de masa pentru jocuri la care lucra. Îmi place tricoul tău.

Era tricoul ales de ea, cel cu homarul.

— Mulţam. Credeam că eşti la serviciu.

— E ziua mea liberă. Se ridică de pe masă, veni în spatele lui şi se aplecă peste umăr. Tu îţi iei vreodată?

Deşi ştia că era ridicol, simţi că se umflă muşchii pe el.

— Ce să-mi iau?

— Zile libere. Îşi dădu părul la o parte din ochi şi se întoarse spre el. Ca să te joci.

O făcea intenţionat, nu era niciun dubiu. Poate o încânta să îl vadă cum se făcea de râs.

— Sunt ocupat. Reuşi să-şi mute privirea de la gura ei şi şi-o pironi asupra listei din faţa lui. Un cuvânt nu era în stare să citească. Foarte ocupat, zise el cu disperare în glas. Încerc să notez numele tuturor celor care au lucrat aici în vara în care a murit Bianca.

— O iniţiativă demnă de toată lauda. Se aplecă şi mai mult peste el, încântată de reacţia lui. Precis era ceva mai mult decât dorinţă fizică. Bărbaţii nu se împotriveau cu

atâta înverşunare dorinţei trupeşti. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, nu, mă descurc singur. Şi ar fi vrut ca ea să plece înainte să înceapă să scâncească.

— Cred că după moartea ei a fost groaznic aici. Şi poate şi mai groaznic pentru Christian, care a auzit şi a citit despre moartea ei, dar nu a putut face nimic. Cred că a iubit-o foarte mult. Tu ai fost vreodată îndrăgostit?

Şi de data asta se uită în ochii ei. Nu zâmbea. Nicio sclipire amuzată în ochii ei. Dintr-un motiv necunoscut, credea că era cea mai serioasă întrebare pe care i-o adresase vreodată.

— Nu.

— Nici eu. Cum crezi că e?

— Nu ştiu.

— Dar trebuie să ai o părere. Se aplecă şi mai mult. O teorie. Un gând.

Părea că îl hipnotizase.

— Este ca şi cum ai avea o lume doar a ta. Ca un vis, unde totul din jur este intensificat, puţin dezechilibrat şi doar al tău.

— Îmi place. El se uită la mişcarea buzelor ei, şi parcă le simţea gustul. Vrei să faci o plimbare, Max?

— O plimbare?

— Da, cu mine. La stânci.

Nu era sigur că putea rezista.

— O plimbare mi-ar prinde bine.

Ea nu mai spuse nimic, ci doar îi întinse mâna. El se ridică de pe scaun, iar ea îl conduse spre uşile terasei.

Se stârnise vântul, care împingea norii pe cerul albastru. Îi luă fusta pe sus şi îi făcea părul să zboare. Nepăsătoare, intră în vâltoarea lui mână în mână cu el. Traversară peluza, lăsând zgomotele asurzitoare ale şantierului în spatele lor.

— Nu prea am chef de urcat pe munte, îi spuse ea. Toată ziua numai asta fac, dar mi-ar plăcea să mă urc pe stânci. Locurile acelea sunt pline de amintiri foarte intense şi frumoase.

Se gândi din nou la toţi bărbaţii care o iubiseră.

— Ale tale?

— Nu, ale Biancăi, aşa cred. Şi, chiar dacă nu crezi în chestii din astea, măcar pentru privelişte merită să urci până acolo.

Se căţără pe versant în spatele ei. Lucrurile decurgeau uşor, simplu, chiar prietenos.

— Ţi-a trecut supărarea pe mine.

— Supărarea? Ridică voit dintr-o sprânceană. Nu avea de gând să simplifice lucrurile. De ce să fiu supărată pe tine?

— Pentru acum două nopţi. Ştiu că te-am supărat.

— Ah, atunci.

Văzând că nu mai spune nimic, mai încercă o dată.

— M-am gândit la ce s-a întâmplat.

— Serios?

Ochii ei, misterioşi şi secretoşi, se ridicară spre el.

— Da. Îmi dau seama că nu m-am descurcat prea bine.

— Ai vrea să-ţi mai dau o şansă?

Încremeni în mijlocul drumului, iar ea izbucni în râs.

— Relaxează-te, Max! Îl sărută prieteneşte pe obraz. Gândeşte-te bine! Uite, au înflorit merişorii sălbatici. Se aplecă să atingă o crenguţă de clopoţei roz care atârnau de pe stâncă. Atinse florile, dar nu le culese, remarcă el. Florilor sălbatice le prieşte de minune aici sus. Se îndreptă şi-şi dădu părul pe spate. Le vezi pe-astea?

— Buruienile?

— Ah, şi eu care credeam că ai suflet de poet. Scutură o dată din cap, după care îl luă iar de mână. Lecţia numărul unu, începu ea.

În timp ce merseră, îi arătă pâlcuri de flori ce răsăreau din fisuri sau se întinseseră pe stratul subţire de sol. Îi arătă cum să recunoască afinele care se coceau în luna următoare. În jur se auzeau foşnet de aripi de fluturi şi zumzet de albine. Alături de ea, orice lucru obişnuit părea exotic.

Rupse o frunzuliţă şi o zdrobi între degete, iar aceasta eliberă un parfum pătrunzător care îi aduse aminte de

pielea ei.

Se aşeză alături de ea pe un bolovan care ieşea în relief deasupra apei. La poalele lui, valurile se spărgeau de piatră, luptându-se cu ea într-un război nesfârşit. Îl ajută să găsească prize în stâncă, avansară cu grijă pe culmile înguste şi se agăţară tenace de toate crăpăturile.

Asta făcea în fiecare zi pentru grupuri de străini, dar şi pentru ea. Descoperea o nouă plăcere împărtăşindu-i toate aceste lucruri şi lui, arătându-i ceva atât de simplu şi de special precum studeniţa cu flori albe sau trandafirii sălbatici, la fel de înalţi ca un om. Aerul era ca vinul, împrospătat de vânt, şi îl sorbea cu fiece respiraţie de câte ori se aşeza pe un colţ de stâncă.

— E un loc incredibil.

Nu avea stare să rămână locului. Avea prea multe de văzut, prea multe de simţit.

— Ştiu. Se bucura de plăcerea lui la fel ca de soarele care îi îmbăia faţa şi de vântul care-i ciufulea părul. Şi părul lui era răvăşit de vântul care îi răscolea şuviţele zbârlite. Ochii care căpătaseră nuanţe indigo îi sclipeau de fascinaţie, iar un zâmbet discret îi curba buzele. Rana de la tâmplă i se vindeca, dar Lilah credea că avea să-i rămână o cicatrice micuţă ce avea să-i dea un aer uşor şmecheresc chipului lui de om inteligent.

Un sturz începu să ciripească, iar ea îşi cuprinse genunchii cu braţele.

— Arăţi bine, Max.

Buimăcit, se uită peste umăr. Ea stătea confortabil pe bolovani, la fel de relaxată de parcă ar fi fost pe o canapea.

— Poftim?

— Ziceam că arăţi bine. Foarte bine. Râse când văzu că l-a lăsat cu gura căscată. Nu ţi-a mai spus nimeni că eşti un tip atrăgător?

„Acum ce joc mai joacă?” se întrebă şi se foi stingherit.

— Nu-mi aduc aminte.

— Nicio studentă fascinată de persoane importante, nicio profesoară inteligentă de literatură engleză? Foarte

urât din partea lor. Îmi imaginez că o fi încercat să-ţi atragă atenţia – şi nu doar atenţia –, dar erai prea cu nasul în cărţi ca să observi ceva.

Sprâncenele lui se uniră.

— N-am fost vreun călugăr.

— Nu. Zâmbi. Deja mi-am dat seama.

Cuvintele îi readuseră cât se poate de clar aminte de ce se întâmplase între ei cu două nopţi în urmă. O atinsese, gustase din ea şi reuşise cu greu să se abţină înainte de a o poseda chiar acolo, pe iarbă. Iar ea plecase în fugă, furioasă şi jignită. Acum îl tachina şi îl provoca să repete acea greşeală.

— Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta.

— Mulţumesc.

— Nu era un compliment.

— Şi mai bine. Făcu ochii mici, pentru că soarele îi bătea în faţă. Când vorbea, vocea îi răsuna ca un tors de pisică. Dar ţie îţi place predictibilitatea, nu-i aşa, profesore? Îţi place să ştii ce se întâmplă.

— Probabil că la fel de mult cât îţi place şi ţie să mă enervezi.

Râse şi îi întinse o mână.

— Iartă-mă, Max, dar uneori nu mă pot abţine. Hai vino, stai jos! Promit să mă port frumos.

Se aşeza precaut pe bolovanul de lângă ea. Poalele fustei îi fluturau jucăuş în jurul picioarelor. Ea îl bătu pe coapsă – un gest aproape matern, după părerea lui.

— Vrei să fim amici? îl întrebă ea.

— Amici?

— Da. Ochii îi dansau amuzaţi. Îmi place de tine. Ai o minte serioasă, un suflet onest. El se foi, iar ea râse iar. Îmi place cum începi să te foieşti când eşti jenat.

— Nu mă foiesc.

— Tonul autoritar când eşti enervat. Acum e rândul tău să spui ce-ţi place la mine.

— Mă gândesc.

— Să nu uit de sarcasmul tău.

De data asta îl făcu să zâmbească.

— Eşti cea mai stăpână pe sine persoană pe care am cunoscut O. O fixă cu privirea. Şi eşti un om bun, fără să faci mare caz din asta. Eşti deşteaptă, dar nici de asta nu faci mare caz. Am impresia că nu faci mare caz de nimic.

— Prea obositor. Dar cuvintele lui îi merseră drept la inimă. Atunci se cheamă că suntem prieteni?

— Aşa se cheamă.

— Asta-i bine. Îl strânse uşor de mână. Cred că e important să fim prieteni înainte de a deveni iubiţi.

El era să cadă de pe bolovan.

— Poftim?

— Amândoi ştim că vrem să facem dragoste. Când el începu să se bâlbâie, ea îi zâmbi răbdătoare. Se gândise foarte bine la asta şi era sigură – aproape sigură – că aşa era cel mai bine pentru amândoi. Linişteşte-te, nu-i nicio crimă.

— Lilah, ştiu că am fost… Cum se zice? Ştiu că ţi-am făcut avansuri

— Avansuri. Îndrăgostită la disperare de el, îi puse palma pe obraz. Oh, Max!

— Nu mă mândresc cu comportamentul meu, zise el înţepat, iar ea îşi retrase mâna. Nu vreau să…

Limba i se împletici.

Durerea revenise, o combinaţie de respingere şi înfrângere pe care o detesta.

— Nu vrei să te culci cu mine?

Acum i se strânsese şi lui stomacul.

— Sigur că vreau. Orice bărbat…

— Eu nu mă refer la orice bărbat. Erau cele mai nepotrivite două cuvinte pe care le putuse găsi. Doar de el îi păsa ei. Voia să-l audă spunând că o dorea, atât şi nimic mai mult. Ce naiba, eu vorbesc despre tine şi despre mine, aici, acum. Se înfurie şi sări de pe bolovan. Vreau să ştiu ce simţi tu. Dacă voiam să ştiu ce simte orice alt bărbat, puneam mâna pe telefon sau mă duceam în sat şi-l întrebam pe primul ieşit în cale.

Rămase la locul lui şi se gândi la ce îi spusese.

— Pentru cineva căruia îi place să tărăgăneze

lucrurile, ai un temperament foarte iute.

— Nu-mi vorbi pe tonul ăsta de profesor.

De data asta fu rândul lui să zâmbească.

— Credeam că-ţi place.

— M-am răzgândit. Nici ea nu înţelegea de ce avea atitudinea asta, aşa că se întoarse să se uite la apă. Era important să rămână calmă, îşi spuse ea. Întotdeauna reuşea cu uşurinţă să rămână calmă. Ştiu ce gândeşti despre mine, începu ea.

— Nu prea mi-e clar de unde ştii, când nici eu nu ştiu ce anume gândesc. Tăcu un moment, să-şi adune gândurile. Lilah, eşti o femeie frumoasă…

Se roti spre el şi-l săgetă cu privirea.

— Dacă-mi repeţi chestia aia, jur că te pocnesc!

— Ce-i? Complet năucit, flutură din mâini şi se ridică. De ce? Doamne, Dumnezeule, eşti culmea!

— Aşa-i mai bine. Nu vreau să aud că părul meu are culoarea apusului de soare sau că ochii mei sunt ca spuma mării. Am mai auzit chestiile astea. Nu dau doi bani pe ele.

El începu să creadă că şi călugăria, şi renunţarea completă la misterele femeieşti aveau avantajele lor.

— Dar ce vrei să auzi?

— Nu-ţi spun ce vreau să aud. Dacă-ţi spun, ce rost mai are?

La capătul răbdării, îşi trecu ambele mâini prin păr.

— Ideea e că nu ştiu care e ideea. Acum îmi spuneai despre studenţele…

— Studeniţe, îl corectă ea printre dinţi.

— Bine. Vorbeam despre flori şi prietenie, după care brusc m-ai întrebat dacă vreau să mă culc cu tine. Cum ar trebui să reacţionez?

Îl privi cu ochii mijiţi.

— Tu să-mi spui.

Îşi stoarse mintea să găsească cuvintele potrivite, dar nu găsi niciunul.

— Uite ce-i, îmi dau seama că eşti obişnuită ca bărbaţii să…

Ochii deja mijiţi îi scăpărară.

— Să ce?

Dacă tot era să se cufunde, se hotărî Max, măcar să o facă cu stil.

— Ia taci tu din gură!

O trase în braţe, o lipi strâns de el şi-şi zdrobi buzele de ale ei. Lilah îi simţea frustrarea, furia, pasiunea iritată. Tot ce simţea el era o reflexie a propriilor ei emoţii. Fu pentru prima dată când i se împotrivi, când se luptă să nu-i răspundă. Şi tot pentru prima dată se întâmplă că el îi ignoră protestul şi îi ceru acel răspuns.

Mâna lui era în părul ei înfoiat de vânt, îi trăgea capul pe spate, astfel încât să îi poată răvăşi în voie gura. Trupul ei se arcuise şi se încorda să se desprindă de el, dar el o strânse atât de tare, încât nici vântul nu se mai putea strecura între ei.

De data asta era diferit, se gândi ea. Niciun bărbat nu o mai forţase să... simtă. Nu-şi dorea durerea asta surdă, nu avea nevoie de dorinţele acestea, de disperarea aceasta. În perioada trecută de la ultima lor întâlnire, se convinsese că dragostea ar putea fi nedureroasă, simplă şi confortabila, dar doar dacă era suficient de inteligentă.

Însă acum simţea durere. Nicio pasiune sau dorinţă din lume nu ar fi putut-o masca.

Furios pe amândoi, îşi smulse gura de pe ea şi-şi propti zdravăn mâinile pe umerii ei.

— Asta vrei? întrebă el. Vrei să uit de orice regulă, de toate codurile de decenţă? Vrei să ştii cum mă simt? De fiecare dată când sunt în preajma ta, de-abia mă abţin să nu te ating. Iar când te ating, îmi vine să te iau pe sus şi să fac dragoste cu tine până uiţi că a mai existat altcineva în viaţa ta.

— Şi de ce nu faci aşa?

— Pentru că ţin la tine, fir-ar să fie! Pentru că vreau să fiu respectuos cu tine. Şi vreau mult mai mult decât să fiu doar următorul tip cu care te-ai culcat.

Enervarea din ochii ei păli, fiind înlocuită cu o vulnerabilitate mult mai pregnantă ca lacrimile.

— Nu asta ai însemna pentru mine. Îşi puse o palmă

pe chipul lui. Tu ai fi primul, Max. Nu a mai existat nimeni ca tine. El nu spuse nimic, iar îndoiala din ochii lui o făcu să-şi retragă din nou mâna. Nu mă crezi.

— De când te-am cunoscut, mi-e greu să gândesc limpede. Îşi dădu brusc seama că încă o ţinea strâns de umeri şi-şi destinse degetele. Asta pentru că mi-ai luat minţile.

Îşi coborî privirea. Ce aproape fusese, constată ea, să îi spună tot ce avea pe suflet. Să se umilească, să îl pună pe el într-o situaţie jenantă. Dacă între ei era doar dorinţă fizică, atunci trebuia să fie suficient de puternică încât să accepte acest lucru.

— Atunci hai să o lăsăm aşa! Încropi un zâmbet. Oricum, ne-am luat prea în serios. Pentru a-şi alina tristeţea, îl sărută încet şi prelung. Rămânem prieteni?

El răsuflă cu nesaţ.

— Sigur.

— Hai să ne întoarcem, Max! Îşi strecură palma în palma lui. Aş trage un pui de somn.

*

O oră mai târziu, el stătea pe terasa însorită a camerei lui, cu caietul uitat în poală şi cu mintea invadată de imaginea ei.

Nu reuşise nici pe departe să o înţeleagă – era sigur că n-ar fi reuşit să o înţeleagă nici în zeci de ani. Dar îi păsa suficient de tare încât să se şi teamă, asta în afară de restul emoţiilor pe care i le provoca ea. Ce avea el, un biet profesor din clasa de mijloc, de oferit unei femei excepţionale, exotice şi cu un spirit liber, care emana senzualitate cu uşurinţa cu care alte femei emanau parfum?

Se simţea atât de stingher în preajma ei, încât ba se bâlbâia, ba tăbăra pe ea ca un om de Neanderthal.

Poate cel mai bine ar fi fost să-şi aducă aminte că se simţea mult mai confortabil şi cu siguranţă mult mai competent lângă cărţi decât în preajma femeilor.

Cum să-i spună că o dorea atât de mult încât de abia mai putea respira? Că îi era groază să-şi urmeze instinctele pentru că ştia că după aceea nu ar mai fi reuşit niciodată să se elibereze de ea? O poveste de dragoste de-o vară pentru ea, un eveniment traumatizant pentru toată viaţa pentru el.

Se îndrăgostea de ea, ceea ce era ridicol. Nu avea loc în viaţa ei şi spera că era suficient de inteligent încât să-şi strunească emoţiile înainte să se implice prea tare. Mai avea câteva săptămâni şi apoi se putea întoarce la rutina lui. Asta îşi dorea. Asta trebuia să facă.

Însă, dacă ea continua să îi dea târcoale, nu avea şanse de supravieţuire.

— Max? Trent, care se îndrepta spre aripa de vest pe ruta circulară, se opri. Te deranjez?

— Nu. Max se uită spre foaia goală din poala lui. Nu mă deranjezi.

— Arăţi de parcă încerci să rezolvi o problemă foarte dificilă. Are de-a face cu colierul?

— Nu. Max îşi ridică privirea şi se uită chiorâş spre soare. Cu femeile.

— Oh. Baftă atunci! Ridică dintr-o sprânceană. Mai ales dacă e vorba despre o Calhoun.

— Lilah. Obosit, Max îşi frecă faţa cu palmele. Cu cât mă gândesc mai mult la ea, cu atât înţeleg mai puţin.

— Un început perfect al unei relaţii. Pentru că se simţea foarte încrezător în relaţia lui, Trent îşi făcu timp şi luă loc. E o femeie fascinantă.

— Eu m-am decis la cuvântul *instabilă.*

— Frumoasă.

— Nu poţi să-i spui aşa ceva. E-n stare să-ţi spargă capul. Intrigat, îl studie pe Trent. C.C. te-a ameninţat vreodată că te pocneşte dacă îi spui că e frumoasă?

— Nu chiar.

— Am crezut că poate e vreo trăsătură de familie. Începu să bată cu creionul în teancul de foi. Nu prea mă pricep la femei.

— Păi, bine, aş putea să-ţi spun ce ştiu eu. Îşi propti degetele unele de altele şi se lăsă pe spate. Sunt

frustrante, interesante, enigmatice, minunate şi enervante.

Max aşteptă o clipă.

— Asta-i tot?

— Mda.

Privi în sus şi ridică o mână ca să-l salute pe Sloan.

— Sunteţi în pauză de cafea? întrebă Sloan interesat şi-şi scoase o ţigară.

— Discutam despre femei, îl puse Trent la curent. Poate ai vrea să mai adaugi ceva scurtei mele dizertaţii.

Sloan îşi aprinse agale ţigara.

— Încăpăţânate ca nişte catâri, rele ca nişte pisici maidaneze şi cea mai bună partidă din oraş. Suflă fumul afară şi rânji spre Max. Ţi s-au aprins călcâiele după Lilah, aşa-i?

— Nu te sfii! Rânjetul lui Sloan se lăţi, şi arătă cu ţigara spre el. Eşti între prieteni.

Max nu era obişnuit să discute despre femei, cu atât mai puţin despre sentimentele pentru o anume femeie.

— Ar fi greu să nu fiu interesat.

Sloan izbucni în hohote de râs şi-i făcu cu ochiul lui Trent.

— Băiete, ai fi mort dacă n-ai fi interesat. Deci care-i problema?

— Nu ştiu ce să mă mai fac cu ea.

Buzele lui Trent se curbară.

— Sună cunoscut. Dar ce-ai vrea să faci?

Max aruncă o privire piezişă şi lungă spre Trent, care îl făcu pe acesta să chicotească.

— Mda, e o problemă. Sloan trase mulţumit din ţigară. Ea e… ăă… interesată?

Max îşi drese vocea.

— Păi, mi-a dat de înţeles că… nu ştiu cum să spun, mai devreme ne-am căţărat pe stânci şi a… Da, e.

— Dar? îl iscodi Trent.

— Deja situaţia mă depăşeşte.

— Atunci poate ar fi cazul să te mai dai la fund şi-a treia oară, îi spuse Sloan, cu ochii spre vârful ţigării. Sigur, dacă o faci să sufere, o să fiu nevoit să-ţi stâlcesc mutra.

Băgă ţigara la loc în gură. Ţin foarte mult la ea.

Max îl studie o clipă, apoi dădu capul pe spate şi râse.

— N-am cum să câştig. Cred că în sfârşit mi-am dat seama de cum stau lucrurile.

— Ăsta este primul pas. Trent se mută de la locul lui. Dacă tot ne-am întâlnit aici fără doamne, profit de ocazie să vă spun că în sfârşit am primit nişte informaţii despre acest Hawkins. Jasper Hawkins, contrabandist din Miami. Asociat cunoscut al vechiului nostru amic, Livingston.

— Ia te uită, murmură Sloan şi-şi stinse ţigara.

— Într-adevăr, se pare că Livingston şi Caufield sunt una şi aceeaşi persoană. Deocamdată, nici urmă de barcă.

— M-am gândit şi eu la asta, interveni Max. Poate şi-au acoperit urmele. Chiar dacă au presupus că am murit, s-au gândit că erau şanse ca leşul meu să fie adus la ţărm şi identificat într-un final. S-ar fi iscat o grămadă de întrebări.

— Aşa că au scufundat barca, medită Trent cu voce tare.

— Sau şi-au făcut rost de alta. Max întinse braţele. N-au de gând să renunţe. Sunt sigur de asta. Caufield sau cum îl cheamă e obsedat de colier. Şi-a schimbat tactica, dar de renunţat nu va renunţa.

— Nici noi, murmură Trent. Cei trei schimbară priviri pline de subînţeles. Dacă acel colier este în casă, o să-l găsim. Iar dacă nenorocitul ăla... Tăcu brusc, pentru că-şi zări soţia ieşind valvârtej pe uşile din capătul terasei. C.C. se ridică rapid şi porni spre ea. Ce s-a întâmplat? Ce faci acasă?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Râse şi-şi aruncă braţele în jurul lui. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Se retrase însă ca să-i studieze chipul. Era roşie în obraji, ochii îi străluceau şi erau umezi. Zău, sper să fie veşti bune. Îi mângâie părul şi îi verifică temperatura. Ştia că nu se simţise în apele ei în ultima săptămână.

— Cele mai bune. Aruncă o privire spre Sloan şi Max. Vă rog să ne scuzaţi! Îl apucă de mână pe Trent şi îl trase pe terasă spre camera lor, unde îi putea da vestea în

particular. La jumătatea drumului, explodă. Oh, nu mai pot s-aştept. Să ştii că am ajuns acasă cu viteza sunetului după ce-am aflat rezultatul testului.

— Ce test? Eşti bolnavă?

— Sunt gravidă.

Îşi ţinu respiraţia în aşteptarea reacţiei lui. De la îngrijorare la şoc, de la şoc la uimire.

— Eşti… gravidă? Se uită cu gura căscată spre abdomenul ei plat, apoi înapoi la chipul ei. Un copil? O s-avem un copil?

O luă pe sus în timp ce ea încuviinţa din cap şi începu să se învârtă cu ea în braţe.

— Ce naiba i-o fi apucat? se întrebă Sloan.

— Bărbaţii! Lilah apăru din altă încăpere în spatele lui Max. Sunteţi atât de profunzi. Oftă şi-şi puse o mână pe umărul lui Max, cu ochii înlăcrimaţi spre sora ei şi spre Trent. O să avem un copil, tolomacilor.

— Hai să fiu al naibii! Sloan trase un chiot şi se duse să-i tragă una peste ceafă lui Trent şi să o sărute pe C.C.

Sesizând că Lilah îşi trăgea nasul, Max se ridică.

— Eşti bine?

— Sigur. Îşi şterse o lacrimă de pe gene, dar alta îi luă locul. E copilul surorii mele. Îşi mai trase nasul o dată, apoi râse printre lacrimi când Max îi întinse o batistă. Ştiam eu. Îşi tamponă ochii, îşi suflă nasul, apoi oftă. O s-o mai păstrez puţin, bine? O să bocim toţi când o să mergem jos ca să anunţăm întreaga familie.

— Nicio problemă. Neştiind ce să facă, îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Hai să mergem jos să vedem dacă avem şampanie în frigider!

— Cred că eu o să rămân aici. N-aş vrea să vă încurc cumva.

Scutură din cap că nu era de acord şi-l apucă cu fermitate de mâini.

— Nu fi măgar! Îţi place sau nu, profesore, faci parte din familie.

O lăsă să îl conducă şi constată că îi plăcea. Îi plăcea

foarte mult.

*

Totul a pornit de la un căţel maidanez. O creatură amărâtă, udă şi murdară. Fără adăpost şi neajutorată. Nu am nici cea mai vagă idee cum de a ajuns sus pe stânci. Poate cineva a vrut să scape de căţea sau puiul a fost separat de mamă. Dar noi, eu şi Christian, l-am găsit într-una dintre minunatele noastre după-amiezi. Se ascunsese printre bolovani, aproape mort de foame şi scâncind, un ghemotoc de oase şi blană neagră murdară.

Christian l-a ademenit cu mare răbdare, i-a vorbit cu blândeţe şi i-a întins bucăţele de pâine şi brânză. M-a impresionat să văd toată această bunătate în omul pe care îl iubesc. Cu mine este întotdeauna tandru, dar i-am văzut şi nerăbdarea fioroasă când vine vorba despre arta lui. I-am simţit pasiunea soră cu violenţă cu care luptă pentru libertate atunci când mă ţine în braţe.

Dar cu acest căţeluş, un biet orfan, a fost bun în mod instinctiv. Poate că animăluţul a simţit şi el, pentru că i-a lins mâna şi s-a lăsat mângâiat după ce a hăpăit masa frugală care i se oferise.

— Un luptător. Christian a râs când şi-a pus mâinile frumoase de artist pe blăniţa murdară. Eşti un dur, nu-i aşa?

— Are nevoie de o baie, am spus eu, dar am râs când mi-a agăţat rochia cu lăbuţele pline de praf. Şi de o masă îndestulătoare.

Încântat de atenţia cu care era înconjurat, căţelul m-a lins pe faţă, şi tot trupuşorul i-a tremurat de bucurie.

Fireşte, l-am îndrăgit imediat. Era un ghemotoc atât de simpatic, atât de încrezător, de nevoiaş. Ne-am jucat cu el cu încântarea unor copii şi ne-am certat în glumă în legătură cu numele lui. I-am zis Fred. A fost de acord, a chelălăit, a dansat şi s-a tăvălit prin praf. Nu voi uita niciodată acea drăgălăşenie, simplitatea acelei bucurii. Stăteam pe jos lângă iubirea mea, cu un căţeluş pierdut, ne

prefăceam că avem să-l luăm acasă la noi, că aveam să-l îngrijim împreună.

Până la urmă, eu l-am luat pe Fred. Ethan îşi dorea un animal de companie, iar eu am considerat că era suficient de mare ca să poată aprecia şi ca să îşi asume această responsabilitate. Ce gălăgie a fost când am dus căţelul în odaia lor. Copiii au făcut ochii mari şi au fost încântaţi, l-au luat pe rând în braţe până când, sunt sigură, Fred s-a simţit ca un rege.

Fred a fost îmbăiat şi hrănit cu mare fast. A fost mângâiat, ţinut în braţe şi gâdilat până a adormit epuizat şi fericit.

Fergus s-a întors acasă. Din cauza emoţiilor iscate de Fred, am uitat de planurile noastre pentru seara aceasta. Sunt sigură că soţul meu a fost îndreptăţit să se supere că nu eram gata să ies în oraş la cină. Copiii alergau în toate părţile, neputând să-şi ţină încântarea în frâu, ceea ce l-a supărat şi mai tare. Micuţul Ethan, mândru ca un proaspăt tătic, l-a adus pe Fred în salon.

— Ce mama naibii ai în braţe? l-a întrebat Fergus.

— Un căţeluş... Ethan a întins ghemotocul de blană pentru ca tatăl lui să-l inspecteze. Îl cheamă Fred.

Am remarcat expresia soţului meu, aşa că am luat căţelul din braţele fiului meu şi am început să-i explic cum de ajunsese la noi. Cred că am sperat că îi pot atinge latura sensibilă, că pot apela la dragostea – sau măcar la mândria – pe care o simţea pentru Ethan. Dar a rămas de neclintit.

— Nu accept o corcitură în casa mea. Crezi că de-aia am muncit toată viaţa, ca să am în casă nişte creaturi purtătoare de purici, care îşi fac nevoile pe covoare şi-mi rod perdelele?

— O să fie cuminte. Colleen m-a tras de fustă cu buza tremurând. Te rog, tatii o să-l ţinem la noi în odaie şi o să avem grijă de el.

— Nu o să facem aşa ceva, domnişorică.

Fergus a ignorat lacrimile lui Colleen după o singură privire, apoi s-a întors spre Ethan, care şi el avea lacrimi în ochi. O fracţiune de secundă, atât i s-a înmuiat expresia.

Era totuşi primul său fiu, moştenitorul lui, reprezentantul imortalităţii sale.

— Băiatul meu, nu te poţi juca cu o corcitură. Numai fiii pescarilor au corcituri. Dacă îţi doreşti un câine, o să căutăm unul când ne întoarcem la New York. Un câine frumos, cu pedigri.

— Eu îl vreau pe Fred. Ethan îşi ridică privirea spre tatăl său, cu chipul lui scump schimonosit de durere.

Până şi micuţul Sean începuse să plângă, deşi nu înţelegea despre ce era vorba.

— Nici nu se pune problema. Din ce în ce mai nervos, Fergus s-a dus să-şi toarne nişte whisky. Nu se cade. Bianca, pune o servitoare să-l dea afară.

Ştiu că m-am albit la faţă asemenea copiilor. Până şi Fred a scâncit şi şi-a lipit mutrişoara de bustul meu.

— Fergus, nu fi atât de crud!

A fost surprins, sunt sigură. Nu i-a trecut niciodată prin cap că aş putea să-i vorbesc aşa, mai ales în faţa copiilor.

— Doamnă, fă ce ţi-am spus!

— Mama a spus că putem să îl păstrăm, începu Colleen, temperamentul ei de copil ascuţindu-i vocea. Mama a promis. Nu-l poţi alunga. Mama nu o să te lase.

— Este casa mea. Dacă nu cobori tonul, o să mănânci bătaie cu cureaua.

Imediat am strâns-o pe Colleen de umeri, vrând să o fac să tacă, dar şi să o protejez. Nu aveam să-i permit să ridice mâna asupra copiilor mei. Am văzut negru în faţa ochilor de furie. Ştiu că tremuram când m-am aplecat spre ea şi i l-am pus pe Fred în braţe.

— Du-te sus la dădacă, i-am spus încet. Ia-i şi pe fraţii tăi.

— Nu o să-l omoare pe Fred. Există o furie mai sfâşietoare decât furia unui copil? Îl urăsc şi nu o să-l las să-l omoare pe Fred.

— Şşştt! O să fie bine, îţi promit. O să fie bine. Du-te sus la dădacă.

— Proastă treabă ai făcut, Bianca, a spus Fergus după

plecarea copiilor. Fata e destul de mare ca să ştie că trebuie să stea în banca ei.

— Să stea în banca ei? Eram aşa furioasă, că îmi simţeam inima urlându-mi în minte. Ce trebuie să facă, să stea fără să sufle un cuvânt într-un colţ, cu mâinile în poală, să nu-şi rostească gândurile şi sentimentele până când vei încheia un contract ca să o măriţi bine? Sunt copii. Copiii noştri. Cum poţi să le faci atât de mult rău?

Nu se mai întâmplase niciodată în mariajul nostru să îi vorbesc pe acest ton. Nu am crezut niciodată că voi fi nevoită.

O clipă, am fost sigură că mă va lovi. Am văzut-o în ochii lui. Dar a făcut un efort să se abţină, deşi degetele îi erau la fel de albe ca marmura.

— Îmi pui cuvântul la îndoială, Bianca? Chipul îi era palid de furie, ochii foarte întunecaţi. Ai uitat în casa cui stai, de la cine mănânci, de la cine ai hainei

— Nu. Atunci am simţit o nouă undă de tristeţe, fiindcă mariajul nostru se limita la atât. Nu, nu am uitat. Nu pot să uit. Aş prefera să mă îmbrac cu zdrenţe şi să mor de foame decât să te văd că faci atât de mult rău copiilor mei. Nu îţi permit să le iei câinele şi să îl omori.

— Nu îmi permiţi? Nu mai era palid, ci roşu ca racul de mânie. Acum tu nu îţi ştii locul, Bianca. De ce să mă mir că sunt sfidat de copii cu aşa o mamă!

— Vor să îi iubeşti, au nevoie de atenţia ta. Acum ţipam, nu mă mai puteam abţine. La fel cum am avut şi eu nevoie. Dar tu nu-ţi iubeşti decât banii şi poziţia.

Ce ceartă urâtă am avut! Nu pot reproduce epitetele pe care mi le-a aruncat. A trântit paharul de perete, spulberând cristalul şi propriul autocontrol. Ochii îi erau sălbatici când m-a apucat de gât. M-am temut pentru viaţa mea, am fost îngrozită pentru copiii mei. M-a aruncat cât colo, şi am căzut într-un scaun. Respiraţia îi era sacadată şi mă fixa cu privirea. Foarte încet şi cu mare efort, şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Culoarea aprinsă i-a pălit de pe pomeţi.

— Acum am înţeles că am fost prea generos cu tine, a

spus. Începând din acest moment, acest lucru se va schimba. Nu cred că vei mai putea continua să faci ce vrei. Voi anula planurile pentru această seară. Am treabă în Boston. Cât sunt acolo, o să caut o guvernantă. Este timpul ca aceşti copii să înveţe ce înseamnă respectul şi să-şi aprecieze poziţia. Din cauza ta şi a dădacei sunt răzgâiaţi şi plini de pretenţii. Şi-a scos ceasul din buzunar şi a verificat ora. Voi pleca în seara aceasta şi voi lipsi două zile. Când mă întorc, vreau să văd că ţi-ai amintit care îţi sunt îndatoririle. Dacă găsesc corcitura când mă întorc, veţi fi pedepsiţi toţi, tu şi copiii. Ai înţeles, Bianca?

— Da. Vocea îmi tremura. Foarte bine.

— Excelent. Atunci ne vedem peste două zile.

A ieşit din salon. Eu nu m-am clintit o oră din loc. Am auzit trăsura venind să îl ia. Am auzit ordine date servitorilor. Atunci mintea mi s-a limpezit şi am ştiut ce aveam de făcut.

capitolul 7

— Ce naiba se întâmplă cu hârtiile astea?

Hawkins se plimba prin camera bătută de soare din casa închiriată. Nu fusese niciodată o persoană răbdătoare, preferând întotdeauna să-şi folosească pumnii sau arma în locul creierului. Asociatul lui, cunoscut acum drept Robert Marshall, stătea la biroul de stejar şi răsfoia cu grijă prin documentele pe care le furase de la Turnuri în urmă cu o lună. Îşi vopsise părul într-o nuanţă greu de descris de şaten şi-şi lăsase barbă şi mustăţi, pe care le vopsise la fel.

Dacă l-ar fi văzut Max Quartermain, l-ar fi luat drept Ellis Caufield. Indiferent de ce nume îşi alegea, indiferent, de cum se deghiza, era un hoţ a cărui minte lipsită de scrupule se fixase asupra smaraldelor familiei Calhoun.

— Am avut o grămadă de belele până am pus mâna pe hârtiile astea, zise Caufield pe un ton binevoitor, Acum, că bunul nostru profesor nu mai este printre noi, va trebui

să le descifrez singur. Singura problemă este că va dura mai mult.

— Toată afacerea asta e împuţită rău. Hawkins privi pe fereastră, spre copacii cu trunchiuri groase care ţineau umbră casei. Era ascunsă în spatele unui crâng de plopi tremurători, iar frunzele reci tremurau încontinuu în briză. Ferestrele studioului erau deschise larg, iar mirosul de pin şi de sângele-voinicului umpluse camera. El nu simţea însă decât mirosul propriei frustrări. Sclipirile albastre ale golfului nu îi ridicau moralul. Stătuse atât de mult timp la închisoare, încât, indiferent de împrejurimi, el tot închis se simţea.

Îşi trosni degetele şi se întoarse cu spatele la privelişte.

— E posibil să fim blocaţi câteva săptămâni aici.

— Poate între timp o să ajungi să apreciezi frumuseţea locurilor ăstora. Şi camera. Ticul nervos al partenerului său era enervant, dar i-l tolera. Deocamdată avea nevoie de Hawkins. După ce găseau smaraldele… ei, asta era altă poveste. Eu, unul, prefer ca pe termen lung să stau într-o casă, nu pe o barcă. Şi a fost greu şi scump să găsim o proprietate potrivită pe insulă, chiar lângă golf.

— Asta-i altceva. Hawkins îşi scoase o ţigară. Am cheltuit o groază de bani, şi până acum n-avem decât nişte hârtii îmbătrânite de vreme.

— Crede-mă, smaraldele o să acopere cu vârf şi îndesat toate cheltuielile.

— Asta dacă există.

— Există. Caufield dădu nervos fumul la o parte, dar privirea îi era concentrată. Există. O să le ţin în mâini până la sfârşitul verii. Ridică palmele. Erau netede, albe şi dibace. Parcă şi vedea pietrele verzi şi strălucitoare căzându-i în ele. O să fie ale mele.

— Ale noastre, îl corectă Hawkins.

Caufield îşi ridică privirea spre el şi zâmbi.

— Ale noastre, fireşte.

*

După ce mâncară, Max se întoarse la listele lui. Îşi spusese că se comporta ca un om responsabil, care făcea ce trebuia. Adevărul era însă că simţea nevoia să păstreze o oarecare distanţă faţă de Lilah. Nu se mai putea minţi singur, nu-şi mai putea spune că nu simţea decât dorinţă trupească pentru ea. Asta era o reacţie fiziologică primitivă, ce putea fi declanşată şi de un chip văzut la televizor sau de o voce auzită la radio.

Reacţia lui vizavi de Lilah nu era nici pe departe atât de simplistă sau de uşor de ignorat.

De fiecare dată când fusese în preajma ei, emoţiile i se încâlciseră şi mai tare, deveniseră din ce în ce mai instabile şi mai greu de controlat. Îi fusese foarte greu şi când doar se uita la ea şi o dorea. Acum ajunsese în stadiul în care se uita la ea şi-şi simţea dorinţele contopindu-se cu vise fanteziste, prosteşti şi imposibil de realizat.

Nu se gândise niciodată prea mult că s-ar putea îndrăgosti şi absolut deloc că avea să se însoare cândva şi să-şi întemeieze o familie. Munca îi fusese întotdeauna de ajuns, îi umpluse cu iscusinţă toate golurile. Îi plăceau femeile şi, deşi nu se considera nici pe departe vreun Don Juan de Cornell, se descurcase să aibă câteva relaţii tihnite şi mulţumitoare. Şi totuşi, nu simţise niciodată vreo dorinţă nestăvilită de a da fuga la altar sau de a se aşeza la casa lui.

Celibatul îi pria, iar, când se gândise la viitor, îşi imaginase că avea să devină un tip ursuz, care urma să se apuce probabil să fumeze pipă şi avea să-şi cumpere un câine simpatic care să-i ţină de urât. Era un om simplu care ducea o viaţă liniştită. Cel puţin până de curând. După ce le ajuta pe membrele familiei Calhoun să găsească smaraldele, avea de gând să revină la acea viaţă liniştită. Şi la singurătate. Deşi lucrurile n-aveau să mai fie niciodată exact la fel, ştia că ea avea să-l uite pe profesorul dubios înainte ca viforul iernii să se abată asupra golfului.

Şi, în afară de asta, cu cât termina mai repede treaba pe care fusese de acord să o facă şi pleca, cu atât avea să-i

fie mai uşor să plece. Strânse listele şi decise că era timpul să facă următorul pas spre încheierea celei mai incredibile veri a vieţii lui.

O găsi pe Amanda în camera ei, parcurgând propriile liste. Făcea pregătiri pentru nuntă, care era programată pentru peste trei săptămâni.

— Îmi cer scuze de deranj.

— Nu face nimic. Amanda îşi împinse ochelarii pe nas şi zâmbi. Am totul sub control, mai puţin emoţiile mele. Aranjă teancul de hârtii şi le lăsă pe biroul cu suprafaţă mobilă. Eu am vrut să fugim, dar mătuşa Coco m-ar fi ucis.

— Bănuiesc că e mult de muncă pentru o nuntă.

— Până şi planificarea unei ceremonii restrânse e ca urzirea unei ofensive importante de război. Sau ca un număr la circ, conchise şi râse. Până la urmă ajungi să jonglezi cu fotografii şi schemele de culori, decorul şi aranjamentele florale. Dar încet-încet mă prind despre ce e vorba. Am făcut treabă bună cu nunta lui C.C., deci sper că o să mă descurc şi cu a mea. Doar dacă nu… îşi dădu ochelarii jos şi începu să se joace agitată cu o ureche. Toată tevatura asta mă bagă rău în sperieţi. Aşa că, Max, fă bine şi distrage-mi atenţia, spune-mi ce te frământă pe tine.

— Mi-am ocupat timpul cu asta. Nu ştiu dacă e completă sau nu. Îi puse lista în faţă. Numele tuturor servitorilor pe care i-am găsit, cei care au lucrat aici în vara în care a murit Bianca.

Cu buzele ţuguiate, Amanda îşi puse ochelarii la loc pe nas. Îi plăcu scrisul de mână clar şi împărţirea pe coloane.

— Toate astea?

— Conform registrelor pe care le-am găsit. Mă gândeam că am putea contacta familiile, poate avem noroc şi găsim câţiva supravieţuitori.

— Toţi cei care au lucrat atunci ar trebui să fi trecut de o sută de ani.

— Nu neapărat. Multe dintre ajutoare erau persoane tinere. Unele servitoare, ajutoarele de la bucătărie şi din grădină. Ea începu să bată cu creionul în birou, iar el ridică

din umeri. Sunt şanse mici, ştiu, dar…

— Nu. Cu privirea încă spre listă, încuviinţă din cap. Îmi place ideea. Chiar dacă nu vom găsi pe nimeni care chiar a lucrat atunci aici, am putea afla unele lucruri de la copiii lor. Sunt şanse foarte mari ca unii dintre ei să fi fost localnici – poate încă locuiesc pe insulă. Îşi ridică privirea spre el. Bun raţionament, Max!

— Aş vrea să te ajut să identifici câteva dintre nume acum.

— Mi-ar prinde bine orice fel de ajutor. Nu o să fie uşor.

— Cercetarea este punctul meu forte.

— Atunci aşa facem. Întinse mâna să bată palma cu el. Ce-ar fi să împărţim lista şi să începem de mâine? Eu mă gândesc la bucătar, majordom, menajeră, slujnica personală a Biancăi şi dădaca, femeia care a călătorit cu ei de la New York.

— Dar persoanele angajate pe cele mai joase poziţii erau de prin partea locului.

— Exact. Am putea să împărţim lista după acest criteriu, apoi o să căutăm toate referinţele…

Se opri, pentru că Sloan intră pe uşile terasei cu o sticlă de şampanie şi două pahare.

— Cum te las singură cinci minute, cum te găsesc distrându-te cu alţi bărbaţi. Lăsă sticla din mână. Şi mai vorbiţi şi despre referinţe. Cred că-i treabă serioasă.

— N-am apucat nici măcar să-i punem în ordine alfabetică, îi spuse Amanda lui Sloan.

— Înseamnă c-am ajuns la timp. Îi luă creionul din mână, după care o ajută să se ridice. Imediat o să vă îngropaţi până la gât în corelaţii.

Nu aveau nevoie de el, se hotărî Max. După felul în care se sărutau, se părea că uitaseră complet de prezenţa lui. Înainte de a ieşi, aruncă o privire invidioasă peste umăr. Îşi zâmbeau unul altuia, fără să spună nimic. Era evident că erau doi oameni care ştiau ce voiau. Unul de la celălalt.

Ajuns în camera lui, Max se hotărî să-şi petreacă restul serii lucrând la notiţele pentru cartea lui. Sau, dacă

îşi făcea curaj, putea sta în faţa maşinii de scris vechi pe care Coco o scosese de la naftalină pentru el. Putea face şi acest pas, marele pas: să înceapă să-şi scrie povestea în loc să facă pregătiri pentru a o scrie.

Aruncă o privire spre maşinăria Remington uzată şi simţi că i se strânge stomacul. Voia să se aşeze, să-şi pună degetele pe taste, cu aceeaşi disperare cu care un bărbat voia să ţină în braţe femeia iubită şi dorită. Era la fel de îngrozit de foaia goală de hârtie cum ar fi fost şi dacă s-ar fi aflat în faţa plutonului de execuţie. Poate şi mai mult.

Trebuia să se pregătească, îşi spuse în sinea lui. Cărţile de referinţă trebuiau aranjate mai bine. Trebuia să aibă acces mai uşor la notiţe. Lumina trebuia ajustată.

Se gândi la zeci de detalii care trebuiau rezolvate înainte de a putea începe. După ce termină partea asta, încercă să se gândească şi la altele, dar nu mai găsi nimic, aşa că se aşeză.

Şi uite cum veni şi momentul acesta, constată el, când era pe cale să înceapă ceva la care visase toată viaţa lui. Nu trebuia decât să scrie prima frază, după care totul avea să curgă de la sine.

Degetele i se strânseră în pumni peste taste.

De ce crezuse că putea scrie o carte? O teză, o prelegere, da. Asta învăţase să facă. Dar să scrii o carte, Dumnezeule, un roman, nu era acelaşi lucru, nu era ceva ce putea fi învăţat. Aveai nevoie de imaginaţie, de o sclipire de geniu şi de o doză de dramatism. Una era visatul cu ochii deschişi la o poveste şi alta era aşternerea ei pe hârtie.

Nu era o prostie să înceapă ceva ce n-avea să ducă la bun sfârşit? Atâta vreme cât se pregătise să scrie cartea, nu existaseră riscuri sau dezamăgiri. Ar fi putut continua ani la rând să se pregătească fără nicio jenă. Dar, dacă o începea, dacă chiar începea să scrie, atunci nu se mai putea ascunde după notiţe şi cărţile din care se documenta. Odată cu eşecul i se spulbera şi visul.

Încordat la maximum, îşi plimbă degetele pe deasupra tastelor până când în minte îi răsăriră zeci de

scuze pentru a amâna momentul. Când prima propoziţie, transmisă de la creier spre degete, apăru pe foaia albă de hârtie, răsuflă prelung şi tremurând.

Trei ore mai târziu, scrisese zece pagini. Povestea care îi sunase în cap atât de multă vreme se materializa în sfârşit în cuvinte. În cuvintele lui. Ştia că probabil era groaznic, dar nu-i păsa. Scria, chiar scria. Procesul îl fascina şi îl însufleţea. Ţăcănitul şi trosniturile tastelor îl încântau.

Îşi dădu jos tricoul şi se descălţă, după care se aplecă încruntat şi cu privirea uşor nefocalizată. Degetele i se mişcau cu viteză pe deasupra tastelor, apoi se opreau brusc cât se chinuia să-şi ordoneze ideile ca să le poată aşterne pe hârtie.

Aşa îl găsi Lilah. Max lăsase uşile terasei deschise ca să intre briza, deşi trecuse mult timp de când n-o mai băgase în seamă. Camera era întunecată, cu excepţia fasciculului de lumină dat de lampa de birou. Îl urmări în tăcere, stârnită de concentrarea lui absolută, încântată de felul în care îi intra părul în ochi.

Era de mirare că venise la el?. Era aşa îndrăgostită de el, că nu putea sta deoparte. Nu putea fi ceva greşit să-şi dorească o noapte cu el, să îi arate această dragoste într-un fel pe care l-ar fi putut înţelege şi accepta. Trebuia să fie a lui, să creeze o legătură care să conteze pentru amândoi.

Nu despre sex era vorba, ci despre intimitate. Se declanşase în momentul în care el zăcuse pe jumătate înecat pe prundiş şi-şi ridicase o palmă ca să îi atingă chipul. Se crease o legătură de care nu mai voia să se eschiveze.

Instinctul o purtase spre camera lui în această seară, cu aceeaşi precizie cu care o condusese şi spre plajă în timpul furtunii.

Decizia era a ei, ştia asta. Oricât de mult ar fi dorit-o, el nu ar fi luat nimic ce nu i se oferea de bunăvoie. Şi atunci ar fi ezitat din cauza regulilor şi a principiilor sale. Poate că dacă ar fi iubit-o... Dar nu trebuia să se gândească la asta. În timp avea să o iubească. Sentimentele ei erau prea intense şi prea profunde ca să nu însemne că îşi găsise

perechea.

Aşadar, avea să facă primul pas. Seducerea.

Atât de concentrat era, încât n-ar fi auzit niciun ţipăt. Dar parfumul ei, adus în şoaptă de briza nopţii, îl trezi. Dorinţa îi puse sângele în mişcare înainte să-şi ridice privirea şi să o vadă în cadrul uşii. Halatul alb flutura în jurul ei. Prins de curent, părul îi dansa peste umeri. În spatele ei, cerul era ca o pânză neagră, iar ea se materializase – trecuse de la iluzie la realitate – din el. Ea zâmbi, iar lui i se înmuiară degetele pe taste.

— Lilah.

— Am visat ceva. Era adevărat ce îi spunea, iar adevărul o ajuta să-şi calmeze neliniştea. Era un vis despre noi doi. Sub clar de lună. Aproape am simţit lumina lunii pe piele până m-ai atins. Intră în cameră, iar mătasea foşni încet, precum stropi de apă picând unii peste alţii. Apoi nu am mai simţit nimic altceva în afara ta. Erau şi flori acolo, cu un parfum suav şi dulce. O privighetoare care îşi chema prin cântec partenerul. A fost un vis minunat, Max. Se opri lângă birou. Apoi m-am trezit singură.

Era convins că ghemul de tensiune din stomac avea să plesnească din moment în moment, lăsându-l complet neajutorat. Era mai frumoasă decât orice fantazie, cu părul de foc răsfirat pe umeri, cu trupul graţios conturându-i-se aţâţător pe sub mătasea subţire şi foşnitoare.

— E târziu. Încercă să-şi dreagă vocea sugrumată. Nu ar trebui să fii aici.

— De ce?

— Pentru că… e…

— Deplasat? sugeră ea. Nesăbuit? Îi dădu părul la o parte de pe frunte. Periculos? Max sări în picioare şi se piti în spatele scaunului, de care se prinse cu amândouă mâinile. Da, toate astea.

În ochii ei se citeau secretele seculare ale femeilor.

— Dar mă simt nesăbuită, Max. Tu nu?

Disperat era cuvântul potrivit. Disperat după o singură atingere. Degetele i se albiră pe spătarul scaunului.

— E o chestiune de respect.

Zâmbetul ei fu dintr-odată foarte cald şi dulce.

— Dar eu te respect, Max.

— Nu, voiam să zic că… Arăta minunat când zâmbea aşa, atât de tânără, de fragilă. Am decis că suntem prieteni.

— Păi, suntem.

Cu privirea fixată în ochii lui, îşi ridică mâna să-şi netezească părul. Inelele îi străluciră la lumina lămpii.

— Iar asta este…

— Ceva ce vrem amândoi, îi termină ea propoziţia. Păşi spre el, dar el se trase în spate. Scaunul căzu. Râdea, dar nu de el; un râs cald şi încântat. Eşti nervos din cauza mea, Max?

— E puţin spus. De-abia mai respira, şi gâtul i se uscase de tot. Îşi încleştase pumnii pe lângă corp, şi parcă şi stomacul i se urcase în gât. Lilah, nu vreau să distrug relaţia pe care o avem. Dumnezeu mi-e martor, nu vreau să-mi frângi inima.

Zâmbi, simţind un val de speranţă care îi zdruncină nervii.

— Aş putea eu face una ca asta?

— Ştii că da. Probabil că nici nu mai ştii câte inimi ai frânt până acum.

„Aceeaşi discuţie”, se gândi Lilah în timp ce dezamăgirea punea stăpânire pe ea. În continuare o vedea, aşa cum probabil o văzuse mereu, ca pe sirena indiferentă care ademeneşte bărbaţii, pentru ca apoi să se descotorosească de ei. Nu înţelegea că inima ei era în pericol, că în tot acest răstimp inima ei fusese în joc. Inima era cea care nu o lăsa să se oprească acum – care nu o putea opri acum. Era scris ca în seara aceasta să fie cu el. O simţea prea puternic ca să fie doar o impresie.

— Spune-mi, profesore, tu m-ai visat vreodată? făcu un pas spre el, iar el se dădu un pas în spate. Acum stăteau în umbra din spatele lămpii. Stai vreodată întins pe întuneric şi te întrebi cum ar fi?

Pierdea teren, şi asta cu repeziciune. Mintea îi era prea plină de prezenţa ei ca să se mai poată gândi şi la altceva în afară de dorinţă.

— Ştii că da.

Încă un pas, şi fură surprinşi de o rază de lună la fel de albă ca halatul ei, la fel de seducătoare.

— Şi, când visezi, unde suntem?

— Nu contează unde suntem. Trebuia să o atingă, nu mai putea rezista, măcar părul să i-l atingă cu vârful degetelor. Suntem doar noi doi.

— Acum suntem singuri. Îşi strecură mâinile pe după umerii lui şi le prinse la ceafă. Sărută-mă, Max! Aşa cum m-ai sărutat prima dată, când am stat pe iarbă în lumina zilei.

Degetele lui erau în părul ei, încordate precum sârma.

— Nu se va termina aici, Lilah. Nu de data asta.

Buzele ei se arcuiră frumos şi se ridicară spre gura lui.

— Sărută-mă şi atât!

Se strădui să nu o mai strângă, să nu îi preseze prea tare buzele. Fără îndoială, era suficient de puternic ca să-şi reprime dorinţa aceasta vie de a o răvăşi. Nu voia să-i facă rău. Îşi jură că nu avea să-i facă rău.

Şi se agăţă de speranţa palidă că putea scăpa viu şi nevătămat după o noapte cu ea.

„Foarte adorabil”, se gândi ea. Atât de simpatic. Tandreţea sărutului era cu atât mai intensă cu cât simţea tremurul pasiunii oprimate în amândoi. Inima ei, deja plină de iubire, se revărsa.

Când buzele li se desprinseră, în ochi îi sclipeau lacrimi.

— Nu vreau să se termine aşa. Îi atinse din nou buzele cu buzele ei. Niciunul din noi nu vrea.

— Fă dragoste cu mine, Max, murmură ea. Nu-şi desprinse privirea de la ochii lui şi se trase în spate, desfăcându-şi halatul. Am nevoie de tine.

Halatul alunecă pe podea.

Pielea îi era la fel de albă şi de netedă ca marmura. Membrele ei lungi şi subţiri păreau sculptate şi lustruite de mâinile unui artist. Rămase acolo, învăluită doar de razele lunii, şi aşteptă.

Nu văzuse în viaţa lui ceva mai frumos, mai elegant sau mai fragil. Dintr-odată, mâinile i se păreau prea mari şi

neîndemânatice, degetele brutale. Respiraţia lui şuieră printre buze în momentul în care o atinse. Deşi de abia o atingea cu degetele, era îngrozit ca nu care cumva să o învineţească. Fascinat, se uită cum îşi plimba palma pe ea, cum îi desena panta umerilor, aluneca pe braţele ei graţioase şi înapoi. Cu grijă, cu mare grijă, îi atinse în treacăt pielea de pe sâni cu un gest la fel de fluid ca apa.

Mai întâi i se înmuiară picioarele. Nu o mai atinsese nimeni aşa, cu o asemenea tandreţe stupefiantă. Se simţea de parcă ar fi fost prima femeie pe care el o văzuse şi încerca să-i memoreze chipul şi formele cu ajutorul degetelor. Venise să îl seducă, dar braţele îi atârnau grele pe lângă corp. Ea era cea sedusă. Capul îi căzu pe spate într-un gest involuntar de capitulare. El nu avea de unde să ştie că era prima ei capitulare.

Coloana vulnerabilă a gâtului ei era irezistibilă. Îşi presă gura de ea, iar cu palma îi mângâie uşor vârful sânilor.

Combinaţia aceasta o răscoli cu brutalitate. Şocată de intensitatea senzaţiilor, se înfioră şi îi rosti numele cu un suspin.

Se retrase instantaneu, blestemându-se în gând.

— Îmi pare rău! Era aproape orbit de dorinţă, aşa că scuturã din cap ca să-şi limpezească mintea. Întotdeauna am fost stângaci.

— Stângaci? Zăpăcită de dorinţă, se legănă spre el şi-şi plimbă buzele peste umărul lui, pe gâtul lui, până pe pieptul lui. Chiar nu simţi ce-mi faci? Nu te opri! Îi găsi gura şi zăbovi acolo. Cred că o să mor dacă te opreşti.

Sistemul de apărare i se prăbuşi aproape complet. Mâinile ei îl mângâiau nerăbdătoare şi lacome. Gura ei, Dumnezeule, gura ei era fierbinte şi promptă, îi pârjolea pielea cu fiecare sărut. Nu mai putea gândi, de abia mai putea respira. Nu putea face nimic altceva decât să simtă.

Încercând din greu să-şi păstreze controlul, îi înălţă chipul spre el, îi calmă buzele, sorbind din ele şi din ea, concentrându-şi toate nevoile în acel sărut nesfârşit. Da, putea simţi ce îi făcea şi era uimit. Cu un geamăt gutural,

trupul ei se înmuie într-o predare mult mai erotică decât orice seducere. Trupul ei părea că se contopeşte cu al lui, total maleabil, total încrezător. Când

— Ridică în braţe, ea scoase un sunet discret şi trândav de plăcere.

Ochii ei erau aproape închişi. Încă îi vedea strălucirea verde pe sub gene. O purtă pe braţe până la pat şi se simţi la fel de puternic precum Hercule. O aşeză încet, uitându-se la chipul ei peste aşternut.

Razele lunii pătrunseseră până aici, strecurându-se prin ferestre precum argintul-viu. Auzea vântul oftând printre ramuri şi tumultul distant al apei care se lovea de stânci. Parfumul ei, la fel de misterios ca al Evei, veni spre el la fel de uşor ca mâinile ei.

O luă de mâini. Copleşit de romantismul nopţii.

— Le duse la buze, îşi plimbă în treacăt gura de-a lungul degetelor, apoi de-a lungul palmelor. În tot acest timp, o privi cât o testă cu dinţii, o alină şi o excită cu limba. Auzi cum i se accelerează respiraţia, îi văzu privirea înceţoşându-i-se de plăcere nebună şi de confuzie în vreme ce el îi dezmierda mâinile. Îi simţi tunetul pulsului când îşi lipi buzele de încheietura ei.

O adusese într-o stare pentru care nu fusese pregătită. Era complet neputincioasă. Oare ştia el cât de multă putere avea acum asupra ei? Plăcerea ameţitoare şi grea se prelingea din vârful degetelor până în toţi porii. Când buzele lui alunecară în jos pe braţ şi se cuibăriră în interiorul cotului, un geamăt îi scăpă printre buze.

Nici măcar nu-şi dădea seama că se mişca sub el, că îl invita să se servească din toate, din tot ce îşi dorea. Când gura lui reveni în sfârşit la gura ei, singurul cuvânt pe care îl putu îngăima fu numele lui.

El făcu eforturi să nu se lăcomească. Era imposibil să nu simtă rapacitate alături de trupul ei atât de fierbinte, molatic şi agil sub el. Dar refuza în continuare să cedeze, în seara aceasta, pentru că putea fi singura seară, avea să reziste. Îşi dorea mai mult decât uniunea rapidă şi frenetică pe care i-o cerea cu disperare trupul. Îşi dorea plăcerea

ameţitoare de a o parcurge milimetru cu milimetru, de a-i descoperi secretele, slăbiciunile. Cu răbdare, îşi putea întipări în minte senzaţiile pe care le simţea când o atingea şi care o făceau să tremure, gustul şi suspinele ei. Când îi simţi mâinile pe el, ştiu că se dăruia acestei nopţi la fel de mult ca el.

Se prelinse încet pe ea, mistuindu-i carnea cu gura larg deschisă, cu degete şoptitoare. Cu o plăcere chinuitoare zăbovi asupra sânilor ei până când îi simţi gata să plesnească de plăcere. Coborî încet şi treptat, în timp ce degetele ei se încleştară şi apoi se relaxară în părul lui. Îi auzea rugăminţile şoptite şi incoerente, suspinele şi icnetele când îşi trecu gura peste bustul ei, când o muşcă încetişor de şold. Ea îi simţi aburul respiraţiei pe coapsă şi ţipă, îşi pierdu echilibrul când primul val fierbinte o cotropi cu totul. Se aplecă în faţă, apoi îşi desfăcu picioarele când el alunecă necruţător spre genunchiul ei.

Nu se mai sătura de ea. De câte ori gusta din ea, senzaţiile erau şi mai intense. Când îşi astâmpără foamea, tensiunea începu să-i zvâcnească în tâmple, să îi clocotească sângele. O apucă de mâinile care îi atârnau neputincioase şi simţi că înnebuneşte cât o purtă până pe culmile extazului. După ce trupul ei deveni flasc, iar respiraţia i se transformă în suspin, îşi puse din nou gura peste a ei.

Ar fi vrut să-l implore, dar nu putea vorbi. Trupul îi era răscolit de senzaţie după senzaţie, care o lăsau slăbită, ameţită şi disperată. Disperată după el, începu să bâjbâie după şliţul pantalonilor lui. Ţipătul pe care l-ar fi scos de frustrare se transformă într-un geamăt când o acoperi iarăşi cu gura lui.

Printre smucituri şi icnete, îi trase blugii peste şolduri, într-o stare de frenezie care o făcu să nu observe că degetele ei cercetătoare îl făceau să se cutremure. Trupurile lor umede alunecară unul pe celălalt în momentul în care el rămase fără pantaloni.

— Stai! Cuvântul ieşi ca un şuier printre buzele lui, în timp ce se luptă din toate puterile să-şi păstreze ultima

brumă de control. Uită-te la mine! Degetele i se încordară în părul ei, iar ea deschise ochii. Uită-te la mine, repetă el. Vreau să-ţi aminteşti.

Muşchii îi tremurară din cauza efortului pe care îl făcea pentru a nu se grăbi când intră în ea. Ochii ei se înceţoşară, dar rămaseră fixaţi asupra lui cât porniră într-un ritm lent. Ştia, în timp ce îl simţea în ea, că avea să-şi aducă aminte pentru totdeauna.

Felul în care capul lui se odihnea între sânii ei era minunat, atât de natural. Lilah zâmbi de bucuria senzaţiei când îl mângâie pe cap. Se ţineau încă de mână, la fel cum se ţinuseră şi când atinseseră extazul împreună. Pe jumătate visând, îşi imagină cum ar fi să doarmă cu el, exact aşa, noapte de noapte.

O simţi că se relaxează sub greutatea lui, îi simţi trupul cald şi maleabil, pielea încă lucioasă de broboanele pasiunii. Încet-încet, inima ei revenea la un ritm normal. Preţ de o clipă, îşi spuse că aceasta era doar o noapte dintr-un lung şir. Că ea putea fi a lui în felul acela complex şi intim în care o femeie aparţinea unui bărbat.

Ştia că îi oferise plăcere şi că pentru o vreme fuseseră cât se putea de aproape unul de celălalt. Dar acum habar nu avea ce ar putea spune – pentru că, de fapt, nu ar fi vrut să-i spună decât că o iubea.

— La ce te gândeşti? şopti ea.

Încercă să se calmeze.

— Creierul nu-mi funcţionează încă.

Râse încet şi cu căldură. Se foi sub el până ajunseră faţă în faţă.

— Atunci îţi voi spune la ce mă gândesc eu. Se apropie de el şi îl sărută languros şi pasional. Îmi plac buzele tale. Îl muşcă încet de buza de jos. Şi mâinile tale. Umerii, ochii tăi. În timp ce vorbea, îşi târî un deget pe şira spinării lui. De fapt, acum nu-mi vine în minte nimic ce nu mi-ar plăcea la tine.

— O să-ţi aduc aminte de vorbele astea data viitoare când te enervez. Îi dădu părul pe spate pentru că îi plăcea să i-l vadă răsfirat pe aşternuturile lui. Nu-mi vine să cred

că sunt aici cu tine, acum.

— Nu aşa te-ai simţit, Max, încă de la început?

— Ba da. Îi desenă conturul gurii cu un deget. Am crezut că sunt doar dorinţe deşarte.

— Nu prea ai încredere în forţele proprii, profesore. Îl sărută încet şi repetat pe faţă. Eşti un bărbat atrăgător cu o minte strălucită şi ai un suflet milostiv, absolut irezistibil. În ochii ei nu se citi amuzament când el se foi – în schimb, ea îi puse o mână pe obraz. A fost minunat să faci dragoste cu mine. A fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Şi apoi ea văzu totul în privirea lui. Acum nu era jenă, ci pur şi simplu neîncredere. Şi, pentru că ea era deja lipsită de apărare şi îşi pusese sufletul pe tavă, nimic nu ar mai fi putut-o răni.

— Iartă-mă, zise ea crispată şi se trase de lângă el. Sunt sigură că sună banal, venind din partea mea.

— Lilah…

— Lasă, nu-i nimic! Îşi strânse buzele şi rămase aşa până fu sigură că putea vorbi cu seninătate şi detaşare. N-are rost să complicăm lucrurile. Se ridică şi-şi dădu părul pe spate. Nu ne leagă nimic, profesore. Fără capcane, fără hârtii de semnat. Suntem doi adulţi care au fost de acord să îşi facă de cap. E bine aşa?

— Nu-s sigur că-i bine.

— Hai să cădem de acord că nu ne gândim la viitor. Poate doar la câte o noapte. Se întinse ca să îl sărute. Acum, că am stabilit-o şi p-asta, eu plec.

— Nu. O apucă de mână înainte ca ea să se dea jos din pat. Nu pleca! Fără obligaţii, zise el precaut după ce o studie câteva clipe. Fără complicaţii. Dar rămâi cu mine în noaptea asta!

Ea schiţă un zâmbet.

— O să te seduc din nou.

— Asta şi speram. O trase lângă el. Vreau să fii cu mine când răsare soarele.

capitolul 8

Când soarele răsări şi începu să-şi verse lumină aurie pe ferestre, alungând şi ultima umbră de întuneric, era în braţele lui. Lui i se părea incredibil că îşi odihnea capul pe umărul lui, cu pumnişorul în dreptul inimii lui. Dormise ca un copil, profund şi ghemuită lângă el, unde era cald şi bine.

Deşi se făcuse dimineaţă, stătea întins, neavând nicio tragere de inimă să o trezească. Triluri de păsări răsunau de peste tot. În rest era atât de linişte, încât auzea vântul şoptind printre copaci. Ştia că în scurt timp ferăstraiele şi ciocanele aveau să întrerupă pacea şi să-i readucă la realitate. Aşa că se agăţă de acest scurt interludiu dintre misterul nopţii şi zarva de peste zi.

Ea oftă şi se trase mai aproape, iar el o mângâie pe păr. Îşi aduse aminte de cât de generoasă fusese cu el în orele întunecate şi somnoroase. I se păruse că fusese de-ajuns să se gândească sau să-şi dorească ceva, iar ea îi îndeplinise imediat toate visurile. Făcuseră dragoste iar şi iar, în linişte şi înţelegere deplină.

Voia să creadă că miracolele existau, să creadă că fusese o noapte la fel de specială pentru ea cum fusese şi pentru el. Se temea să îi interpreteze ad litteram cuvintele: „Nimeni nu m-a mai făcut să mă simt aşa”.

Cu toate acestea, cuvintele îi răsunară la nesfârşit în minte, făcându-l să spere. Dacă avea grijă şi răbdare şi îşi cântărea bine fiece pas, miracolul se putea împlini.

Deşi nu se simţea potrivit pentru rolul prinţului, îi înclină chipul spre el pentru a o trezi cu un sărut.

— Mmm. Zâmbi, dar nu deschise ochii. Mai capăt unul?

Vocea ei, îngroşată de somn, îl făcu să se înfioare. Uită că îşi propusese să aibă grijă. Uită de răbdare. Îi acapara gura a doua oară cu o disperare provocatoare care o răvăşi pe deplin înainte de a se trezi complet.

— Max. Tremurând de emoţie, se încolăci în jurul lui. Te doresc. Acum. În acest moment.

Era deja în ea, ducând-o spre locul în care amândoi voiau să ajungă. Călătoria fu rapidă şi furioasă, azvârlindu-i pe amândoi spre culmile de care se agăţară cu răsuflarea tăiată şi buimaci.

Nici după ce mâinile îi alunecară de pe spatele lui transpirat nu deschise ochii.

— Bună dimineaţa, îngăimă ea. Tocmai am visat ceva extraordinar.

Deşi era în continuare cu capul în nori, se sprijini pe antebraţe ca să se uite la ea.

— Povesteşte-mi!

— Eram în pat cu un bărbat foarte atrăgător. Avea ochii mari şi albaştri, şi tot timpul îi intra părul brunet în ochi. Zâmbind, deschise ochii şi îi dădu părul la o parte. Un trup lung şi aerodinamic. Fără să-şi desprindă privirea de la el, îşi plimbă mâinile pe el. Nu am vrut să mă trezesc, dar, după ce am făcut-o, realitatea a fost chiar mai frumoasă decât visul.

Temându-se să nu o strivească, o răsuci ca să facă schimb de poziţii.

— Ce şanse sunt să ne petrecem toată viaţa în patul ăsta?

Îl sărută pe umăr.

— Aş vrea eu. Scoase un geamăt când auzi uneltele electrice spărgând tăcerea dimineţii. Nu pot să cred că-i şapte jumătate.

La fel de neîncrezător, aruncă o privire spre ceasul de lângă pat.

— Ba mă tem că da.

— Zi-mi că-i ziua mea liberă.

— Aş vrea eu.

— Minte-mă, îi sugeră ea şi-şi puse obrazul pe pieptul lui.

— Vrei să te conduc la serviciu?

Se crispă.

— Nu mai pronunţa cuvântul ăsta.

— Vrei să ne plimbăm cu maşina după aceea?

Îşi înălţă din nou capul.

— Unde?
— Oriunde.
Îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi.
— La locul meu preferat.

*

Max şi-o alungă din minte pe Lilah – sau, mai bine zis, se strădui – concentrându-se asupra sarcinii complicate de a-i localiza pe cei de pe lista lui. Verifică arhivele tribunalului, dosarele poliţiei şi pe cele de la biserică, precum şi certificatele de deces. Munca lui meticuloasă de teren fu recompensată cu obţinerea câtorva adrese.

Când simţi că a epuizat toate pistele zilei, se duse la garajul lui C.C. O găsi pitită până la brâu sub capota unui sedan negru.

— Îmi cer scuze de deranj, strigă el ca să acopere muzica gălăgioasă ce se auzea de la radioul portabil.

— Atunci, nu mă deranja. Pe frunte avea o dungă de vaselină, dar se înseninã când îl văzu pe Max. Bună.

— Pot să vin mai târziu.

— Ei na, doar pentru că te-am luat tare? rânji şi scoase o cârpă din salopetă ca să se şteargă pe mâini. Îţi iau ceva de băut?

Smuci capul spre automatul de băuturi.

— Nu, mulţumesc… Am oprit doar ca să te întreb de-o maşină.

— Eşti cu maşina lui Lilah, parcă? Face figuri?

— Nu. Chestia e că în următoarele zile am multe drumuri de făcut şi nu vreau să pun stăpânire pe maşina ei. Mă gândeam că poate ştii vreo maşină de vânzare prin zonă.

C.C. ţuguie buzele.

— Vrei să cumperi o maşină?

— Nu ceva extravagant. Un mijloc de transport, atâta tot. Iar când mă întorc în New York… Se opri. Nu voise să-şi aducă aminte că trebuia să se întoarcă în New York. O s-o revând dup-aceea.

— Întâmplarea face că ştiu pe cineva care are o maşină de vânzare. Pe mine.

— Tu?

Încuviinţă din cap şi-şi îndesă cârpa la loc în buzunar.

— Acum, că aşteptăm un copil, m-am decis să renunţ la Spitfire pentru o maşină de familie.

— Spitfire?

Nu ştia ce fel de maşină era, dar nu părea genul pe care un profesor respectabil de colegiu ar conduce-o.

— O am de câţiva ani şi sunt sigură că m-aş simţi mai bine să o vând cuiva cunoscut.

Îl luase deja de mână şi îl trăgea afară.

Era afară, o jucărie cu motor puternic cu acoperiş alb decapotabil şi cu scaune speciale de maşină de curse.

— Ăă, eu…

— Am refăcut motorul acum câţiva ani. C.C. se duse să deschidă capota. Merge ca un vis. Cauciucurile n-au mai mult de 15.000 de kilometri. Am cumpărat-o de nouă, aşa că-ţi pot garanta că a fost tratată ca o doamnă. Şi mai e şi… îşi ridică privirea şi rânji. Hai c-am început să vorbesc ca vânzătorii de maşini.

Îşi vedea reflexia în vopseaua roşie lucioasă.

— N-am avut niciodată o maşină sport.

Tonul lui melancolic o făcu pe C.C. să zâmbească.

— Ştii ceva, lasă-mi mie maşina lui Lilah şi dă o tură cu asta. Vezi dacă vă potriviţi.

Max se trezi la volan, încercând să nu râdă ca prostul când vântul îi zbârli părul. Ce-ar zice studenţii dacă l-ar vedea pe rigidul doctor Quartermain într-o decapotabilă ostentativă? Probabil aveau să-şi închipuie că o luase razna. Poate că aşa şi era, dar se distra de minune.

Era o maşină care i se potrivea lui Lilah, se gândi el. Parcă o şi vedea stând lângă el, cu părul fluturând în timp ce râdea şi-şi ridica braţele în vânt. Sau tolănită pe locul din spate, cu ochii închişi şi cu soarele încălzindu-i chipul.

Un vis frumos, care putea deveni realitate. Cel puţin pentru o vreme. Şi poate că, după ce se întorcea la New York, nu avea să o vândă. Nu există nicio lege care să

specifice că trebuia să conducă un sedan practic. Putea să o păstreze ca să-i aducă aminte de cele câteva săptămâni minunate care îi schimbaseră viaţa. Poate n-avea să mai fie niciodată rigidul doctor Quartermain.

Se plimbă pe serpentine, apoi se întoarse ca să testeze maşinuţa şi în trafic.

Încântat de omenire în general, stătea la semafor şi bătea cu degetele în volan în ritmul muzicii de la radio.

Trotuarele erau pline de oameni care se înghesuiau în magazine. Dacă ar fi văzut vreun loc de parcare, s-ar fi înfipt în el şi s-ar fi dus la un magazin doar pentru a-şi testa anduranţa. Preferă în schimb să se distreze privind oamenii căutându-şi tricoul perfect.

Îl remarcă pe bărbatul cu păr închis la culoare şi cu barbă îngrijită, în aceeaşi nuanţă, stând pe trotuar şi holbându-se la el. Plin de el şi încântat de maşina pe care o conducea, Max zâmbi larg şi îi făcu cu mâna. Parcurse jumătate de stradă până îşi dădu seama. Puse brusc frână, provocând un muget de claxoane enervate. Îşi puse repede mintea la contribuţie şi viră brusc la stânga, se strecură pe o străduţă lăturalnică şi-şi croi drum înapoi în intersecţie. Bărbatul dispăruse. Max îl căută de-a lungul drumului, dar nici urmă de el. Înjură cu amărăciune în barbă lipsa locurilor de parcare şi faptul că nu-i picase fisa mai repede.

Părul era vopsit, iar barba îi acoperea faţa. Dar ochii… Max nu putea uita ochii aceia. Caufield fusese cel care stătuse pe trotuarul aglomerat şi se uitase la Max nu cu admiraţie sau cu interes distrat, ci cu o furie abia ţinută în frâu.

Până ajunse să o recupereze pe Lilah după muncă, reuşise să-şi recapete controlul. Luase hotărârea, logică după părerea lui, de a nu-i spune. Cu cât ştia mai puţin, cu atât se implica mai puţin. Cu cât se implica mai puţin, cu atât erau mai multe şanse să nu păţească ceva.

Era prea impulsivă, reflectă el. Dacă ar fi aflat că acest Caufield era acolo, ar fi încercat să-l doboare de una singură. Şi era mult prea isteaţă. Dacă reuşea să-i dea de urmă… Ideea îi făcu sângele să-i îngheţe în vene. Nimeni

nu ştia mai bine ca el cât de nemilos era acest om.

Când o zări pe Lilah venind spre maşină, ştiu că risca totul, inclusiv propria viaţă, pentru a o proteja.

— Ia te uită, ce-avem noi aici? Mirată, bătu cu un deget în aripă. Nu-ţi mai plăcea vechitura mea, aşa că ai împrumutat maşina soră-mii?

— Poftim?

Ridicol, dar uitase şi de maşină, şi de tot după ce-l recunoscuse pe Caufield.

— Ah, maşina.

— Da, maşina.

Se aplecă să îl sărute, dar răspunsul lui absent şi bătaia pe umăr o făcură să rămână în cumpănă.

— Mă gândeam s-o cumpăr. C.C. îşi doreşte o maşină de familie, aşa că…

— Deci ai de gând să-ţi cumperi o jucărioară arătoasă.

— Ştiu că nu-i chiar stilul meu, începu el.

— Nu asta voiam să spun. Sprâncenele i se intersectară cât îi studie chipul. Ceva se întâmpla în mintea lui absconsă. Voiam să te felicit. Mă bucur că te mai relaxezi şi tu. Sări în maşină şi se aşeză confortabil. Întinse mâna spre el, dar el o strânse doar puţin şi-i dădu drumul. Îşi spuse că exagera şi-şi forţă un zâmbet pe faţă. Şi cum rămâne cu plimbarea? Mă gândeam că am putea să mergem de-a lungul coastei.

— Sunt puţin cam obosit. Nu-i plăcea să mintă, dar trebuia să se întoarcă să discute cu Trent şi cu Sloan, ca să reactualizeze descrierea pentru poliţie. Pot să mă fofilez azi?

— Sigur.

Se strădui să zâmbească în continuare.

Era foarte politicos şi distant. Vrând să retrăiască măcar o părticică din intimitatea pe care o împărtăşiseră, îi puse o mână peste palmă după ce se urcă şi el în maşină.

— Nu refuz niciodată un pui de somn. La mine sau la tine?

— Nu sunt… nu cred că-i o idee bună.

Mâna îi era încordată pe schimbătorul de viteze şi nu

schiţase niciun gest să o ia de mână. Nici măcar nu se uita la ea – de abia îi aruncase o privire, îşi dădu ea seama, când venise spre el.

— Am înţeles. Îşi retrase mâna şi o lăsă să cadă în poală. Ţinând cont de împrejurări, cred că ai dreptate.

— Lilah…

— Ce-i?

Nu, se hotărî el. Trebuia să procedeze în acest mod.

— Nimic, zise el şi răsuci cheia în contact.

Nu schimbară nicio vorbă pe drumul de întoarcere spre casă. Max insistă să se convingă că cea mai bună opţiune era să o mintă. Poate că o supărase pentru că amânase excursia, dar avea să se revanşeze. Trebuia doar să o ţină departe până când se ocupa de câteva detalii, în orice caz, în minte i se învălmăşiseră deja tot felul de variante, şi avea nevoie de timp şi de spaţiu ca să le dea de cap. Cum Caufield şi Hawkins erau încă pe insulă şi aveau destul curaj cât să se plimbe nestingheriţi, însemna oare că găsiseră ceva util în documente? Mai căutau încă? Se duseseră şi ei la bibliotecă pentru a afla mai multe?

Acum ştiau că era în viaţă. Exista şansa ca ei să descopere legătura lui cu familia Calhoun? Dacă îl considerau implicat, era Lilah în pericol din cauza legăturii cu el?

Nu-şi putea permite să rişte aşa ceva.

Coti pe drumul şerpuitor de pe care se vedea deja vârful Turnurilor.

— S-ar putea să trebuiască să mă întorc la New York mai repede decât am crezut, zise el, gândind cu voce tare.

Ca să se abţină de la proteste, Lilah strânse din buze.

— Da?

Aruncă o privire spre ea şi-şi drese vocea.

— Da… ăăă, am treabă. O să lucrez în continuare de acolo la documente.

— Foarte frumos din partea ta, profesore. Sunt convinsă că-ţi displace să laşi treburile pe jumătate terminate. Şi nici nu te-ar mai deranja relaţiile penibile.

Mintea lui era concentrată deja asupra a ceea ce avea

de făcut, aşa că scoase un sunet distrat cum că era de acord.

Până când ajunseră la Turnuri, dezamăgirea lui Lilah se transformase în furie. Nu voia să fie cu ea, iar din atitudinea lui înţelegea foarte clar că regreta că fuseseră împreună. Foarte bine. N-avea de gând să se bosumfle pentru că un profesor de colegiu cu pretenţii nu era interesat de ea.

Se abţinu să nu trântească portiera maşinii, se abţinu cu greu să nu-l muşte de încheietură când îi puse o mână pe umăr.

— Poate mergem mâine să ne plimbăm pe coastă.

Se uită la mână, apoi la faţa lui.

— Nu te baza pe asta.

Îşi îndesă mâinile în buzunare când o văzu urcând treptele. Sigur se îmbufnase.

Odată transmise informaţiile celorlalţi bărbaţi şi după ce se înghesuise în secţia aglomerată de poliţie, se simţi cu adevărat obosit. Din cauza tensiunii sau a faptului că dormise doar câteva ore în noaptea precedentă, cedă şi se duse să se întindă în pat, unde stătu până la ora cinei.

Se simţi mai bine după ce se trezi, aşa că se duse la parter. Se gândea să o găsească pe Lilah şi să o invite la o plimbare prin grădină după masă. Sau poate chiar la o plimbare cu maşina la lumina lunii. Nu îi trântise o minciună atât de mare, iar acum, că fusese la poliţie şi scăpase de un stres, se putea relaxa puţin. O putea chiar întreba dacă ar vrea să vină să-l viziteze la New York – sau să plece oriunde altundeva într-un weekend. Nu era obligatoriu ca relaţia să se încheie dacă avea grijă şi făcea paşi mici, aşa cum îşi propusese.

Se duse în salon, unde nu găsi pe nimeni, aşa că plecă de acolo. Doar ei doi privind luna oglindindu-se în apă, poate oprind pentru o plimbare pe jos pe plajă. Cu ocazia asta putea să înceapă să o curteze ca la carte, îşi imagină că noţiunea aceasta ar fi amuzat-o, dar asta voia să facă.

Se luă după sunetul unui pian şi ajunse în salonul de

muzică. Suzanna era singură şi cânta pentru propria ei plăcere. Muzica îi oglindea expresia din privire. O oarecare tristeţe, prea profundă pentru a fi simţită de ceilalţi. În momentul în care îl zări însă, se opri din cântat şi zâmbi.

— N-am vrut să deranjez.

— Nu face nimic. Odată şi-odată tot trebuia să revin cu picioarele pe pământ. Amanda a dus copiii în oraş, aşa că mi-am zis să profit de momentul de acalmie.

— Eu o căutam pe Lilah.

— Oh, e plecată.

— E plecată?

Suzanna tocmai se trăsese cu scaunul ca să se ridice de la pian, când Max repetă răspunsul, ceea ce o făcu să se ridice încet.

— Da, a plecat pe-afară.

— Unde? Când?

— Nu de mult. Suzanna îl studie în timp ce traversă încăperea. Cred că avea o întâlnire.

— O întâlnire?

Se simţea de parcă l-ar fi pocnit cineva cu un baros drept în plex.

— Îmi pare rău, Max. Îngrijorată, încercă să-l aline. Nu mai văzuse un bărbat atât de nefericit în dragoste. Nu mi-am dat seama. Poate s-a dus să se întâlnească cu prietenii ei sau doar voia să fie singură.

„Nu”, se gândi el, scuturând din cap. Asta ar fi fost şi mai rău. Dacă era singură şi Caufield prin preajmă… încercă să nu se panicheze. Individul nu era interesat de Lilah, ci de smaralde.

— Nu-i nimic, voiam doar să vorbesc ceva cu ea.

— Ea ştie ce simţi?

— Nu – da. Nu ştiu, zise el pe un ton neconvingător, îşi văzu toate visurile romantice despre lumina lunii şi curtat evaporându-se. Nu contează.

— Ba pentru ea contează. Lui Lilah îi pasă foarte mult de sentimentele celorlalţi, Max.

„Fără obligaţii”, se gândi el. Fără capcane. Oricum, el deja căzuse în capcană, iar sentimentele îl vârâseră rău în

încurcătură. Dar nu asta conta acum.

— Sunt doar îngrijorat că a ieşit singură. Poliţia nu i-a prins încă pe Hawkins şi pe Caufield.

— S-a dus să mănânce. Nu cred că apare nimeni într-un restaurant ca să-i ceară nişte smaralde pe care nu le are. Suzanna îl strânse cu prietenie de mână. Vino, o să te simţi mai bine după ce mănânci. Cred că mătuşa Coco a terminat de făcut puiul cu lămâie.

Rezistă cu stoicism la masă, se chinui să pară că îi era foame, că locul gol de la masă nu îl deranja. Discută cu Amanda despre progresele făcute cu lista servitorilor, refuză oferta lui Coco de a-i da în cărţi şi, în general, se simţi groaznic. Fred, care i se aşezase pe piciorul stâng, avu de profitat de pe urma stării lui, înfulecând toate bucăţelele de pui pe care Max i le aruncă pe ascuns, îi trecu prin minte să-şi facă de lucru prin oraş ca să se poată opri la câteva cluburi şi restaurante. Avea impresia că asta l-ar fi făcut să pară un ticălos la fel de mare pe cât se simţea. Până la urmă, se retrase în camera lui şi se lăsă absorbit de lucrul la carte.

Nu mai avu inspiraţia din seara precedentă. Acum lucra cu intermitenţe, pauzele fiind lungi şi dese. Cu toate acestea, consideră până şi pauzele constructive, pentru că orele trecură pe nesimţite. Doar când se uită la ceas şi văzu că trecuse de miezul nopţii îşi dădu seama că nu o auzise pe Lilah întorcându-se acasă. Lăsase special uşa întredeschisă, ca să vadă când venea pe hol.

Era însă posibil şi să fi fost atât de absorbit de muncă, încât să nu fi auzit când intrase în camera ei. Dacă ieşise să mănânce, sigur se întorsese între timp. Nimeni nu stătea cinci ore să mănânce. Dar trebuia să se asigure.

Ieşi tiptil pe hol. Văzu lumină în camera Suzannei, dar celelalte erau cufundate în întuneric. Ezită în dreptul uşii camerei lui Lilah, apoi ciocăni discret. Profund jenat, puse mâna pe clanţă. Îşi reaminti că-şi petrecuse noaptea cu ea. Nu prea avea motive să se simtă ofensată că venise să vadă dacă adormise.

Nu era în cameră. Nici nu trecuse pe acolo. Patul era

făcut; patul vechi cu tăblii de fier care aparţinuse probabil unui servitor fusese vopsit în alb. Restul era colorat; atât de colorat, că îl lua ameţeala.

Cuvertura era tipic irlandeză, confecţionată cu pricepere din tot felul de resturi de material textil. Modele cu buline, carouri, dungi, nuanţe spălăcite de roşu şi albastru. Deasupra se afla un morman de perne de toate formele şi mărimile. Genul de pat, se gândi Max, în care te puteai lăfăi şi dormi toată ziua. I se potrivea.

Camera era uriaşă, la fel ca majoritatea camerelor din Turnuri, dar talmeş-balmeşul de aici o făcea confortabilă. Pereţii erau zugrăviţi într-un verde-albăstrui dramatic peste care erau schiţate flori sălbatice. Semnătura îndrăzneaţă din colţuri îl convinse că ea făcuse toate desenele. Nici nu avusese habar că ştia să deseneze. Asta îl făcu să îşi dea seama că erau o grămadă de lucruri pe care nu le ştia despre femeia de care era îndrăgostit.

Închise uşa în urma lui şi intră în cameră, căutând mărturii ale prezenţei ei. O etajeră cu rafturi din fier forjat era încărcată cu cărţi. Keats şi Byron erau amestecaţi printre crime misterioase şi sinistre şi poveşti de dragoste contemporane. În faţa uneia dintre ferestre era amenajată o zonă micuţă de şedere, pe spătarul unui scaun Queen Anne era aruncată la întâmplare o bluză, pe o masă Hepplewhite erau împrăştiaţi cercei şi brăţări strălucitoare. Lângă un pinguin de porţelan era un castronaş cu pietre semipreţioase. Luă pasărea, moment în care începu să cânte varianta jazz a melodiei *That's Entertainment.*

Avea lumânări peste tot, aşezate în tot soiul de suporturi, de la elegantele Meissen la reproducerea ordinară a unui inorog.

Zeci de fotografii cu membri ai familiei erau împrăştiate peste tot. Luă o poză înrămată care reprezenta un cuplu, fiecare din ei ţinându-se de talia celuilalt în timp ce râdeau spre cameră. Părinţii ei, probabil. Asemănarea lui Lilah cu bărbatul şi a Suzannei cu femeia îl convinseră că erau într-adevăr părinţii lor.

Când auzi cucul din pendulul de pe perete, tresări şi

băgă de seamă că trecuse o jumătate de oră peste orele douăsprezece. Unde naiba era?

Începu să se plimbe prin cameră, de la fereastra lângă care ea agăţase cristale cu multe faţete până la urna din alamă plină cu flori uscate, de la bibliotecă la birou. Din ce în ce mai nervos, ridică o sticlă ornată cu cobalt să o miroasă. Mirosea a ea. O lăsă rapid la loc în clipa când uşa se deschise.

Arăta… incredibil. Părul înfoiat de vânt, chipul îmbujorat. Era îmbrăcată într-o rochie vaporoasă care i se răsucea în jurul picioarelor în culori aprinse. De urechi îi atârnau nişte cercei lungi multicolori. Ridică întrebător dintr-o sprânceană şi închise uşa.

— Ia te uită, zise ea. Simte-te ca acasă!

— Unde naiba ai fost?

Întrebarea ţâşni ca din puşcă, ascuţită de frustrare şi de îngrijorare.

— Am depăşit ora de ajuns acasă, tăticule?

Îşi aruncă geanta din mărgele pe birou. Îşi ridică mâna să-şi scoată un cercel, dar în momentul acela el o răsuci spre el.

— Nu-ţi bate joc de mine! Mi-am făcut o mie de griji. Ai lipsit câteva ore. Nimeni n-a ştiut unde eşti.

„Sau cu cine eşti”, se gândi el, dar reuşi să se abţină.

Ea îşi smulse mâna din strânsoarea lui. El îi zări enervarea din privire, dar vocea îi răsună cu răceală, tărăgănată şi indiferentă.

— S-ar putea să te mire, profesore, dar de mult obişnuiesc să ies singură în oraş.

— Situaţia s-a schimbat acum.

— Oh? Se întoarse tacticos înapoi spre birou. Fără să se grăbească, îşi desfăcu un cercel. De ce?

— Pentru că… „Pentru că suntem iubiţi”. Pentru că nu ştiu unde este Caufield, dădu el glas variantei raţionale. Şi nici cât de periculos ar putea fi.

— Şi tot de mult timp îmi port singură de grijă. Prefăcându-se somnoroasă, îşi intersecta privirea în oglindă cu privirea lui. Ai terminat cu morala?

— Nu-ţi fac morală, Lilah, mi-am făcut griji. Am dreptul să ştiu ce planuri ai.

Tot cu privirea spre el, îşi scoase brăţările de pe mână.

— De unde până unde?

— Suntem… prieteni.

Zâmbetul nu i se regăsi şi în privire.

— Serios?

Îşi îndesă mâinile neputincioase în buzunare.

— Ţin la tine. Şi, după ce s-a întâmplat noaptea trecută, am crezut că… Am crezut că însemnăm ceva unul pentru celălalt. Iar acum, la douăzeci şi patru de ore după, ai ieşit în oraş cu altcineva. Arătând aşa.

Ea se descălţă.

— Ne-am culcat împreună şi mi-a făcut plăcere. Mai că i se puse un nod în gât din cauza amărăciunii. Din ce-mi aduc eu aminte, am căzut de acord să nu complicăm lucrurile. Îşi înclină capul şi îl studie. Ridică nepăsătoare din umeri, gest care vru să mascheze faptul că braţele îi erau încordate. Dacă tot eşti aici, cred că am putea repeta evenimentul. Torcând ca o pisică, se apropie şi-şi plimbă un deget peste tricoul lui. Doar asta vrei de la mine, Max, nu-i aşa?

Furios, îi dădu mâna la o parte.

— Nu vreau să fiu numărul doi pe seara asta.

Îmbujorarea îi dispăru brusc, lăsându-i obrajii palizi în timp ce se întoarse cu spatele.

— Felicitări, şopti ea. O lovitură directă.

— Ce-ai vrea să spun? Că poţi să vii şi să pleci când vrei, cu oricine doreşti, iar eu o să stau aici şi-o să mă mulţumesc cu resturile?

— Nu vreau să spui nimic. Vreau doar să mă laşi în pace.

— Nu plec nicăieri până nu lămurim situaţia.

— Bine atunci. Cucul cântă din nou, iar ea îşi desfăcu fermoarul rochiei. Stai cât vrei. Eu mă pregătesc să mă bag în pat.

Îşi scoase rochia, o aruncă pe un scaun, apoi se duse

la măsuţa de toaletă, îmbrăcată doar într-un furou de dantelă. Se aşează şi-şi ridică peria să îşi perie părul.

— De ce eşti atât de supărată?

— Supărată. Scrâşni din dinţi şi apăsă ţepii periei de scalp. De ce crezi că-s supărată? Doar pentru că m-ai aşteptat în cameră şi ai ţipat la mine că am avut tupeul să-mi fac program de una singură, când tu n-ai avut timp sau chef să petreci o oră cu mine. Cu excepţia cazului în care ora era în pat.

— Despre ce vorbeşti?

O apucă de braţ şi scoase un scheunat când ea îl pocni cu peria peste degete.

— O să-ţi aduc eu la cunoştinţă când o să doresc să fiu atinsă.

Înjură, înşfăcă peria şi o aruncă în cealaltă parte a camerei. Prea furios ca să mai remarce surpriza din ochii ei, o săltă în picioare.

— Te-am întrebat ceva.

Îşi semeţi bărbia spre el.

— Aştept să-ţi treacă pandaliile…

Mai avea puţin şi o ridica cu totul în aer.

— Nu exagera, zise el printre dinţi.

— Mă doare. Cuvintele îi explodară din gură. Noaptea trecută, ba chiar şi de dimineaţă, meritam să-mi acorzi timp şi atenţie. Pentru că era vorba despre sex. Însă după-amiază nici să te uiţi la mine nu ai mai putut. De-abia ai aşteptat să mă laşi aici şi să te care.

— E o nebunie ce zici.

— Asta s-a întâmplat. Să te ia naiba, ai inventat nişte scuze ca vai de ele şi m-ai mângâiat pe cap. Iar în seara asta, te-au apucat mâncărimile şi te-ai enervat că nu eram aici ca să ţi le astâmpăr.

Acum se albise la faţă la fel ca ea.

— Asta crezi tu despre mine?

Oftă, iar furia îi dispăru din voce.

— Asta crezi tu despre mine, Max. Iar acum, dă-mi drumul!

Îşi slăbi strânsoarea, iar ea scăpă imediat.

— După-amiază mi-a stat mintea la ceva. Nu e vorba că nu am vrut să-mi petrec timpul cu tine.

— N-am nevoie de scuze. Se duse să deschidă larg uşile terasei. Poate vântul era în stare să îi spulbere lacrimile. Mi-ai dat foarte clar de înţeles ce simţi.

— Ba se pare că nu. Ultimul lucru pe care am vrut să-l fac e să te rănesc, Lilah. Dar o minţise, se gândi el. Asta fusese prima greşeală. Chiar înainte să vin să te iau, l-am văzut pe Caufield.

Ea se roti pe călcâie.

— Poftim? L-ai văzut? Unde?

— Aşteptam la semafor şi l-am văzut pe trotuar. Şi-a vopsit părul şi şi-a lăsat barbă. Dar, până mi-am dat seama, eram deja prins în trafic şi a durat până să întorc. Nu mai era acolo.

— Şi de ce nu mi-ai spus că l-ai văzut?

— N-am vrut să-ţi faci griji, pentru că nu am vrut să-ţi vină tot felul de idei şi să te duci să-l prinzi de una singură. Ai obiceiul de a acţiona din impuls, iar eu…

— Ticălosule! Roşeaţa îi reveni în obraji când făcu un pas spre el ca să-i dea un brânci. Omul ăla e pornit să ia ceva de la familia mea, iar tu n-ai nici măcar bunul-simţ să-mi spui că l-ai văzut la câţiva kilometri de aici. Dacă ştiam, poate reuşeam să-i dau de urmă.

— Exact ce spuneam. Nu vreau să te implici mai mult decât e nevoie. De asta am zis că poate e mai bine dacă mă întorc la New York. Ei ştiu acum că sunt aici, şi nu vreau să fii prinsă la mijloc.

— Nu vrei?

I-ar fi dat un alt brânci dacă n-ar fi prins-o de mâini.

— Ai înţeles bine. O să stai în banca ta.

— Nu-mi spui tu ce…

— Ba îţi spun, o întrerupse el, mulţumit să constate că o lăsase cu gura căscată. Mai mult, n-o să mai bântui noaptea decât după ce tipul ăsta e prins. După ce m-am gândit la asta, am decis că e mai bine să stau prin preajmă şi să am grijă de tine. O să am grijă de tine indiferent dacă îţi place sau nu.

— Nu-mi place şi n-am nevoie să-mi poarte careva de grijă.

— Irelevant.

Consideră că discuţia era încheiată.

Fu rândul ei să se bâlbâie de enervare.

— Pe cuvântul meu, eşti cel mai arogant, încrezut…

— Potoleşte-te, zise el pe cel mai impunător ton de profesor, ceea ce o făcu să tresară. N-are rost să te cerţi după ce-a fost luată cea mai bună decizie. Şi mai cred că cel mai bine e să te conduc în fiecare zi la serviciu. Iar dacă-ţi faci alte planuri, îmi vei spune şi mie.

Furia i se preschimbă în şoc.

— Nici gând.

— Ba da, zise el calm, o să-mi spui. Îi trase mâinile la spate ca să o aducă mai aproape de el. În ce priveşte seara asta… începu el în momentul în care trupurile lor se atinseră în treacăt. Este clar că mi-ai interpretat greşit motivele şi sentimentele.

Ea se arcui departe de el, mai mult surprinsă decât enervată că nu voia să-i dea drumul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu, preferi să ţipi, ceea ce nu-i deloc constructiv şi nici pe gustul meu. Atât mâinile, cât şi vocea îi erau foarte ferme. Ca să fiu mai precis, n-am venit aici pentru că mă mânca undeva, deşi am vrut, într-adevăr, să fac dragoste cu tine.

Năucită, se holbă la el.

— Dar atunci de ce mama naibii ai venit?

— Am înţeles deodată că nu mă pot înţelege cu tine decât dacă procedez cum o fac atunci când vreau să mă înţeleg cu studenţii dificili. Nu-i nevoie doar de răbdare. E nevoie şi de un control riguros şi de o exprimare cât se poate de clară a intenţiilor şi a scopurilor.

— Dificil şi… Trase aer în piept ca să se calmeze. Max, cred că mai bine ai lua o aspirină şi te-ai întinde.

— După cum spuneam… O sărută delicat pe obraz. Nu e vorba doar despre sex, deşi şi aspectul ăsta e incredibil de satisfăcător. E mai degrabă o chestiune ce ţine de faptul

că eu sunt absolut vrăjit de tine.

— Încetează, zise ea şovăitor când el se aplecă să o muşte uşor de ureche.

— Poate am făcut greşeala să dau de înţeles că sunt atras doar de felul în care arăţi, de felul în care te fac mâinile mele să te simţi, de gustul tău. Îi trase buza de jos în gură şi i-o supse până când privirea ei se înceţoşă. Dar e mai mult de atât. Doar că nu ştiu cum să ţi-o spun. Pulsul ei bătea cu repeziciune sub mâinile lui când o împinse uşor în spate. În viaţa mea nu a existat niciodată o persoană ca tine. Intenţionez să te păstrez în viaţa mea, Lilah.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

Ea se strădui să-şi desluşească mintea în timp ce buzele lui alunecară de-a lungul gâtului ei.

— Ba nu mă duci.

Era foarte supărată pe el. Uită cu totul motivul atunci când gura lui o seduse.

— Vreau să-ţi arăt ce simt pentru tine. Jucându-se în continuare cu buzele ei, o ajută să se întindă pe saltea.

Mâinile ei, libere acum, se strecurară pe sub tricoul lui şi se plimbară pe pielea caldă. Nu voia să se gândească la nimic. Multe sentimente trebuiau absorbite, aşa că îl trase nerăbdătoare spre ea.

— Am fost gelos, şopti el în timp ce îi coborî o bretea de dantelă de pe umăr, pe care o înlocui cu gura lui. Nu vreau să te mai atingă niciun alt bărbat.

— Nu. Acum o atingea, îi mângâia îndelung şi chinuitor trupul înfiorat. Doar tu.

El se cufundă într-un sărut pe care îl prelungi la nesfârşit, desfătându-se cu aroma şi textura până fu intoxicat de el. Apoi, precum un dependent, ceru şi mai mult.

Asta însemna alinare, afecţiune şi romantism, se gândi ea cu mintea înceţoşată. Să pluteşti împreună cu celălalt, briza blândă să adie peste trupuri încinse, murmurele să fie înăbuşite printre buzele lipite. Dorinţă echilibrată la perfecţie de afecţiune. Nimic nu conta la fel

de mult ca asta – cramponarea de speranţa că dragostea există.

Îi trase tricoul peste cap şi-şi lăsă mâinile să-l cotropească în voie. Era puternic. Era mai mult decât formele subtile ale muşchilor de pe spate şi umeri. Forţa lor era cea care o excita de fapt. Integritatea, dăruirea cu care făcea ceea ce era bine. Era suficient de puternic încât să fie loial, onest şi tandru cu cei pe care îi iubea.

O mută astfel încât să fie înconjurată de perne. Îngenunche lângă ea şi începu să-i desfacă fiecare panglică micuţă până în centrul mătăsii de culoarea fildeşului. Contrastul dintre degetele răbdătoare şi privirea lacomă îi tăie respiraţia. El desfăcu materialul, mângâie carnea expusă cu buzele. Îl uimea şi îl umplea de smerenie faptul că pielea ei era la fel de fină ca mătasea.

Ea îl dezbrăcă la rându-i cu aceeaşi răbdare de care dăduse şi el dovadă. Deşi amândoi simţeau din ce în ce mai pregnant dorinţa de a se grăbi, se abţinură, fără să fie nevoie de vorbe.

Ea se ridică şi-şi petrecu braţele pe după gâtul lui până când îşi lipiră busturile unul de celălalt, coapsele unele de altele. Se explorară reciproc în ploaia de lumină puternică. Un fior urmat de un suspin, o revendicare urmată de un răspuns. Buze curioase în căutarea unor noi secrete. Mâini lacome ce descoperiră noi plăceri.

Se răsuci în jurul lui, iar el intră în ea. Exaltată de această senzaţie, se arcui pe spate pentru a-l lăsa să o pătrundă şi mai adânc, rostindu-i numele printre icnete în timp ce fu lovită de primul val de şoc. O vedea, îi vedea trupul mlădios încovoiat, pielea strălucind în lumină, părul ei lucios căzut pe spate. Se cutremură toată, iar plăcerea pură îi invadă chipul.

Apoi privirea lui se înceţoşă, iar trupul îi fu deodată cutremurat. Mâinile îi alunecară pe şoldurile ei. Era strâns încolăcită în jurul lui când ajunseră împreună pe culmile extazului.

capitolul 9

Max fluiera în timp ce-şi turna cafea. Era melodia simpatică a pinguinului, ce se potrivea de minune cu starea lui de spirit. Îşi făcuse planuri. Planuri mari.

O plimbare cu maşina de-a lungul coastei, cina într-un loc retras, apoi o plimbare lungă pe plajă.

Luă o gură, se opări la limbă şi rânji.

Avea o iubită.

— Ce frumos e să vezi pe cineva atât de bine dispus, aşa devreme. Coco se năpusti în bucătărie. Îşi vopsise părul cu o seară înainte în negru intens, iar rezultatul o înveselise. Vrei să-ţi fac clătite cu afine?

— Arăţi extraordinar.

Radiind de fericire, îşi puse un şorţ cu volănaşe.

— Ei, chiar aşa, mulţumesc, dragule. Eu tot timpul zic că femeia trebuie să-şi facă unele retuşuri din când în când. Asta atrage atenţia bărbaţilor. Luă un castron mare din dulap şi după aceea aruncă o privire spre el. Nu te mint, Max, arăţi foarte bine în dimineaţa asta. Îţi prieşte briza mării sau… altceva.

— E minunat aici. N-o să pot niciodată să vă mulţumesc îndeajuns pentru că m-aţi lăsat să rămân la voi.

— Prostii! Începu să arunce ingredientele în castron, în stilul ei haotic. Max era uimit de fiecare dată să constate că exista cineva care gătea atât de dezordonat, dar obţinea totuşi nişte rezultate desăvârşite. Aşa a fost scris, să ştii. Am ştiut din clipa în care te-a adus Lilah acasă. Ea întotdeauna a adus tot felul de creaturi în casă. Păsări rănite, pui de iepure. Până şi un şarpe la un moment dat. Amintirea aceasta o făcu să se bată uşor peste piept. Dar asta a fost prima dată când a adus un bărbat inconştient. Dar aşa e Lilah, continuă ea, amestecând energic în timp ce vorbea. Întotdeauna face doar lucruri inedite. Totodată, este şi foarte talentată. Cunoaşte toate numele latineşti ale buruienilor şi obiceiurile de migrare ale păsărilor, şi altele asemenea. Când are chef, desenează foarte frumos.

— Ştiu. Am văzut desenele din camera ei.

Ea se uită pieziş la el.

— Da?

— Ăăă… Luă repede o gură de cafea. Da. Nu vrei şi tu o cafea?

— Nu, o să-mi beau cafeaua după ce termin. Of, of, se gândi ea, lucrurile decurgeau aşa bine. Cărţile nu minţeam Da, Lilah a noastră e o fată foarte interesantă. La fel de încăpăţânată ca restul, dar într-un fel foarte degajat şi presupus amiabil. Întotdeauna am spus că bărbatul potrivit are să-şi dea seama de cât de specială este. Cu ochii la Max, clăti şi scurse afinele. Bărbatul ăsta trebuie să fie răbdător, dar nu maleabil. Suficient de puternic încât să n-o lase să deraieze prea mult şi suficient de înţelept încât să nu încerce să o schimbe. Amestecă uşor afinele în aluat şi zâmbi. Dar, chiar aşa, de ce ai vrea să schimbi persoana pe care o iubeşti?

— Mătuşă Coco, îl tragi de limbă pe bietul Max?

Lilah intră căscând.

— Vai, cum poţi să spui aşa ceva?! Coco încălzi tigaia, plescăind uşor. Purtam o discuţie drăguţă cu Max. Nu-i aşa, Max?

— Da, da, foarte interesantă.

— Serios? Lilah îi luă ceaşca de cafea şi, văzând că el nu făcea niciun gest, se aplecă să-l sărute de bună dimineaţa. Coco, care urmări scena, de abia se abţinu să nu-şi frece mâinile de bucurie. O iau ca pe un compliment şi nu mă plâng, de vreme ce-am văzut clătitele cu afine.

Pentru că sărutul îi făcuse mare plăcere, Coco se apucă să fredoneze în timp ce spăla vasele.

— Te-ai trezit devreme.

— Mi-am făcut un obicei din asta. Luă o gură din cafeaua lui Max şi îi zâmbi galeş. Va trebui să mă dezvăţ.

— Restul familionului va năvăli în scurt timp. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Coco decât să-şi aibă toţi puişorii la un loc. Lilah, nu vrei tu să aranjezi masa?

— Va trebui să mă dezvăţ, n-am încotro. Oftă şi-i înapoie cafeaua lui Max. Apoi o sărută pe Coco pe obraz,

îmi place părul tău. E foarte franţuzesc.

Coco scoase un sunet care părea un chicot şi începu să pună aluatul cu polonicul în tigaie.

— Să scoţi farfuriile alea bune, draga mea. Simt că trebuie să sărbătorim.

*

Caufield închise telefonul şi avu un mic acces de furie. Trase nişte pumni în birou, sfâşie câteva ziare şi trânti o vază de cristal de perete. Hawkins îl mai văzuse în starea asta, aşa că stătu retras până văzu că se calmă.

După ce trase de trei ori aer în piept ca să-şi revină, Caufield se lăsă pe spătarul scaunului. Sclipirea de violenţă oarbă i se stinse, şi-şi uni degetele de la ambele mâini în formă de turlă.

— Cred că soarta ne e potrivnică, Hawkins. Maşina pe care o conducea bunul nostru profesor e înregistrată pe numele de Catherine Calhoun St. James.

Înjurând, Hawkins îşi desprinse trupul mătăhălos de perete.

— Ţi-am zis că toată treaba asta pute. Tipul ăsta trebuia să fie mort până acum. Când colo, le-a picat direct lor în braţe. Mai mult ca sigur că deja le-a povestit tot.

Caufield îşi bătu vârfurile degetelor de la cele două mâini unele de altele.

— Oh, sunt sigur de asta.

— Iar dacă te-a recunoscut…

— Nu m-a recunoscut. Căutând să-şi recapete autocontrolul, Caufield îşi împreună iar degetele, apoi le aşează pe birou. N-ar mai fi făcut cu mâna spre mine. N-are el curajul ăsta. Îşi simţi degetele suficient de încordate, aşa că şi le relaxă. Omul ăsta e un prost. Eu, unul, am învăţat mai mult într-un an trăind pe străzi decât a învăţat el atâţia ani în instituţii de renume. Şi, până la urmă, suntem aici, nu pe barcă.

— Dar ştie, insistă Hawkins, trosnindu-şi degetele cu putere. Acum au aflat toţi. O să-şi ia măsuri de precauţie.

— Ceea ce condimentează puţin jocul pe care a cam venit vremea să-l începem. Dacă doctorul Quartermain tot e de partea celor din familia Calhoun acum, atunci cred că o să fac o vizită uneia dintre doamne.

— Eşti dus cu pluta.

— Ai grijă, prietene, zise calm Caufield. Dacă nu-ţi plac regulile mele, nu văd ce te mai reţine pe-aici.

— Eu am plătit pentru nenorocita aia de barcă. Hawkins îşi trecu mâna prin părul ţepos. Am investit deja mai mult de o lună în afacerea asta. Am şi eu partea mea de investiţie.

— Dacă vrei să ai un profit, atunci las pe mine! Caufield se ridică gânditor ca să se ducă la fereastră. Flori frumoase de vară aranjate în straturi îngrijite. Asta îi aminti că bătuse drum lung de la locuinţa ieftină în care locuise în Chicago. Smaraldele aveau să-l ducă şi mai departe. Poate o vilă drăguţă pe undeva prin Pacific, unde se putea relaxa şi pune pe picioare, asta în timp ce Interpolul îl căuta peste tot. Îşi făcuse rost deja de un paşaport nou, de un trecut nou, de încă un nume – şi de o sumă frumoasă, care îi aducea o dobândă pe măsură într-un cont elveţian discret.

Cu asta se ocupase aproape toată viaţa, cu un oarecare succes. Nu avea nevoie de smaralde pentru un procent din valoarea pe care ar fi adunat-o vânzându-le separat. Dar le voia. Intenţiona să le aibă.

În timp ce Hawkins se plimbă şi-şi bruscă încheieturile în toate felurile, Caufield continuă să privească pe geam.

— Revenind… din ce-mi aduc aminte din scurta mea relaţie de prietenie cu minunata Amanda, mi-a menţionat că sora ei Lilah ştie cele mai multe lucruri despre Bianca. Poate că la fel de bine ştie şi cele mai multe despre smaralde.

De data asta, Hawkins tindea să-i dea dreptate.

— Vrei să pui gheara pe ea?

Caufield tresări.

— Ăsta-i stilul tău, Hawkins. Eu sunt un pic mai rafinat. Cred c-o să fac o vizită la Acadia. Cică tururile pentru turişti sunt foarte informative.

*

Lilah preferase întotdeauna zilele lungi şi însorite ale verii, deşi simţea că şi nopţile lungi şi furtunoase de iarnă aveau farmecul lor. Adevărul era că lungimea zilelor o atrăgea. Ceas nu purta. Timpul era ceva ce trebuia apreciat doar pentru existenţa lui, fără a i se ţine socoteala. Dar era pentru prima dată când îşi dorea ca timpul să treacă mai repede.

Îi era dor de el.

Nu conta că se simţea ca o fraieră. Era îndrăgostită şi plutea în al nouălea cer. Când sentimentul era aşa puternic, îi displăcea fiece oră petrecută departe de el.

Era chiar mai puternic. Se îndrăgostise de candoarea lui, de bunătatea lui înnăscută. Îi recunoscuse îndoielile şi, la fel cum proceda cu aripile frânte şi cu lăbuţele rănite, voise să îl vindece.

Încă iubea la el toate aceste lucruri, dar acum îi vedea şi o altă latură. Fusese… senzaţional. Termenul care îi intrase în cap şi despre care ar fi putut jura că i se părea jignitor o făcuse să se chircească în sinea ei. Dar nu fusese ofensator, nu în ce-l privea pe Max. Îi deschisese ochii.

Preluase conducerea. Preluase conducerea asupra ei, se gândi ea, entuziasmată brusc. Deşi încă o enerva că fusese comparată cu un student problemă, trebuia să-i admire tehnica. Îşi enunţase clar intenţiile, apoi le dăduse curs.

Era prima care să admită că ar fi întors spatele oricărui alt bărbat cu câteva cuvinte bine alese dacă ar fi încercat ceva similar. Dar Max nu era orişicine.

Spera că şi el începuse să creadă acest lucru.

În timp ce mintea îi hoinărea la ale ei, nu-şi scăpă totuşi grupul din ochi. Jordan Pond era unul dintre punctele de atracţie, iar grupul era unul mare.

— Vă rog să nu rupeţi florile. Ştiu că sunt frumoase, dar avem mii de vizitatori care vor să se bucure de ele în mediul lor natural. Floarea în formă de clondir pe care o

vedeţi pe iaz se numeşte cală albă comună sau floarea Evei. Frunzele care plutesc pe apă se numesc otrăţelul-bălţilor, des întâlnite în majoritatea iazurilor din Acadia. Săculeţii plini cu aer de pe tulpină ajută planta să plutească şi tot ei prind insectele mici cu care se hrăneşte.

Îmbrăcat cu nişte blugi jerpeliţi şi purtând un rucsac vechi, Caufield îi asculta predica. În spatelor ochelarilor fumurii, privirea îi era ageră. Era atent, deşi discuţia despre mlaştini şi plante care cresc pe iazuri nu-i spunea nimic. Îşi reprimase un surâs batjocoritor în momentul în care grupul rămăsese cu gura căscată când un bâtlan plutise pe deasupra lor ca să se bălăcească în apa mică aflată câţiva metri de ei.

Se prefăcuse foarte interesat, se folosise de aparatul de fotografiat de la gât ca să facă poze păsării, livezii sălbatice, ba chiar şi unei broaşte-bou care ieşise să stea la soare pe o frunză. În primul şi-n primul rând însă aşteptase momentul potrivit.

Ea continuă să vorbească, să răspundă la tirul de întrebări în timp ce avansară lângă balustrada de lângă apa sticloasă. Sări în ajutorul unei mămici obosite, luându-i ţâncul în braţe şi arătând mi o familie de raţe negre.

După ce termină de vorbit, grupul fu liber să se plimbe pe traseul circular din jurul iazului sau să se întoarcă la maşini.

— Domnişoară Calhoun?

Lilah îşi mută privirea spre el. Îl remarcase pe excursionistul bărbos din grup, care nu pusese nicio întrebare pe parcursul turului. Avea un uşor accent sudist.

— Voiam să vă spun că ne-aţi împărtăşit o grămadă de lucruri minunate. Eu predau geografie la un liceu şi-n fiecare an îmi acord drept premiu o excursie într-un parc naţional. Sunteţi unul dintre cei mai buni ghizi pe care i-am văzut.

— Mulţumesc. Zâmbi şi, deşi în alte condiţii ar fi fost un gest natural pentru ea, de data asta simţi o oarecare reţinere în a-i oferi mâna. Nu-l recunoscu pe excursionistul transpirat şi bărbos, dar avea ceva care nu-i plăcea. Să

vizitaţi şi Centrul Naturii! Şedere plăcută!

El îi puse mâna pe braţ. O mişcare neoficială, nici pe departe exagerată, dar care îi displăcu profund.

— Speram să pot sta de vorbă cu dumneavoastră, dacă aveţi un minut. Îmi place să prezint copiilor un raport cât mai amănunţit la toamnă. Mulţi dintre ei n-au vizitat niciodată un parc natural.

Lilah se forţă să se detensioneze. Asta era munca ei, ţinu să-şi reamintească, şi-i făcea plăcere să stea de vorbă cu cineva serios interesat.

— Vă răspund cu plăcere la orice întrebare.

— Minunat! Scoase un carnet în care avusese grijă să mâzgălească nişte rânduri înainte.

Ea se mai relaxă, oferindu-i o discuţie mult mai amănunţită decât în cazul unui grup tipic.

— Sunteţi foarte amabilă. Dacă nu vă e cu supărare, aş putea să vă cumpăr o cafea sau poate un sandviş?

— Nu-i nevoie.

— Dar mi-ar face plăcere.

— Am ceva treabă, dar vă mulţumesc oricum.

Avu grijă să-i zâmbească în continuare.

— Bine atunci, eu o să mai stau prin zonă câteva săptămâni. Poate altă dată. Ştiu că o să vi se pară ciudat ce-o să vă spun, dar aş putea să jur că v-am mai văzut. Aţi fost vreodată la Raleigh?

Instinctele i se activară, şi îşi dori să plece cât mai repede de lângă el.

— Nu, n-am fost.

— Ce chestie! Scuturã din cap, prefăcându-se încurcat, îmi păreţi foarte cunoscută. Bine, vă mulţumesc încă o dată. Mă duc înapoi în tabără. Se întoarse, apoi se opri. Ştiu. Ziarele. V-am văzut poza. Sunteţi femeia cu smaraldele.

— Nu. Mă tem că sunt femeia fără smaralde.

— Ce poveste extraordinară! Am citit despre ea în Raleigh acum o lună, două, şi apoi… mă rog, trebuie să vă mărturisesc că sunt dependent de ziarele de scandal. Mi se trage de la faptul că sunt singur şi citesc prea multe eseuri.

Îi zâmbi sfios, iar ea s-ar fi topit toată dacă simţurile nu i s-ar fi declanşat toate deodată.

— Cred că familia Calhoun a atras atenţia multor ziare de scandal.

El se răsuci pe călcâie şi râse.

— E bine să-ţi păstrezi simţul umorului. Bănuiesc că pentru dumneavoastră este greu, dar pentru oamenii ca mine e o adevărată aventură. Smaralde dispărute, hoţi de bijuterii.

— Hărţi cu comori.

— Există şi-o hartă? Vocea îi urcase o gamă şi făcu un efort să şi-o stăpânească. Nu ştiam.

— Sigur că da, puteţi să vă achiziţionaţi una din sat. Băgă mâna în buzunar, de unde scoase ultima hartă pe care o avea la ea. Fac colecţie. O grămadă de oameni cheltuiesc bani munciţi din greu ca să afle până la urmă că X-ul nu marchează locul comorii.

— Ah. De data asta făcu un efort să nu scrâşnească din dinţi. Capitalismul ăsta…

— Aşa e. Poftiţi, v-o dau ca suvenir. Îi întinse harta, având grijă, din motive pe care nu şi le putea explica, să nu-i atingă degetele. Poate studenţii o să se bucure.

— Sunt sigur că da. Ca să mai tragă de timp, el împături harta şi o băgă în buzunar. Sunt foarte fascinat de toată povestea asta. Poate putem mânca sandvişul acela împreună şi îmi veţi împărtăşi din propria experienţă legată de căutarea comorilor.

— În mare parte, plictisitoare. Şedere plăcută în continuare!

Dându-şi seama că nu mai putea să o reţină fără să dea de bănuit, se uită după ea cum pleca. Observă că avea un trup lung şi graţios. Spera din suflet să nu fie nevoit să i-l distrugă.

*

— Ai întârziat.

Max îi ieşi în cale când încă mai avea douăzeci de

metri până la parcare.

— Pare să fie ziua în care mă întâlnesc cu profesori. Se întinse să îl sărute, încântată de căldura şi de trăinicia sărutului. M-a ţinut de vorbă un domn din sud care voia informaţii despre floră pentru ora lui de geografie.

— Sper că era chel şi gras.

Nu-i veni să râdă, ci îşi masă mâinile ca să-şi alunge senzaţia de frig.

— Nu, dimpotrivă, arăta destul de îngrijit şi avea o claie de păr. Dar i-am refuzat propunerea de a deveni mama copiilor lui.

— S-a dat la tine?

— Nu. Ridică o mână înainte ca el să se pună cu gura pe ea. Şi râse. Max, glumesc – şi chiar dacă nu glumeam, sunt în stare să evit şi singură avansurile.

Nu se simţea ca un caraghios, aşa cum poate s-ar fi simţit cu o zi în urmă.

— Mie nu mi-ai evitat avansurile.

— Păi, există şi varianta în care le pot accepta. Dar ce ţii la spate?

— Mâinile.

Râse din nou şi îl sărută cu poftă.

— Şi mai ce?

Îi oferi un buchet de margarete.

— Nu le-am cules, spuse el, cunoscându-i părerea despre culesul florilor. Le-am cumpărat de la Suzanna. A zis că ai o slăbiciune pentru ele.

— Sunt atât de vesele, murmură ea, impresionată. Îşi îngropă faţa în ele, apoi şi-o ridică spre el. Mulţam.

O luară din loc, iar el o cuprinse cu o mână pe după umeri.

— În după-amiaza asta am cumpărat maşina de la C.C.

— Profesore, eşti plin de surprize.

— M-am gândit că ai vrea să afli în ce stadiu am ajuns cu Amanda la listele alea. Am putea să ne plimbăm pe coastă, să mâncăm ceva. Să fim singuri.

— Sună minunat, dar o să mi se veştejească florile.

Îi aruncă un zâmbet larg.

— Am cumpărat şi-o vază. E în maşină.

În vreme ce soarele apunea după dealurile din vest, se plimbară pe plaja plină de pietre care forma un baraj natural pentru cel mai sudic punct al insulei. Apa era calmă, murmurând foarte discret peste dâmburile de pietre rotunjite. Odată cu lăsarea amurgului, linia dintre cer şi mare se contopi până când totul deveni un albastru plăcut şi intens. Un singur pescăruş ce se întorcea acasă plană deasupra capetelor lor cu un ţipăt prelung şi sfidător.

— E un loc special, îi spuse Lilah. Ţinându-l de mână, coborî pe panta bolovănoasă ca să stea la marginea apei.

Un loc magic. Până şi aerul e diferit aici. Închise ochii şi trase adânc aer în piept. Încărcat de energie.

— E frumos.

Se aplecă să ia o piatră, doar pentru a-i simţi textura. Undeva în depărtare, o insulă se topea în crepuscul.

— Vin de multe ori cu maşina aici, doar să stau şi să simt. Cred că am mai stat aici şi altă dată.

— Tocmai ai zis că ai mai venit aici.

Ochii îi erau blajini şi visători, şi îi zâmbi.

— Voiam să zic că acum o sută sau poate cinci sute de ani. Nu crezi în reîncarnare, profesore?

— Că veni vorba, ba da. Am scris o lucrare despre asta când eram la facultate, şi, după ce am terminat partea de cercetare, am aflat că era o teorie foarte viabilă. Dacă o aplici la istorie…

— Max. Îi cuprinse chipul în palme. Sunt nebună după tine.

Buzele îi erau curbate când îl privi în ochi, curbate şi când îşi retrase privirea.

— Cum vine asta?

— Asta simt când te văd pe jumătate ascuns printre cărţi groase şi teancuri de notiţe, cu părul care îţi cade peste faţă şi cu sprâncenele unite, aşa cum se întâmplă când te concentrezi, căutând cu încăpăţânare adevărul.

Încruntat, începu să arunce piatra dintr-o mână în cealaltă.

— O imagine cam plictisitoare.

— Nu, nu-i adevărat. Îşi înclină capul ca să-l studieze mai bine. Este una reală, admirabilă. Chiar curajoasă.

El pufni în râs.

— Nu-i nevoie de curaj ca să te închizi într-o bibliotecă. Pe când eram copil, asta mi-era scăparea. N-am avut niciodată un atac de astm citind o carte. Obişnuiam să mă ascund aici, printre cărţi, continuă el. Mă simţeam bine imaginându-mi că navighez cu Magellan sau că explorez cu Lewis şi Clark, că mor în bătălia de la Alamo sau că mărşăluiesc pe câmpul de război de la Antietam. Atunci tatăl meu…

— Tatăl tău?

Jenat, ridică din umeri.

— El a sperat la altceva. El a fost o vedetă de fotbal în liceu. Alerga bine şi a jucat în ofensivă. O vreme a jucat la semiprofesionişti. Genul de om care n-a fost bolnav o zi în viaţa lui. Căruia îi place să dea pe gât câteva beri sâmbătă seara şi în sezon se duce la vânătoare la sfârşit de săptămână. De îndată ce mi-a pus o puşcă în mână, am început să respir şuierat. Aruncă piatra. A vrut să facă bărbat din mine, dar nu i-a reuşit.

— Ai devenit singur bărbat, îi luă mâna, simţind o furie oarbă pentru cel care nu îi apreciase sau înţelesese darul cu care fusese înzestrat. Dacă nu este mândru de tine… este problema lui, nu a ta.

— Frumos spus. Se simţea mai mult decât jenat că îşi etalase aceste sentimente vechi şi dureroase. Oricum, mi-am văzut de drumul meu. Mă simţeam mult mai confortabil într-o sală de clasă decât pe terenul de fotbal. Şi, din cât bag de seamă, dacă nu m-aş fi ascuns în biblioteca în toţi aceşti ani, acum n-aş mai fi stat cu tine aici. Exact aici am vrut să fiu.

— Într-adevăr, frumos zis.

— Dacă-ţi spun că eşti frumoasă, o să mă pocneşti?

— Nu de data asta.

O trase lângă el, vrând să o simtă în braţe acum, la lăsarea întunericului.

— Trebuie să mă duc la Bangor câteva zile.

— De ce?

— Am găsit o femeie care a lucrat ca servitoare la Turnuri în anul în care a murit Bianca. Locuieşte într-un azil de bătrâni în Bangor, şi-am făcut nişte aranjamente să pot sta de vorbă cu ea. Îi trase chipul spre el. Vino cu mine!

— Lasă-mi ceva timp să-mi reorganizez programul.

*

După ce copiii au adormit, i-am spus dădacei de planurile mele. Ştiam că avea să fie şocată să afle că vreau să-mi părăsesc soţul. A încercat să mă domolească. Nu ştiam cum aş putea să-i explic că nu din cauza bietului Fred am luat această decizie. Incidentul m-a făcut doar să înţeleg cât de zadarnic era să mă încrâncenez într-un mariaj nefericit şi opresiv. M-am convins singură că o făceam pentru copii? Tatăl lor nu îi vedea ca pe nişte copii care au nevoie să fie iubiţi şi răsfăţaţi, ci ca pe nişte garanţii. Pe Ethan şi pe Sean s-ar fi chinuit să îi modeleze după imaginea proprie, ştergându-le orice trăsătură pe care ar fi considerat-o slabă. Colleen, iubita mea fetiţă, pe ea ar fi ignorat-o până când o putea mărita pentru profit sau rang social.

Nu vreau să accept aşa ceva. Fergus, o ştiu, mă va deposeda de orice urmă de control pe care o am. Orgoliul lui este prea mare. Guvernanta aleasă de el va urma doar instrucţiunile date de el, iar pe ale mele le va ignora. Copiii vor fi prinşi în mijlocul greşelii făcute de mine.

Iar, în ce mă priveşte, îşi va da seama că nu am devenit decât un ornament al lui. Dacă îl sfidez, voi plăti pentru asta. N-am avut niciun dubiu că a vorbit serios că mă va pedepsi pentru că i-am sabotat autoritatea în faţa copiilor noştri. Avea să fie o pedeapsă fizică sau emoţională, asta nu am de unde să ştiu, dar am fost sigură că urma să-mi facă un mare rău. Nemulţumirea o puteam ascunde de copii, însă o animozitate vie nu.

Vreau să-i iau şi să plec, să găsesc un loc unde putem

dispărea. Dar mai întâi mă duc la Christian. Noaptea era scăldată de lună şi răcoroasă. Îmi ţin pelerina strânsă pe mine, gluga pe cap. Căţelul stă ghemuit la sânul meu. Am luat trăsura până în sat, apoi am mers pe jos până la căsuţa lui pe străzile tăcute, prin miros de apă şi flori. Inima îmi bătea în tâmple când am ciocănit la uşa lui. Acesta este primul pas şi, odată ce-l fac, nu mai pot să mă întorc la ce-a fost.

Dar nu de frică, nu, nu de frică tremuram când mi-a deschis uşa. De uşurare. În momentul în care l-am văzut, am ştiut că în sufletul meu alegerea era deja făcută.

— Bianca, a spus el. Cum de ai riscat aşa mult?

— Trebuie să-ţi vorbesc. Mă trăgea deja înăuntru. Am observat că până atunci citise la lumina lămpii. Căldura emanată de el şi mirosul tablourilor m-au liniştit mai mult decât cuvintele. Am lăsat căţelul pe jos, şi imediat a început să exploreze locul, adulmecând prin colţuri şi simţindu-se ca acasă.

Christian m-a obligat să mă aşez şi, pentru că şi-a dat seama de starea mea nervoasă, mi-a turnat un brandy. Am băut încet din el şi i-am povestit despre cearta cu Fergus. Deşi m-am străduit să-mi păstrez calmul, i-am putut vedea cu ochii minţii chipul, violenţa cu care m-a strâns de gât.

— Dumnezeule! Imediat, Christian a îngenuncheat lângă scaunul meu, căutând cu disperare semne pe gâtul meu. Nici nu ştiam că degetele lui Fergus îmi lăsaseră vânătăi. Ochii lui Christian s-au întunecat brusc. Şi-a încleştat degetele pe braţele scaunului, după care a sărit în picioare. O să-l omor pentru ce ţi-a făcut!

M-am repezit să-l opresc să nu iasă valvârtej din casă. Mi-a fost aşa frică, încât nu mai ştiu sigur ce i-am spus, deşi ştiu că i-am zis totuşi că Fergus a plecat la Boston, că nu mai suport să fiu părtaşă la violenţă. Într-un final, doar lacrimile mele l-au putut opri. M-a ţinut în braţe ca pe un copil, m-a legănat şi m-a alinat în timp ce eu mi-am deschis sufletul şi mi-am vărsat toată disperarea.

Poate ar fi trebuit să-mi fie ruşine că l-am implorat să ne ia pe mine şi pe copii de aici, că i-am aruncat o

asemenea povară şi responsabilitate pe umeri. Dacă ar fi refuzat, ştiu că aş fi plecat singură, mi-aş fi dus cei trei copii într-un sat liniştit din Irlanda sau din Anglia. Dar Christian mi-a şters toate lacrimile.

— Sigur că o să plecăm. Nici nu concep ca tu şi copiii să mai petreceţi măcar o noapte sub acelaşi acoperiş cu el. Nu va mai ridica niciodată mâna asupra ta. O să ne fie greu, Bianca. Nu veţi mai trăi aşa cum v-aţi obişnuit. Iar scandalul...

— Nu-mi pasă de scandal. Copiii trebuie să se simtă iubiţi şi în siguranţă. Atunci m-am ridicat şi am început să umblu prin cameră. Nu ştiu precis ce e cel mai bine. Noapte de noapte am stat în pat întrebându-mă dacă am dreptul să te iubesc, să te doresc. Am făcut jurăminte, promisiuni şi mi s-au dăruit trei copii. Mi-am acoperit faţa cu palmele. O parte din mine va suferi întotdeauna pentru că am încălcat jurământul căsniciei, dar trebuie să fac ceva. Altfel o să înnebunesc. Poate Dumnezeu nu mi-o va ierta niciodată, dar nu pot fi o viaţă întreagă nefericită.

Mi-a luat palmele şi mi le-a îndepărtat de pe faţă.

— Ne-a fost scris să fim împreună. Am ştiut-o amândoi din prima clipă când ne-am întâlnit. Până acum m-am mulţumit cu câteva ore alături de tine, pentru că ştiam că erai în siguranţă. Dar nu voi sta cu braţele încrucişate în timp ce tu îţi iroseşti viaţa pentru un om care te abuzează. Din seara asta eşti a mea şi vei fi veşnic a mea. Nimeni şi nimic nu va schimba asta.

L-am crezut. Chipul îi era atât de aproape de mine, ochii cenuşii, atât de limpezi şi de hotărâţi, încât l-am crezut. Şi am ştiut că am nevoie de el.

— Atunci, în seara aceasta voi fi a ta.

M-am simţit ca o mireasă. Din momentul în care m-a atins, am ştiut că până atunci nu mai fusesem atinsă. M-a privit în ochi când mi-a scos agrafele din păr. Degetele îi tremurau. Nimic, absolut nimic nu m-a impresionat mai mult decât că ştiam că aveam puterea de a-i slăbi forţa. Buzele lui se mişcau tandre pe gura mea, deşi îi simţeam tot trupul vibrând de tensiune. Acolo, la lumina lămpii, mi-a

desfăcut rochia, eu cămaşa. O pasăre a început să cânte în desiş.

Mi-am putut da seama din felul în care mă privea că se bucura de mine. Încet, aproape chinuitor de încet, mi-a scos juponul, corsetul. Apoi mi-a atins părul, şi-a trecut mâinile prin el şi s-a minunat de bogăţia lui.

— Într-o zi te voi picta exact aşa, a murmurat el. Doar pentru mine.

M-a ridicat în braţe, şi i-am simţit inima bătându-i în piept când m-a dus în dormitor.

Lumina era argintie, aerul îmbătător ca vinul. Nu ne-am grăbit să ne împreunăm pe întuneric, ci a fost ca un dans la fel de graţios şi de animat precum un vals. Oricât de imposibil ar părea, a fost ca şi cum am fi făcut dragoste de nenumărate ori înainte, de parcă i-aş fi simţit trupul musculos şi ferm peste mine noapte de noapte.

O lume care îmi fusese străină până atunci, dar care acum mă copleşea cu familiaritatea ei extraordinar de frumoasă şi de intensă. Fiece mişcare, fiece suspin, fiece nevoie era la fel de naturală ca respiratul. Chiar şi atunci când am simţit că sunt copleşită de dorinţă fierbinte, frumuseţea nu a pălit. Iar când m-a făcut a lui, am ştiut că am găsit ceea ce caută orişice suflet. Iubirea pură.

Despărţirea de el a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. Deşi ne-am spus unul altuia că avea să fie ultima dată când eram separaţi, am mai zăbovit şi ne-am iubit din nou. Când m-am întors la Turnuri, se crăpa de ziuă deja. M-am uitat la casă, m-am plimbat prin ea şi am ştiut că urma să-mi fie un dor nebun de ea. Locul acesta a fost, mai mult decât oricare altul, casa mea. Christian, eu şi copiii ne vom construi un alt cămin, dar eu voi păstra întotdeauna Turnurile în inima mea.

Nu am avut multe lucruri pe care să le iau cu mine. În liniştea de dinaintea răsăritului, mi-am împachetat o valijoară. Dădaca m-ar fi ajutat să pun deoparte lucruşoarele copiilor, dar am vrut să fac singură treaba asta. Poate ca un simbol al independenţei mele. Şi poate de aceea m-am şi gândit la smaralde. Au fost singurul dar

primit de la Fergus pe care l-am considerat al meu. Au fost momente în care le-am detestat, când am ştiut că mi-au fost date drept premiu pentru că am produs un moştenitor potrivit.

Dar erau ale mele, la fel cum şi copiii mei sunt ai mei.

Nu m-am gândit la valoarea lor pecuniară când le-am scos din caseta lor, când le-am ţinut în mâini şi le-am privit cum strălucesc în lumina lămpii. Sunt moştenirea pe care o voi lăsa copiilor mei şi copiilor lor, un simbol al libertăţii şi al speranţei. Şi, alături de Christian, un simbol al dragostei.

Când s-a crăpat de ziuă, am decis să le pun împreună cu acest jurnal într-un loc sigur, unde să rămână până când voi fi iar alături de Christian.

capitolul 10

Femeia era foarte în vârstă. Aşezată la umbra unui ulm noduros, părea la fel de fragilă şi de sfărâmicioasă ca un ciob vechi. În apropiere, panseluţe tinere şi obraznice făceau plajă şi flirtau cu trântorii. Rezidenţii împânzeau cărările pietruite şerpuite de pe peluza azilului Madison House. Cei în scaune cu rotile erau împinşi de familie sau de însoţitori; alţii înaintau, singuri sau cu cineva, cu ezitarea tipică bătrâneţii.

Păsările ciripeau. Femeia asculta, încuviinţând din cap doar pentru ea în timp ce luă croşeta şi-şi înfăşură firul pe degetele care refuzau să se predea artritei. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni ciclamen şi cu o bluză de bumbac pe care i-o făcuse cadou unul dintre stră-strănepoţii ei. Întotdeauna îi plăcuseră culorile tari. Unele lucruri nu se schimbă nici cu vârsta.

Pielea ei era de culoarea alunei, încreţită şi cutată ca o hartă veche. Până în urmă cu doi ani, locuise singură, avusese grijă de grădină, îşi gătise. La un moment dat căzuse şi se lovise rău, zăcând neajutorată din cauza durerii pe podeaua bucătăriei aproape douăsprezece ore, şi

atunci se lămurise că era vremea pentru o schimbare.

Încăpăţânată şi cu multe tabieturi, refuzase ofertele făcute de câţiva membri ai familiei ei extinse de a locui cu ei. Dacă nu-şi putea avea locşorul ei undeva, atunci nici în ruptul capului nu accepta să fie o povară. Agonisise ceva la viaţa ei, îşi putea permite un cămin şi îngrijire medicală de calitate. La Madison House avea propria cameră. Iar dacă zilele în care îşi făcea de lucru prin grădină apuseseră, măcar aici se putea bucura în continuare de flori.

Dacă dorea, avea companie, dacă nu, avea intimitate. Millie Tobias ajunsese la concluzia că, la cei nouăzeci şi opt de ani bătuţi pe muchie, îşi câştigase dreptul de a alege.

Era încântată să aibă vizitatori. Da, se gândi ea în timp ce croşeta, foarte încântată. Ziua începuse bine. De dimineaţă, când se trezise, n-o deranjaseră decât durerile obişnuite. Şoldul îi zvâcnea un pic, ceea ce însemna că urma să plouă. „Nu-i bai”, meditase ea. Era bine pentru flori.

Mâinile îi lucrau, dar rareori se uita spre ele. Ştiau ce aveau de făcut cu aţa şi croşeta. Privirea îi era îndreptată spre cărare, ochii fiindu-i ajutaţi de lentile groase şi colorate. Zări cuplul de tineri, băiatul deşirat cu o claie brunetă, fata zveltă într-o rochie subţirică şi păr de culoarea frunzelor de toamnă. Păşeau unul lângă celălalt, mână în mână. Millie avea o slăbiciune pentru tinerii îndrăgostiţi şi se decise că le şedea atât de bine împreună de parcă ar fi fost într-un tablou.

Degetele continuară să-i lucreze în timp ce ei ieşiră de pe cărare şi veniră lângă ea la umbră.

— Doamna Tobias?

Îl studie pe Max, îi văzu ochii albaştri serioşi şi zâmbetul timid.

— Aha, zise ea. Iar dumneata trebuie să fii doctorul Quartermain. Vocea îi era spartă, cu un accent puternic din regiunea Nouă Anglie. Doctorii sunt tineri în ziua de azi.

— Da, doamnă. Ea este Lilah Calhoun.

O fată deloc sfioasă, conchise Millie, şi nu o deranjă deloc când Lilah se aşeză pe iarbă la picioarele ei ca să-i

admire rezultatul muncii.

— Ce frumos! Lilah atinse cu un deget firul albastru de borangic. Ce-o să fie?

— Poate fi orice. Eşti de pe insulă.

— Da, acolo m-am născut.

Millie oftă uşor.

— N-am mai fost acolo de treizeci de ani. N-am putut trăi acolo după ce l-am pierdut pe Tom al meu, dar încă mi-e dor de sunetul mării.

— Aţi fost măritată mulţi ani?

— Cincizeci de ani. Am avut o viaţă frumoasă împreună. Am făcut opt copii şi i-am văzut pe toţi mari. Acum am douăzeci şi trei de nepoţi, cincisprezece strănepoţi şi şapte stră-strănepoţi. Scoase un râs hârâit. Uneori mă simt de parcă pământul ăsta vechi ar fi populat doar de urmaşii mei. Scoate-ţi mâinile din buzunare, băiete, îi spuse ea lui Max. Şi vino şi stai aici ca să nu-mi tot lungesc gâtul după tine. Aşteptă până se aşează. Ea e drăguţa ta? îl întrebă.

— Ăăă… păi…

— E sau nu e? insistă Millie, dezvăluindu-şi placa dentară într-un rânjet.

— Chiar aşa, Max. Lilah îi trimise un surâs amuzat şi galeş. E sau nu e?

Încolţit, Max pufni scurt.

— Cred că se poate numi şi aşa.

— Greu se mai hotărăşte, aşa-i? se adresă ea lui Lilah, după care îi făcu şi cu ochiul. Nu-i un capăt de ţară. Semeni cu ea, schimbă ea brusc subiectul.

— Cu cine?

— Cu Bianca Calhoun. Nu de asta aţi venit aici?

Lilah îi puse o palmă pe braţ. Carnea lui Millie era subţire ca hârtia.

— Vă aduceţi aminte de ea.

— Aha. A fost o adevărată doamnă. Frumoasă, cu o inimă mare şi bună. Devotată copiilor. Multe dintre cucoanele înstărite care veneau peste vară pe insulă de abia aşteptau să-şi lase odraslele cu bonele şi dădacele, dar

doamna Calhoun prefera să stea ea cu ei. Întotdeauna îi scotea la plimbare şi stătea în odaia lor. Ea îi băga la culcare în fiecare seară, mai puţin atunci când soţul ei făcea planuri şi trebuia să plece înainte de ora lor de culcare. Tare bună mamă a fost, şi cuvintele nu pot descrie ce fel de femeie era.

Îşi sublinie cuvintele cu o încuviinţare fermă din cap şi apoi se uită spre Max, care-şi lua notiţe.

— Trei veri am lucrat acolo, 1912, 1913 şi 1914.

Deşi vârsta îi juca destule feste, amănuntele acestea şi le amintea cu o claritate perfectă.

— Vă deranjează dacă înregistrez? Max scoase un reportofon micuţ. Aşa o să ne aducem aminte tot ce ne spuneţi.

— Deloc. Ba chiar îi făcea mare plăcere. I se părea că era la o emisiune TV. Degetele îşi văzură de lucru, iar ea se aşeză şi mai confortabil în scaun. Încă locuieşti în Turnuri? o întrebă pe Lilah.

— Da, împreună cu familia mea.

— Vai, de câte ori am urcat şi-am coborât scările alea. Stăpânului nu-i plăcea ca servitorii să folosească scara principală, dar, dacă nu era prin preajmă, pe acolo coboram şi mă prefăceam că sunt o lady. Îmi foşneam fustele şi-mi ridicam nasul în aer. Oh, eram foarte îndrăzneaţă pe vremea aia şi destul de frumuşică. Tot timpul flirtam cu unul dintre grădinari. Joseph îl chema. Dar o făceam doar ca să-l fac pe Tom al meu gelos, să-l pun puţin pe jar. Oftă, privind retrospectiv. N-am mai văzut niciodată o casă ca aceasta, nici înainte, nici după. Mobila, tablourile, obiectele de cristal. O dată pe săptămână, servitorii spălau fiecare fereastră cu oţet ca să strălucească precum diamantele. Iar stăpânei îi plăcea să vadă flori peste tot. Ea tăia trandafiri şi bujori din grădină sau culegea orhidee sălbatice şi papucul-doamnei.

— Ce ne puteţi spune despre vara în care a murit? o îmboldi Max.

— În vara aceea a petrecut mult timp în camera ei din turn, uitându-se pe fereastră la stânci sau scriind în cartea

ei.

— Carte? o întrerupse Lilah. Adică într-un jurnal, o agendă?

— Cred că da. Am văzut-o scriind uneori când îi aduceam ceai. Şi îmi mulţumea de fiecare dată. Îmi spunea pe nume. „Mulţumesc, Millie”, aşa îmi spunea. „Este o zi frumoasă”. Sau „Nu trebuia să te deranjezi, Millie. Ce-ţi mai face voinicul?” Foarte graţioasă era. Buzele lui Millie se subţiară. Stăpânul, în schimb, nu ţi-ar fi zis o vorbă. Parcă ar fi avut un băţ înfipt undeva, aşa de indiferent era.

— Nu v-a fost simpatic, interveni Max.

— Nu era în căderea mea să-l plac sau nu, dar până la vârsta mea n-am mai întâlnit un om atât de dur şi de rece. Mai vorbeam cu fetele despre asta uneori. Ne întrebam cum de fusese posibil ca o femeie atât de candidă şi de minunată să se mărite cu un asemenea bărbat? Pentru bani, asta era părerea mea. Oh, ce haine avea şi ce petreceri, ce bijuterii! Dar nimic n-a făcut-o fericită. Ochii îi erau trişti. Ieşea cu stăpânul serile sau dădeau serate acasă. În restul timpului, el ieşea singur, avea întâlniri de afaceri, politice şi tot aşa, şi cu greu o băga în seamă pe soţia lui şi chiar mai puţin pe copii. Deşi avea o slăbiciune pentru băiat, pentru cel mare.

— Ethan, completă Lilah. Bunicul meu.

— Un băieţel bun şi cam dificil. Îi plăcea să se dea pe balustradă şi să se joace în praf. Pe stăpână n-o deranja că se murdărea, dar avea grijă să fie la patru ace când stăpânul venea acasă. Foarte drastic a fost Fergus Calhoun. Mai e de mirare că biata femeie a căutat puţină blândeţe în altă parte?

Lilah îl luă pe Max de mână.

— Ştiţi că se vedea cu cineva?

— Treaba mea era să fac curat în camera din turn. Am văzut-o de mai multe ori pe fereastră alergând spre stânci. Se întâlnea cu un bărbat acolo. Ştiu că era o femeie măritată, dar nu era treaba mea să o judec, cum nu-i nici acum. De câte ori se întorcea după o întâlnire cu el, părea fericită. Cel puţin o vreme.

— Ştiţi cine era? o întrebă Max.

— Nu. Un pictor, cred, pentru că am văzut de câteva ori un şevalet acolo. Dar nu am întrebat niciodată pe nimeni şi n-am spus niciodată nimănui ce-am văzut. Era secretul stăpânei mele. Merita să-l aibă. Mâinile îi obosiseră, aşa că le lăsă în poală. Cu o zi înainte să moară, a adus acasă un căţeluş pentru copii. Un maidanez pe care zicea că l-a găsit pe faleză. Doamne, ce zarvă! Copiii erau înnebuniţi după căţeluş. Stăpâna l-a pus pe unul dintre grădinari să umple un hârdău în curte, şi ea şi copiii au spălat căţelandrul. Ei râdeau, câinele lătra. Stăpâna şi-a stricat una dintre cele mai frumoase rochii de zi. După aceea am ajutat-o pe dădacă să-i cureţe pe copii. A fost ultima dată când i-am văzut fericiţi.

Se opri un moment ca să-şi adune gândurile, în timp ce doi fluturaşi dansau pe deasupra panseluţelor.

— Când stăpânul s-a întors acasă, s-au certat groaznic. Până atunci n-o mai auzisem pe stăpână ridicând vocea. Erau în salonul de zi, eu pe hol. Foarte bine i-am auzit. Stăpânul a zis că nu vrea câinele la el în casă. Bineînţeles că cei mici au începu să plângă, dar el nici n-a clipit şi le-a zis că stăpâna trebuie să-l dea unui servitor care să-i vină de hac.

Lilah simţi cât dau lacrimile.

— Dar de ce?

— Nu era suficient de bun, înţelegeţi, pentru că era corcitură. Fetiţa l-a înfruntat, dar era atât de mititică, nici n-a băgat-o în seamă. Chiar am crezut că avea s-o lovească – aşa de mânios vorbea –, dar stăpâna le-a zis copiilor să ia câinele şi să se ducă sus la dădacă. După aceea a fost şi mai urât. Stăpâna şi-a ieşit complet din minţi. N-aş fi crezut că se poate enerva, dar atunci şi-a dat drumul la gură. Stăpânul i-a aruncat multe vorbe urâte, groaznice, i-a spus că avea să plece pentru câteva zile la Boston, iar ea ar face bine să scape de câine şi să-şi vadă lungul nasului. Iar când a ieşit din salon, chipul lui – n-o să-l uit niciodată. Părea nebun, aşa mi-am zis, apoi am tras cu ochiul în salon şi-am văzut-o pe stăpână, albă ca o stafie, stând pe un fotoliu cu

mâna apăsată pe gât. A doua seară a murit.

Max nu spuse nimic. Lilah se uita în altă parte, cu ochii înlăcrimaţi.

— Doamnă Tobias, aţi auzit cumva despre intenţia Biancăi de a-şi părăsi soţul?

— Mai târziu. Stăpânul a dat-o afară pe dădacă, chiar dacă asta a frânt inimile bieţilor copilaşi. Femeia asta – Mary Beals o chema – îi iubea pe copii şi pe stăpână ca şi cum ar fi fost ai ei. Am văzut-o în sat în ziua în care au venit să o ia pe stăpână la New York ca să o îngroape. Mi-a spus că stăpâna ei nu s-ar fi sinucis niciodată, că nu le-ar fi făcut niciodată aşa ceva copiilor. A insistat că a fost un accident. Apoi mi-a zis că stăpâna se hotărâse să plece, că ajunsese la concluzia că nu mai putea sta cu stăpânul. Voia să ia şi copiii. Mary Beals a zis că voia să plece la New York şi că voia să stea cu copiii acolo indiferent de ce-ar fi zis domnul Calhoun. Ulterior am auzit că şi-a reluat slujba.

— Aţi văzut vreodată smaraldele Calhoun, doamnă Tobias? întrebă Max.

— Oh, da. Cine le-a văzut nu le uită niciodată. Arăta ca o regină când le purta. Au dispărut în noaptea în care a murit. Un zâmbet abia schiţat îi încolţi pe buze. Cunosc legenda, băiete. S-ar putea zice că i-am fost martoră.

Lilah reuşise să se adune între timp, iar acum se uită la ea.

— Aveţi idee ce s-a întâmplat cu ele?

— Ştiu că Fergus Calhoun nu le-ar fi aruncat niciodată în mare. Era aşa ataşat de banii lui, că niciun penny n-ar fi aruncat într-o fântână ca să-şi pună o dorinţă. Dacă era hotărâtă să-l părăsească, atunci ar fi luat şi smaraldele. Dar el s-a întors, să ştiţi.

Max se încruntă.

— S-a întors?

— Stăpânul s-a întors în după-amiaza zilei în care a murit ea. De asta le-a ascuns. Şi biata de ea n-a avut nicio şansă să le ia şi să-şi ia şi copiii ca să scape.

— Unde? şopti Lilah. Unde ar fi putut să le pună?

— În casă pe undeva, cine poate şti? Millie se reapucă

de croşetat. Eu m-am întors să ajut la împachetat. O zi tristă. N-a fost una dintre noi să nu plângă. I-am pus toate rochiile frumoase în hârtie de ambalat şi le-am încuiat într-un cufăr. Ni s-a spus să facem curat în cameră, să o golim până şi de periile de păr şi de parfumuri. N-a vrut să mai rămână nimic de-al ei acolo. Smaraldele nu le-am mai văzut.

— Dar jurnalul? Max aşteptă cât Millie îşi ţuguie buzele. I-aţi găsit jurnalul în cameră?

— Nu. Clătină încet din cap. Nu era niciun jurnal acolo.

— Dar hârtie de scris, carnete, scrisori?

— Hârtia ei de scris era în birou, la fel şi un carneţel în care îşi nota întâlnirile, dar n-am văzut niciun jurnal. Am luat tot de-acolo, un capăt de aţă n-am lăsat. În vara următoare, el s-a întors. Camera a lăsat-o încuiată, şi în toată casa nu a existat niciun semn că ar fi existat şi o stăpână. Fotografii cu ea, un tablou, nimic nu mai era. Copiii râdeau foarte rar. Odată l-am găsit pe băiatul mic în faţa camerei mamei lui, holbându-se la uşă. Mi-am anunţat demisia în mijlocul sezonului. N-am mai rezistat să mai muncesc în casa aia pentru stăpânul acela. Devenise şi mai rece, şi mai drastic. Şi obişnuia să se urce în camera din turn şi să stea cu orele acolo. Eu m-am măritat cu Tom în acea vară şi nu am mai vrut să ştiu nimic de Turnuri.

*

Un pic mai târziu, Lilah stătea pe balconul îngust al camerei lor de hotel. Sub ea vedea piscina lungă şi albastră, auzea râsetele şi zgomotul apei împroşcate de familiile şi de cuplurile care se bucurau de vacanţă.

Dar mintea nu îi stătea la soarele strălucitor al verii sau la strigăte şi clipocit de apă, ci la vara de acum optzeci de ani, când femeile purtau rochii lungi şi graţioase şi îşi notau visele în jurnale.

Când Max se strecură încet în spatele ei ca să o prindă de talie, se sprijini de el, consolată.

— Întotdeauna am ştiut că a fost nefericită, spuse

Lilah. Am simţit asta. La fel cum am simţit că era îndrăgostită nebuneşte. Dar n-am ştiut niciodată că i-a fost frică. De asta nu mi-am dat seama.

— A trecut mult timp de atunci, Lilah. Max o sărută cu drag pe păr. Poate că doamna Tobias a exagerat. Nu uita că pe vremea aia era tânără şi uşor de impresionat.

Lilah se întoarse ca să îl privească în adâncul ochilor.

— Nici tu nu crezi aşa ceva.

— Nu. O mângâie cu dosul palmei pe obraz. Dar nu putem schimba ce s-a întâmplat. Nu o mai putem ajuta.

— Ba putem, nu înţelegi? Dacă găsim colierul şi jurnalul. Sigur a descris cuvânt cu cuvânt ce a simţit în acel jurnal. Tot ce şi-a dorit, toate temerile. Nu l-ar fi lăsat într-un loc în care Fergus să-l poată găsi. Dacă a ascuns smaraldele, a ascuns şi jurnalul.

— Atunci o să le găsim. Dacă e să ţinem cont de ce-şi aduce aminte doamna Tobias, Fergus s-a întors acasă mai devreme decât se aşteptase Bianca. N-a mai apucat să scoată smaraldele din casă. Sunt încă acolo, aşa că e doar o chestiune de timp până le găsim.

— Dar…

El scutură din cap şi-i cuprinse obrajii în palme.

— Nu tu erai cea care zicea că trebuie să ai încredere în instinctele tale? Ia gândeşte-te! Trent a venit la Turnuri şi s-a îndrăgostit de C.C. Ideea lui de a renova şi de a transforma parţial casa într-un hotel a scos la iveală vechea legendă. De îndată ce e făcută publică, Livingston, Caufield sau cum şi-o fi zicând face o obsesie pentru colier. Încearcă să înceapă o relaţie cu Amanda, dar ea e deja îndrăgostită de Sloan – care şi el a venit tot pentru casă. Caufield nu mai are răbdare şi fură nişte documente. Aici intru şi eu în scenă. M-ai pescuit din ocean, m-ai adus în casa ta. De atunci am pus cap la cap mai multe. Am găsit o fotografie a smaraldelor. Am găsit o femeie care chiar a cunoscut-o pe Bianca, care ne-a confirmat, oarecum, că Bianca a ascuns colierul în casă. Toate se leagă, pas cu pas. Crezi că am fi ajuns până aici dacă nu ne era dat să le găsim?

Privirea ei se domoli când îşi puse palmele peste

încheieturile lui.

— Îmi faci îngrozitor de mult bine, profesore. Exact de asta aveam nevoie acum, de puţină logică optimistă.

— Stai că n-am terminat. Cred că următorul pas este să dăm cumva de urma artistului.

— Christian? Dar cum?

— Las-o în seama mea.

— Bine. Vrând ca el să o ia în braţe, îşi lăsă capul pe umărul lui. Mai e ceva. S-ar putea să crezi că n-are legătură, dar pe mine mă obsedează.

— Ia zi-mi!

— Acum câteva luni, Trent se plimba pe faleză. L-a găsit pe Fred. Niciodată nu ne-am dat seama ce căuta căţeluşul singur acolo. M-a făcut să mă gândesc la căţelandrul pe care Bianca li l-a adus copiilor ei, cel pentru care s-a certat atât de rău cu Fergus cu doar o zi înainte de a muri. Aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat cu câinele ăla, Max. Oftă prelung. Apoi mă gândesc la copiii ei. E greu să mi-l imaginez pe bunicul copil. Nu l-am cunoscut, pentru că a murit înainte să mă nasc. Dar parcă îl văd stând şi plângând în faţa uşii mamei lui. Şi mi se rupe sufletul.

— Şşştt! O strânse mai tare în braţe. Mai bine să ne gândim că Bianca a avut parte de ceva fericire cu artistul. Ţi-o poţi imagina alergând la el pe faleză, furişându-se cu el câteva ore la lumina zilei sau găsind un loc liniştit unde să fie singuri?

— Da. Buzele i se curbară pe gâtul lui. Da, pot. Poate că de asta îmi place să stau în turn. Când s-a gândit la el, nu a fost nefericită.

— Iar dacă există dreptate, acum sunt împreună.

Lilah îşi înclină capul pe spate ca să se uite la el.

— Da, eşti nemaipomenit de bun pentru mine. Ştii ceva, ce-ar fi să profităm de piscina asta? Mi-ar plăcea să înot cu tine şi când nu este o chestiune de viaţă şi de moarte.

O sărută pe frunte.

— Aşa facem.

Mai mult pluti decât înotă. Max nu mai văzuse pe

altcineva care să poată dormi pe apă. Lilah putea – închisese liniştită ochii pe sub ochelarii de soare şi îşi relaxase complet trupul. Purta două petice minuscule de material cu imprimeu de leopard care îi creşteau tensiunea lui Max – şi oricărui alt mascul pe o rază de o sută de metri. Dar plutea, îşi mişca uşor mâinile prin apă. Uneori dădea mai tare dintr-o mână ca să înainteze, iar părul i se răsfira în jur. Din când în când, se mai întindea să se prindă de mâna lui sau să-şi încolăcească braţele în jurul grumazului lui ca de o geamandură.

Apoi îl sărută cu buze ude şi reci, cu trupul la fel de fluid ca apa din jurul lor.

— Mă duc să trag un pui de somn, zise ea şi-l lăsă în piscină, în vreme ce ea se retrase să se întindă pe un şezlong sub o umbrelă.

Când se trezi, umbrele se lungiseră şi doar câteva se mai zbăteau să plutească deasupra apei. Se uită în jur după Max, uşor dezamăgită că nu stătuse cu ea. Îşi strânse bucata de pânză de plajă în jurul ei şi se duse să-l caute înăuntru.

Camera era goală, dar pe pat găsi un bilet cu scrisul lui caligrafic: „Am ceva de rezolvat. Mă întorc repede”.

Ridică din umeri şi dădu drumul la radio – găsi un post de muzică clasică. După care se duse să facă un duş lung.

Revigorată şi relaxată, se şterse cu prosopul, apoi începu să-şi dea cu cremă pe corp cu mişcări lungi şi leneşe. Poate reuşeau să găsească un restaurant intim în care să mănânce, se gândi ea. Undeva cu separeuri slab iluminate şi muzică. Puteau lâncezi la masă, bând vin spumant rece, până când lumânările ardeau complet.

Apoi aveau să se întoarcă, să tragă draperiile balconului şi să se închidă în cameră. El avea să o sărute în felul acela desăvârşit şi fermecător, până când nu aveau să-şi mai poată lua mâinile unul de pe celălalt. Îşi luă sticluţa de parfum şi-şi stropi pielea catifelată. Aveau să facă dragoste, încet sau frenetic, tandru sau cu disperare şi apoi să adoarmă înlănţuiţi.

Nu aveau să se mai gândească la Bianca sau la

tragedii, la smaralde sau hoţi. În noaptea aceasta aveau să se gândească doar la ei.

Visând cu ochii deschişi la el, intră înapoi în dormitor.

O aştepta. Parcă o aştepta de-o viaţă. Se opri, ochii i se întunecară din cauza lumânărilor pe care le aprinsese, părul umed îi străluci în lumina delicată. Parfumul ei se răspândi prin cameră, misterios, seducător, amestecându-se cu mireasma freziilor pe care i le adusese.

Şi el îşi imaginase o noapte perfectă alături de ea şi încerca să o facă să fie aşa.

De la radio se auzeau melodii romantice. Pe masa din faţa balconului deschis luceau două lumânări subţiri şi albe. Şampania, abia turnată, sfârâia în pahare înalte. De partea cealaltă a mesei, soarele, o minge stacojie, se contopea în nuanţele de albastru ale cerului.

— Mă gândeam că poate mâncăm în cameră, zise el şi îi întinse mâna.

— Max. Emoţia îi sugrumă vocea. Am avut dreptate, îşi împreună degetele cu ale lui. Eşti poet.

— Vreau să fiu singur cu tine. Alese un fir fragil şi-i puse floarea în păr. Sper că nu te superi.

— Nu. Suspină de emoţie când el îşi lipi buzele de palma ei. Nu mă supăr.

Luă paharele şi-i întinse şi ei unul.

— Restaurantele sunt foarte aglomerate.

— Şi gălăgioase, îi ţinu ea isonul şi ciocni paharul.

— Şi s-ar putea ca unii să aibă ceva de obiectat dacă în loc să gust din apetitive eu gust din tine.

Luă o gură de şampanie, cu privirea la el.

— Eu n-am nimic de obiectat.

El îşi strecură un deget de-a lungul gâtului ei, apoi îi ridică bărbia până când buzele li se întâlniră.

— Hai să încercăm totuşi să mâncăm ceva, zise el după câteva clipe!

Se aşezară unul lângă celălalt ca să vadă asfinţitul, ca să se hrănească reciproc cu bucăţi de homar înmuiate în unt topit. Lăsă şampania să îi explodeze pe limbă, apoi îşi uni gura cu a lui, iar aroma deveni şi mai ameţitoare.

La radio începu un preludiu al lui Chopin, iar el o sărută gingaş pe umăr, apoi urcă încet pe gât.

— Prima dată când te-am văzut, zise el şi-i strecură o bucăţică de homar printre buze, am crezut că eşti o sirenă. Şi te-am visat în acea primă noapte. Îşi frecă încet buzele peste buzele ei. Te-am visat în fiece noapte începând de atunci.

— Când stau sus în turn, mă gândesc la tine – aşa cum cred că şi Bianca s-a gândit odinioară la Christian. Crezi că ei au făcut vreodată dragoste?

— Nu cred că el i-a putut rezista.

Răsuflarea îi tremură printre buze.

— Nu cred că ea ar fi vrut ca el să-i reziste. Ochi în ochi, începu să-i desfacă nasturii cămăşii. Probabil l-a dorit mult şi pătimaş, a vrut cu disperare să-l atingă. Suspină şi-şi trecu palmele peste pieptul lui. Când au fost împreună, singuri, nimic altceva nu a mai contat.

— Probabil era nebun după ea. Îi luă mâinile şi o ridică. O lăsă aşa o clipă, pentru a memora toate umbrele care îi împresurau. Probabil că zi şi noapte l-a obsedat gândul la ea. Chipul ei… îşi plimbă cu delicateţe degetele peste obrajii lui Lilah, peste maxilarul ei, peste gâtul ei. De câte ori îşi închidea ochii, o vedea. Gustul ei… îşi lipi buzele de gura ei. Ori de câte ori respira, gustul era acolo şi îi reamintea cum era să o sărute.

— Iar ea probabil că stătea întinsă în pat, noapte de noapte, tânjind după atingerea lui.

Cu inima bătându-i cu putere, ea îi trase cămaşa de pe umeri, apoi se cutremură când el se întinse după cordonul halatului. Amintindu-şi cum o privise când o dezbrăcase.

— E imposibil să o fi dorit-o mai mult decât te doresc eu pe tine. Halatul alunecă pe podea. O trase mai aproape în braţele lui. O să-ţi arăt.

Din lumânări nu mai rămase aproape nimic. O singură rază de lună răzbea printre draperii. Muzică, pasiune şi parfum subtil de flori.

Promisiuni şoptite. Răspunsuri disperate. Un râs

înfundat şi îngroşat, un icnet suspinat. De la răbdare la insistenţă, de la tandreţe la frenezie, amândoi la unison. În noaptea întunecată şi nesfârşită, doi oameni neosteniţi şi lacomi unul de celălalt. O atingere tandră ce dă fiori; o dezmierdare aspră ce precedă un suspin şoptit. Pe culmi printre valuri de afecţiune, apoi din nou pe culmi ca nişte războinici.

De fiecare dată când credeau că şi-au astâmpărat foamea, reveneau pentru a excita sau a alina, a uni sau a mângâia, până când lumânările arseră complet şi lumina cenuşie a zorilor se furişă în cameră.

capitolul 11

Hawkins se săturase până peste cap să tot aştepte. Din punctul lui de vedere, orice zi petrecută pe insulă era o zi irosită. Mai rău era că renunţase la o afacere curăţică în New York, de pe urma căreia ar fi câştigat cel puţin zece mii. În schimb, investise cel puţin dublu într-un jaf care începea să semene din ce în ce mai mult cu o catastrofă.

Ştia că acest Caufield era bun în ce făcea. Adevărul era că puţini se pricepeau mai bine ca el să spargă tot felul de încuietori şi să se fofileze de poliţie. În cei zece ani de când erau asociaţi, toate operaţiunile pe care le puseseră la cale decurseseră fără probleme. Un alt aspect care îl îngrijora.

Treaba asta nu era nici pe departe lipsită de probleme. Afurisitul de profesoraş le încurcase rău de tot iţele. Caufield îl enerva fiindcă nu-l lăsa să se ocupe de Quartermain. Ştia că îl considera incapabil să acţioneze cu subtilitate, dar era în stare să aranjeze un accident discret, bine executat.

Adevărata problemă era că acest Caufield era obsedat de smaralde. Vorbea zi şi noapte despre ele – şi se referea la ele ca la nişte creaturi vii, nu ca la nişte obiecte drăguţe, strălucitoare, care le puteau aduce o sumă frumuşică.

Hawkins începuse să creadă că nici n-avea de gând să vândă smaraldele. Îl mirosise deja pe Caufield că voia să-l tragă pe sfoară şi de atunci îşi urmărea partenerul ca un vultur. De câte ori Caufield ieşea pe undeva, Hawkins lua casa goală la puricat, căutând indicii despre adevăratele intenţii ale partenerului său.

Şi mai erau şi crizele de furie. Caufield era binecunoscut pentru firea lui capricioasă, dar ieşirile nervoase aveau acum loc tot mai frecvent. Cu o zi în urmă, tunase şi fulgerase, alb la faţă şi cu o privire de om nebun, tremurând din toate încheieturile de furie pentru că una dintre femeile Calhoun nu fusese la serviciu. Întorsese una dintre camere cu fundul în sus, ciopârţise mobila cu un cuţit de bucătărie şi nu se potolise decât când obosise.

Lui Hawkins îi era frică de el. Deşi era un tip solid cu pumn năprasnic, nu se înghesuia deloc să-şi întreacă forţele cu Caufield. În niciun caz nu atunci când avea sclipirea aceea în ochi.

Singura lui speranţă acum, în condiţiile în care îşi dorea partea care i se cuvenea şi să scape basma curată, era să fie mai viclean ca partenerul lui.

Caufield plecase iar să bântuie prin parc, aşa că Hawkins îşi reîncepu căutarea metodică. Deşi era un individ masiv, de multe ori considerat de asociaţii săi bătut în cap, putea cotrobăi într-o cameră fără să lase o singură amprentă. Răsfoi cu atenţie documentele furate, dar le puse dezgustat deoparte. Nicio informaţie interesantă. Dacă ar fi găsit ceva, Caufield nu le-ar fi lăsat la vedere. Se hotărî să înceapă din locul în care avea cele mai multe şanse să găsească ceva: dormitorul partenerului său.

Mai întâi, scutură toate cărţile. Ştia că lui Caufield îi plăcea să pretindă că era un om educat, chiar erudit, deşi nu avea mai multă şcoală ca Hawkins. În volumele lui Shakespeare şi Steinbeck nu găsi nimic în afară de cuvinte.

Hawkins căută sub saltea, în sertarele biroului. Pistolul lui Caufield nu era prin preajmă, drept pentru care trase concluzia că şi-l vârâse în rucsac în clipa când se hotărâse să o şteargă de aici în căutarea lui Lilah. Perseverent,

Hawkins se uită în spatele oglinzilor, în sertare, sub covor. Tocmai începea să creadă că îl judecase greşit pe partenerul lui, când ajunse la dulap.

Acolo, în buzunarul unei perechi de jeanşi, găsi harta.

Era schiţată destul de grosolan pe hârtie îngălbenită. Hawkins nu avu nicio îndoială în privinţa însemnătăţii ei. Turnurile erau reprezentate foarte clar, la fel ca direcţia, distanţa şi câteva puncte de reper la scară exagerată.

„Harta către smaralde", se gândi Hawkins în timp ce netezi cutele hârtiei. O furie amară îl cuprinse în timp ce studia fiecare linie. Făţarnicul de Caufield o găsise printre hârtiile furate şi o ascunsese doar pentru el. Bine atunci, avea să i-o plătească, se hotărî el. Ieşi pe furiş din cameră, îndesându-şi hârtia la el în buzunar. Caufield n-avea decât să se înfurie când partenerul avea să-i şutească smaraldele de sub nas. Mai că-i părea rău că nu avea să mai fie prin preajmă să-i vadă mutra.

*

Îl găsise pe Christian. Nici nu-şi imaginase Max că avea să fie de-ajuns să stea pe scaun şi să se holbeze la o carte. În mai puţin de o jumătate de zi petrecută la bibliotecă, dăduse peste numele lui într-un volum prăfuit, intitulat Artiştii şi arta *lor: 1900 – 1950.* Verificase nume cu nume la litera A, parcursese cu meticulozitate litera B şi îl găsise. Christian Bradford, 1884 – 1976. Deşi numele îi atrăsese imediat atenţia, Max nu se aşteptase să dea atât de repede de el. Dar acum lucrurile începeau să se lege încetul cu încetul.

Deşi Bradford nu se bucurase de succes decât în ultimii ani de viaţă, lucrările lui de început fuseseră foarte apreciate după moartea lui.

Max frunzări tratatul despre stilul artistului.

Considerat la vremea respectivă ţigan nomad din pricina obiceiului său de a se muta dintr-un loc în altul, Bradford şi-a vândut de multe ori lucrările pentru masă şi

casă. Artist prolific, îşi finaliza tablourile în câteva zile. Se crede că, atunci când avea dispoziţia necesară, putea lucra şi douăzeci de ore fără întrerupere. Motivul pentru care nu a produs nimic între 1914 şi 1916 rămâne învăluit în mister.

„Of, Doamne”, se gândi Max, şi-şi frecă palmele transpirate de pantaloni.

Căsătorit în 1925 cu Margaret Doogan, Bradford a avut un singur copil, un fiu. Nu se cunosc multe despre viaţa sa personală deoarece a rămas obsesiv de retras din viaţa publică, până la moarte. Spre sfârşitul celei de-a şasea decade de viaţă, a suferit un infarct care i-a marcat sănătatea, dar a continuat să picteze. A murit în Bar Harbor, Maine, în casa pe care a deţinut-o mai mult de jumătate de veac. În urma lui au rămas un fiu şi un nepot.

— Te-am găsit, murmură Max.

Dădu pagina şi studie o reproducere după una dintre lucrările lui Bradford. O furtună iscată în largul mării. Pasională, violentă, frenetică. O privelişte pe care Max o recunoştea – priveliştea de pe stâncile de sub Turnuri.

O oră mai târziu şi cu şase cărţi la subsuoară, ajunse acasă. Mai era o oră până trebuia să se ducă să o ia pe Lilah de la serviciu, o oră până când îi putea spune că mai săriseră un hop. Ameţit de descoperirea importantă pe care o făcuse, îl întâmpină pe Fred cu o asemenea exuberanţă, încât câinele începu să alerge în toate direcţiile, să se lovească de pereţi şi să se împiedice de coadă.

— Doamne sfinte! Coco coborî în grabă scările. Ce-i cu zarva asta?

— Scuze!

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Nu ştiu ce m-aş face dacă ar trece o zi fără niscaiva gălăgie. Dar ce s-a întâmplat, Max? Pari foarte mulţumit de tine.

— Păi, întâmplarea face că am…

Fu întrerupt de Alex şi Jenny, care începură să sară în jurul lor, trăgând cu nişte pistoale invizibile cu laser.

— Te-am nimerit! strigă Alex. Eşti terminată!

— Dacă chiar trebuie să o omori, zise Coco, vă rog duceţi-vă afară! Oricum trebuie scos şi Fred.

— Moarte invadatorilor, anunţă Alex. O să-i prăjim ca pe slănină.

Perfect de acord, Jenny îşi îndreptă laserul către Fred, ocazie cu care câinele ţâşni din nou ca din puşcă pe hol. Constatând că se preta perfect la rolul de invadator, o luară la fugă după el. Chiar şi de la distanţă, zgomotul făcut de uşa trântită zgudui toată casa.

— Nu ştiu de la cine au moştenit imaginaţia asta violentă, comentă Coco cu un suspin de uşurare. Suzanna e foarte temperată, iar tatăl lor... Privirea i se întunecă o clipă, şi tăcu. Mă rog, asta e o altă poveste. Mai bine spune-mi de ce eşti atât de fericit.

— Tocmai m-am întors de la bibliotecă şi am...

De data asta fu întrerupt de telefon. Coco îşi scoase un cercel şi duse receptorul la ureche.

— Bună. Da. Oh, da, e chiar aici. Astupă microfonul receptorului. E decanul tău, dragule. Vrea să vorbească cu tine.

Max lăsă cărţile lângă telefonul fix, iar Coco se apucă să îndrepte nişte tablouri la o distanţă decentă.

— Domnul decan Hodgins? Da, mulţumesc, sunt bine. E un loc minunat. Mda, nu m-am decis când o să mă întorc... Profesorul Blake?

Coco se uită spre el, speriată de tonul lui alarmat.

— Când? E grav? Îmi pare rău că e bolnav. Sper că... Poftim? răsuflă apăsat şi se sprijini cu spatele de o coloană. Sunt foarte măgulit, dar... Amuţi iar şi-şi trecu o mână prin păr. Mulţumesc. Da, înţeleg. Am o zi, două la dispoziţie să mă gândesc. Vă rămân recunoscător. Da, domnule. La revedere!

Închise şi rămase pe loc, privind în gol. Coco îşi drese vocea.

— Sper că n-ai primit veşti proaste, dragule.

— Poftim? Îşi concentră privirea asupra ei, apoi scuturăă din cap. Nu, mă rog, ba da. Pe scurt, şeful

departamentului de istorie a făcut infarct săptămâna trecută.

— Oh. Înduioşată instantaneu, Coco veni spre el. Îngrozitor!

— N-a fost grav – dacă se poate spune despre infarcte că nu sunt grave. Doctorii au zis că e doar un avertisment. I-au recomandat să reducă din sarcinile de serviciu, iar el le va urma îndeaproape sfatul, pentru că a decis să se pensioneze. Îi aruncă lui Coco o privire năucită. Se pare că m-a recomandat pe mine să-i preiau postul.

— Ia te uită! zâmbi şi-l bătu pe obraz, dar între timp îl studie cu mare atenţie. E o mare onoare, nu-i aşa?

— Ar trebui să mă întorc săptămâna viitoare, spuse el ca pentru sine. Să preiau conducerea departamentului până la luarea unei decizii finale.

— Uneori este greu să-ţi dai seama de ceea ce ai de făcut, pe care drum să porneşti. Nu vrei să bem un ceai? îi sugeră ea. Apoi o să-ţi citesc în frunze şi mai vedem după aceea.

— Chiar nu cred că…

De data asta răsuflă uşurat că nu apucă să-şi termine propoziţia, iar Coco plescăi nemulţumită în timp ce se duse să vadă cine era la uşă.

— Oh, Doamne, atât fu în stare să zică. Îşi lipi mâna pe piept şi repetă: Oh, Doamne!

— Hai nu sta-n uşă cu gura căscată, Cordelia, răsună o voce aspră şi autoritară. Cheamă pe cineva să m-ajute cu bagajele.

— Mătuşă Colleen. Palma lui Coco alunecă pe lângă corp. Ce… surpriză plăcută!

— Ha! Cred că te-ai fi bucurat la fel de tare dacă-l vedeai pe Satana pe treptele tale.

Sprijinită într-un baston auriu şi lucios, păşi peste pragul casei.

Max văzu o femeie înaltă şi străvezie, cu o claie incredibilă de păr alb. Era îmbrăcată cu un costum elegant alb şi purta perle strălucitoare. Tenul ei, cutat cu dărnicie, era la fel de palid ca pânza. Ar fi putut fi cu uşurinţă

confundată cu o stafie dacă nu l-ar fi scrutat cu ochii ei de un albastru intens.

— El cine naiba mai e?

— Ăăă… ăăă…

— Da vorbeşte odată, fato! Nu te mai bâlbâi! Colleen bătu nervoasă cu bastonul. Nu te-a dat niciodată inteligenţa afară din casă.

Coco începu să-şi frângă mâinile.

— Mătuşă Colleen, el este doctorul Quartermain. Max, Colleen Calhoun.

— Doctor, se răţoi Colleen. Este cineva bolnav? A naibii să fiu dacă stau într-o casă în care mă pot molipsi de ceva.

— Am o diplomă de doctorat, domnişoară Calhoun. Max zâmbi cu precauţie. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Ha! Pufni şi se uită în jur. Văd că aţi lăsat casa să vă pice-n cap. Mai bine-ar trăsni-o fulgerul. Să ardă din temelii, la vezi de bagaje, Cordelia, şi pune pe cineva să-mi aducă un ceai. Am avut o călătorie lungă.

Acestea fiind spuse, porni şontâc-şontâc spre salonul de zi.

— Da, doamnă. Încă dând din mâini, Coco îi aruncă lui Max o privire neputincioasă. Nu-mi face nicio plăcere să te rog…

— Nicio problemă. Unde să-i duc bagajele?

— Of, Doamne! Coco îşi presă palmele pe obraji. În prima cameră de pe dreapta la etajul al doilea. Va trebui să o ţinem de vorbă până când i-o pregătesc. Oh, şi sigur nu l-a plătit pe şofer. Bătrânii ăştia zgârciobi… O chem pe Amanda. Îi poate avertiza şi pe ceilalţi. Max – îşi frânse mâinile –, dacă crezi în rugăciuni, roagă-te acum să nu stea prea mult pe aici.

— Unde mi-e afurisitul ăla de ceai? zbieră Colleen, bătând cu putere din baston.

— Acum e gata.

Coco se întoarse şi o luă la fugă pe hol. Se dădu peste cap şi îi aduse mătuşii ceai şi prăjiturele asortate, îi târî pe Trent şi pe Sloan care munceau la ora asta şi îl imploră pe

Max să îi se alăture. Aranjă că Amanda să o ia pe Lilah, iar Suzanna să închidă mai devreme şi să se apuce serios de pregătirea camerei de oaspeţi.

„Parcă s-ar pregăti o invazie”, se gândi Max în timp ce se alătură grupului din salon. Colleen stătea în picioare, dreaptă ca un general, măsurându-şi oponenţii cu aceeaşi privire de oţel.

— Care vasăzică, tu eşti cel care s-a însurat cu Catherine. Hoteluri, aşa-i?

— Da, doamnă, răspunse politicos Trent, în timp ce Coco se agita prin cameră.

— N-am stat niciodată în hotelurile tale, zise Colleen sec. V-aţi căsătorit destul de repede, nu credeţi?

— N-am vrut să-i dau ocazia să se răzgândească.

Schiţă un fel de zâmbet, dar imediat pufni şi îşi îndreptă artileria spre Sloan.

— Şi tu eşti cel care umblă după Amanda.

— Corect.

— Ce-i cu accentul ăsta? îl iscodi, cu privirea mijită spre el. De unde eşti?

— Oklahoma.

— O’Riley, cugetă ea o clipă, apoi arătă cu degetul lung şi alb. Petrol.

— Aţi intuit corect.

— Pff! Ridică ceaşca să bea o gură de ceai. Deci tu eşti cel care a avut ideea asta trăsnită cu transformarea aripii de vest în hotel. Mai bine îi dădeaţi foc şi cereaţi banii de asigurare.

— Mătuşă Colleen! Scandalizată, Coco rămase cu gura căscată. Doar nu vorbeşti serios.

— Spun ce gândesc. Am urât locul ăsta toată viaţa mea. Se mută ca să se încrunte în faţa portretului tatălui ei. Deloc nu i-ar fi plăcut să vadă musafiri care plătesc la Turnuri. L-ar fi îngrozit.

— Îmi pare rău, mătuşă Colleen, începu Coco. Dar trebuie să facem ce-i mai bine.

— Ţi-am zis eu să-ţi ceri scuze? se răsti Colleen. Unde naiba îmi sunt nepoatele? Nu le-ai educat să fie

respectuoase cu mine?

— Ajung şi ele cât de repede. Disperată, Coco îşi mai turnă ceai. Ne-ai prins pe nepregătite şi n-am…

— O casă normală trebuie să fie întotdeauna gata de oaspeţi, protestă înţepată Colleen, apoi se încruntă spre uşa pe care tocmai intra Suzanna. Tu care eşti?

— Suzanna.

Docilă, veni să-şi sărute mătuşa pe obraz.

— Semeni cu maică-ta, decise Colleen cu o smucitură din cap. Am ţinut mult la Deliah. Îl săgetă pe Max cu privirea. Tu te ţii după ea?

Tresări, iar Sloan reuşi cu greu să-şi deturneze hohotul de râs într-o tuse.

— Ah, nu. Nu, doamnă.

— De ce nu? Ai probleme cu ochii?

— *Nu.*

Începu să se foiască în scaun. Suzanna rânji şi se aşeză pe o rogojină.

— Max ne vizitează pentru câteva săptămâni, îi sări Coco în ajutor. Ne ajută cu un proiect de cercetare istorică.

— Smaraldele. Cu ochii sclipind, Colleen se lăsă pe spate. Nu mă lua de naivă, Cordelia! Se difuzează ziare şi pe vase. Vase de croazieră, zise ea către Trent. Mult mai civilizate decât hotelurile. Iar acum vreau să-mi spuneţi ce naiba se petrece aici.

— Nu mare lucru, serios. Coco îşi drese din nou vocea. Ştii şi dumneata că ziarele exagerează.

— A fost un hoţ în casa aceasta, care a tras cu o armă?

— Da, a fost. Un episod neplăcut, dar…

— Tu. Colleen îşi ridică bastonul şi-l îmboldi pe Max cu el. Tu cu doctorat. Sper că tu eşti în stare să te exprimi coerent. Explică-mi situaţia pe scurt!

Sesizând privirea imploratoare a lui Coco, Max lăsă deoparte ceaiul nedorit.

— Familia a decis, după o serie de evenimente, să investigheze acurateţea legendei smaraldelor Calhoun. Din nefericire, informaţiile s-au scurs în presă, stârnind interes

şi iniţiind speculaţii din partea unor categorii de oameni, dintre care unii de o foarte joasă speţă. Primul pas a fost să catalogăm documentele vechi ale familiei, pentru a verifica existenţa smaraldelor.

— Bineînţeles că au existat, interveni nerăbdătoare Colleen. Păi, nu le-am văzut cu ochii mei?

— Ne-a fost greu să dăm de dumneata, încercă Coco să intervină, dar fu redusă la tăcere cu o singură privire.

— În tot cazul, casa a fost spartă şi câteva documente furate, se grăbi Max să-şi termine expunerea în faţa ei.

— Hmm. Colleen se încruntă la el. Şi tu cu ce te ocupi, scrii?

Sprâncenele lui Max se ridicară, semn că fusese luat prin surprindere.

— Predau. Istorie. La ah, Universitatea Cornell.

Colleen pufni din nou.

— Ei bine, aţi făcut un mare talmeş-balmeş. Toţi. Aţi atras hoţii în casă, v-aţi tăvălit numele în toată presa, mai că aţi fost ucişi. Din ce se ştie, bătrânul a vândut smaraldele.

— Ar fi înregistrat undeva tranzacţia, interveni Max, ceea ce îi atrase o nouă privire scrutătoare din partea lui Colleen.

— Aici ai dreptate, domnule cu doctorat. A ţinut evidenţa fiecărui bănuţ pe care l-a făcut şi a fiecărui bănuţ pe care l-a cheltuit. Închise ochii un moment. Dădaca ne-a spus întotdeauna că le-a ascuns undeva. Pentru noi. Deschise ochii din nou, cu aceeaşi privire aprigă. Poveşti de adormit copiii.

— Mie-mi plac poveştile, zise Lilah din pragul uşii.

Rămase în picioare, flancată de C.C. şi de Amanda.

— Vino aici să te pot vedea.

— Ia-o tu înainte, mormăi Lilah către C.C.

— De ce eu?

— Eşti cea mai mică.

Îi dădu surorii ei un brânci discret.

— Chiar să arunci o femeie gravidă în cuşca leilor… bombăni Amanda.

— Tu urmezi.

— Ce-ai pe faţă? o iscodi Colleen pe C.C.

C.C. îşi şterse obrazul cu mâna.

— Ulei de motor, cred.

— Ce se întâmplă cu lumea asta? Toate aveţi oase bune, decretă ea. O să îmbătrâniţi frumos. Tu eşti gravidă?

C.C. îşi îndesă mâinile în buzunare şi zâmbi larg.

— Ca fapt divers, chiar sunt. Eu şi Trent aşteptăm un copil în februarie.

— Bine. Colleen gesticula în semn că a terminat cu ea.

Amanda îşi făcu curaj şi înaintă un pas.

— Bună ziua, mătuşă Colleen. Mă bucur că ai hotărât să vii la nuntă.

— Poate vin, poate nu vin. Îşi ţuguie buzele şi o studie pe Amanda. În tot cazul, ştii să compui o scrisoare cumsecade. Săptămâna trecută am primit-o, odată cu invitaţia. Era o creatură minunată, se gândi Colleen, la fel ca surorile ei. Se simţea oarecum mândră, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să o spună cu voce tare. Ai avut vreun motiv anume pentru care nu te-ai putut mărita cu un bărbat dintr-o familie decentă de englezi?

— Da. Niciunul dintre ei nu m-a enervat aşa mult ca Sloan.

Colleen schiţă o grimasă ce ar fi putut fi considerată râs şi-i făcu semn că a terminat de vorbit cu ea.

Când îşi mută privirea la Lilah, ochii îi ardeau, şi trebui să-şi strângă tare buzele ca să nu se vadă că tremurau. Parcă ar fi privit-o pe mama ei, după toţi aceşti ani şi după toată acea durere.

— Care vasăzică, tu eşti Lilah. Vocea i se sparse şi-şi plecă uşor capul, un gest atât de ieşit din comun, încât pe Coco o apucă tremuratul.

— Da. Lilah o sărută pe amândoi obrajii. Ultima dată când te-am văzut, cred că aveam opt ani. Iar dumneata m-ai mustrat că eram desculţă.

— Şi tu cu ce-ţi ocupi existenţa?

— Oh, cu cât mai puţine lucruri posibil, răspunse cu

seninătate Lilah. Dumneata?

Buzele lui Colleen tresăriră, şi se întoarse imediat spre Coco.

— N-ai fost în stare să le înveţi bunele maniere?

— Nu-i ea de vină. Lilah se aşează pe podea, la picioarele lui Max. Suntem incorigibile.

Se uită peste umăr, îi zâmbi lui Max, apoi îşi lăsă mâna pe genunchiul lui.

Lui Colleen nu-i scăpă nimic.

— Deci tu ai pus ochii pe băiatul ăsta.

Lilah îşi aruncă părul pe spate şi zâmbi.

— Exact asta am făcut. E simpatic, nu-i aşa?

— Lilah, bombăni Max. Ai milă de mine!

— Nu m-ai sărutat când am venit, zise ea, destul de clar.

— Lasă băiatul în pace! Mai amuzată decât ar fi vrut să recunoască, Colleen lovi cu bastonul în podea. Măcar el e bine-crescut. Gesticula spre serviciul de ceai. Ia chestiile astea de aici, Cordelia, şi adu-mi un brandy!

— Imediat. Lilah se ridică şi se duse la cabinetul cu băuturi. Îi făcu cu ochiul Suzannei, care se grăbi să îndepărteze măsuţa pe rotile pe care erau aşezate ceştile şi ceainicul. Cât crezi că are de gând să ne facă viaţa un coşmar?

— Te-am auzit.

Netulburată, Lilah reveni lângă ea cu sticla de brandy.

— Sunt convinsă, mătuşico. Tata ne-a spus întotdeauna că ai auzul fin.

— Să nu-mi mai spui „mătuşico”. Înşfăcă sticla de brandy. Colleen era obişnuită să fie tratată cu stimă – asta inspiraseră întotdeauna personalitatea şi averea ei. Sau cu frică – genul de teamă pe care i-o insuflase cu mare uşurinţă lui Coco. În schimb, ireverenţa îi producea mare plăcere. Problema e că tatăl vostru nu a ridicat niciodată mâna asupra voastră.

— Nu, murmură Lilah. N-a fost nevoie.

— Nimeni nu l-a iubit mai mult ca mine, zise cu asprime Colleen. Iar acum e momentul să decidem cum

putem rezolva situaţia asta complicată în care v-aţi băgat. Cu cât îndreptăm mai rapid lucrurile, cu atât mă pot reîntoarce mai repede pe vasul meu de croazieră.

— Doar nu… Coco se abţinu la timp şi reformulă repede. Intenţionezi să stai cu noi până găsim smaraldele?

— Intenţionez să stau până când sunt gata să plec.

Colleen o ţintui cu o privire îndrăzneaţă şi sfidătoare.

— Minunat, îngăimă Coco printre buzele tremurânde. Eu mă duc să văd ce-i cu cina.

— Eu servesc cina la şapte jumătate. Fix.

— Desigur. Chiar în momentul în care Coco se ridică, de pe hol răsună hărmălaia bine cunoscută. Of, Doamne!

Suzanna sări în picioare.

— Îi potolesc eu.

O clipă prea târziu, pentru că ambii copii năvăliră alergând în încăpere.

— Trişorule, trişorule, trişorule, împroşcă Jenny acuzaţiile cu ochii scăpărând.

— Plângăcioaso! Dar Alex era cel care mai avea un pic şi plângea când îi dădu un brânci frăţesc.

— Cine sunt aceşti huligani? întrebă Colleen, vădit interesată.

— Aceşti huligani sunt copiii mei.

Suzanna îi studie pe-amândoi şi constată că, deşi îi dichisise cu mâna ei cu cel mult douăzeci de minute în urmă, acum erau şi murdari, şi supăraţi. Evident, ideea ca ei să-şi petreacă o oră liniştită jucând un joc fusese un dezastru.

Colleen roti brandy-ul în pahar.

— Adu-i aici! Vreau să-i văd.

— Alex, Jenny! Tonul ei calm avu efect. Veniţi să o cunoaşteţi pe mătuşa Colleen!

— N-are de gând să ne pupe, sper, bombăni Alex în timp ce-şi târî paşii prin cameră.

— Să fii sigur că nu. Eu nu pup băieţei soioşi. Înghiţi un nod care i se pusese în gât. Semăna foarte tare cu frăţiorul ei, Sean. Îi întinse formal o mână. Îmi pare bine de cunoştinţă.

— Bine.

Se înroşi puţin şi atinse în treacăt mâna osoasă.

— Eşti groaznic de bătrână, observă Jenny.

— Ai dreptate, fu de acord Colleen, înainte ca Suzanna să apuce să intervină. Dacă ai noroc, o să ai şi tu aceeaşi problemă într-o bună zi. I-ar fi făcut plăcere să mângâie părul bălai al fetiţei, dar şi-ar fi stricat imaginea. V-aş ruga să vă abţineţi de la ţipat şi trântit cât stau eu aici. Mai mult... Se opri când simţi ceva pe picior. Îşi coborî privirea şi-l văzu pe Fred care adulmeca firimituri pe covor. Ăsta ce mai e?

— E câinele nostru. Într-un moment de inspiraţie, Alex se aplecă să ridice căţelul grăsuţ în braţe. Dacă eşti rea cu noi, o să te muşte.

— Ba nu va muşca pe nimeni.

Suzanna îi aşează o mână pe umăr lui Alex.

— Ba s-ar putea să o muşte. Alex se bosumflă. Nu-i plac oamenii răi. Aşa-i, Fred?

Colleen se albi şi mai tare.

— Cum îl cheamă?

— Îl cheamă Fred, răspunse cu voioşie Jenny. Trent l-a găsit pe faleză şi l-a adus acasă pentru noi. Trase de fratele ei ca să-i ia câinele din braţe. Şi nu muşcă. E un căţel cuminte.

— Jenny, lasă-l jos până nu...

— Nu. Colleen refuză din start avertismentul Suzannei. Vreau să-l văd. Fred dădu din coadă şi îi sări în poala lui Colleen, murdărindu-i de praf hainele de un alb imaculat. Mâinile îi tremurau când îi mângâie blăniţa. Odată am avut şi eu un câine pe care îl chema Fred. Pe obrazul ei palid se scurse o singură lacrimă. L-am avut foarte puţin timp, dar l-am iubit foarte mult.

Fără să spună nimic, Lilah căută pe bâjbâite mâna lui Max şi o strânse.

— Dacă vrei, poţi să te joci cu el, îi spuse Alex, speriat că cineva atât de bătrân plângea. N-am vorbit serios că muşcă.

— Sigur că nu muşcă. Se adună şi lăsă câinele pe

podea, apoi îşi îndreptă cu greu spatele. Ştie că-l muşc şi eu. Are de gând să-mi arate cineva care e camera mea, sau mă ţineţi aici toată ziua şi jumătate de noapte?

— O să te conducem sus.

Lilah îl trase pe Max de mână, iar acesta se ridică ca să o tragă şi pe ea în picioare.

— Să aduceţi şi brandy-ul, porunci Colleen, după care porni sprijinindu-se în baston.

— Ce rude simpatice aveţi, Calhounelor, murmură Sloan.

— Te-ai trezit prea târziu, O'Riley. Amanda răsuflă uşurată. Hai, mătuşă Coco, te ajut eu la bucătărie!

— În ce cameră m-aţi băgat?

Cu răsuflarea doar uşor întretăiată, Colleen se opri să se odihnească pe palierul etajului al doilea.

— Prima, cea de aici.

Max deschise uşa, apoi se dădu din dreptul ei.

Uşile terasei fuseseră lăsate deschise pentru ca înăuntru să pătrundă briza. Mobila fusese lustruită la repezeală, fuseseră aduse câteva piese din depozit. Pe biroul din lemn de trandafiri era o vază cu flori proaspăt culese. Tapetul se descojea, dar cele mai urâte pete fuseseră acoperite cu câteva tablouri aduse din alte camere. O bucată de dantelă delicată fusese scoasă dintr-un cufăr din lemn de cedru ca să orneze patul greu cu baldachin.

— E bine, mormăi Colleen, hotărâtă să-şi ţină nostalgia în frâu. Să ai grijă să am prosoape curate, fetiţo! Iar tu, Quartermain, parcă? Mai toarnă-mi nişte brandy în pahar şi nu te zgârci.

Lilah trase cu ochiul în baia aferentă şi văzu că totul era în ordine.

— Mai ai nevoie de ceva, mătuşică?

— Ai grijă cum vorbeşti şi nu-mi mai spune „mătuşică". Să-mi trimiţi o servitoare când e ora de masă.

Lilah îşi umflă obrazul cu limba.

— Mă tem că anul ăsta personalul şi-a luat liber.

— Absolut abominabil. Colleen se lăsă cu toată

greutatea în baston. Adică vrei să-mi spui că nu vă ajută nimeni la treburile casnice?

— Ar trebui să ştii foarte bine că avem probleme financiare de ceva timp.

— Şi nu o să pupaţi un ban de la mine ca să-l investiţi în locul ăsta blestemat. Se îndreptă băţoasă spre uşile deschise şi privi afară. „Dumnezeule, ce privelişte”, se gândi ea. Nu se schimbase. De câte ori şi-o imaginase de-a lungul anilor? Cine stă în camera mamei mele?

— Eu, zise Lilah, ridicând bărbia.

Colleen se întoarse foarte încet.

— Sigur că tu. Vocea i se mai înmuiase. Ştii cât de mult semeni cu ea?

— Da. Max a găsit o fotografie într-o carte.

— O fotografie într-o carte. Amărăciunea îi străbătu vocea acum. Atât a mai rămas din ea.

— Nu. Nu, a rămas mult mai mult. O parte din ea este încă aici şi va rămâne pentru totdeauna.

— Nu mai vorbi aiureli. Fantome, spirite – asta-i influenţa Cordeliei, numai prostii. Cine-i mort e mort, fetiţo. O să-ţi dai seama de asta când o să fii şi tu la fel de aproape de moarte cum sunt eu acum.

— Dacă ai simţi-o la fel cum o simt eu, nu ai mai vorbi aşa.

Colleen se închistă brusc.

— Închide uşa după tine. Vreau să fiu singură.

Lilah aşteptă până ieşiră pe hol ca să înceapă să o ocărască.

— Ce babă obraznică şi ţâfnoasă! apoi ridică relaxată din umeri şi îşi petrecu mâna pe după braţul lui Max. Hai să luăm nişte aer! Să mă gândesc de ce am simţit ceva pentru ea când l-a ţinut în braţe pe Fred.

— Nu-i chiar atât de fioroasă, Lilah. Trecură prin camera lui şi ieşiră pe terasă. S-ar putea ca şi tu să fii la fel de arţăgoasă la optzeci şi ceva de ani.

— Eu n-o să fiu niciodată arţăgoasă. Închise ochii, îşi dădu părul pe spate şi zâmbi. O să am un balansoar la soare şi o să dorm toată ziua. Îşi plimbă mâna pe braţul lui.

Mai ai de gând să mă săruţi astăzi?

— Da. Îi luă chipul în palme şi o sărută cu foc. Bună. Cum ţi-a mers azi?

— A fost foarte cald şi am fost foarte ocupată. Dar acum se simţea răcoritã şi relaxată. Profesorul acela despre care ţi-am povestit s-a întors. Mi se pare o persoană excesiv de înfocată. Îmi dă fiori.

Zâmbetul lui Max se stinse brusc.

— Ar trebui să-l raportezi unui jandarm de la voi de-acolo.

— Pentru ce, că-mi trimite vibraţii negative? râse şi îl îmbrăţişă. Nu, are el ceva care nu-mi place deloc. Întotdeauna poartă ochelari închişi la culoare, de parcă s-ar teme că aş putea vedea ceva suspect dacă şi i-ar scoate de la ochi.

— Îţi laşi… O strânse mai tare. Cum arată?

— În niciun fel. Ce-ar fi să tragem un pui de somn înainte de cină? Mătuşa Colleen m-a supt de puteri.

— Cum arată? repetă Max sacadat.

— E cam cât ţine de înalt, îngrijit. În jur de treizeci de ani, cred. Se îmbracă asemenea unui excursionist: tricou şi nişte blugi jerpeliţi. Nu-i bronzat deloc, zise ea, încruntându-se brusc. Ceea ce pare cam ciudat, pentru că mi-a zis că de câteva săptămâni stă cu cortul. Păr şaten normal, până la guler. Mustaţă şi barbă foarte îngrijite.

— Ar putea fi el. Îşi înfipse degetele în ea, paralizat de această posibilitate. Dumnezeule, a venit la tine.

— Crezi… crezi că-i Caufield. Ideea o făcu să se clatine pe picioare, aşa că se sprijini de perete. Ce proastă am putut să fiu! Am avut aceeaşi senzaţie, aceeaşi senzaţie faţă de omul ăsta ca atunci când Livingston ăla a venit să o scoată pe Amanda la cină. Îşi trecu ambele mâini prin păr. Cred că am început să mă senilizez.

Max îşi pironi privirea întunecată spre stânci.

— Dacă se întoarce, am să-l aştept.

— Să nu faci pe eroul. Alarmată, îl apucă de mâini. E periculos.

— Nu o să se mai apropie de tine. Expresia limpede şi

concentrată îi reveni pe chip. Mâine vin cu tine în parc.

capitolul 12

Nu o scăpase nicio clipă din ochi. Deşi oferiseră autorităţilor descrierea lui Caufield, Max nu vru să rişte nimic. La sfârşitul zilei, ştia mai multe despre zona tidală decât ar fi vrut cineva să ştie. Putea deosebi algele *Chondrus crispus* de *Ascophyllum nodosum,* deşi se strâmba în continuare când o auzea pe Lilah zicând că din algele astea se poate prepara o îngheţată delicioasă.

Nici urmă de Caufield.

În cazul extrem de puţin probabil în care spusese adevărul despre camparea în parc, pădurarii îl căutaseră discret prin toată zona, fără să găsească nici cel mai mic indiciu că ar fi stat acolo.

Nimeni nud văzuse pe bărbatul bărbos care supraveghease căutarea inutilă cu ajutorul unui binoclu. Nimeni nu-i văzuse furia din priviri când îşi dăduse seama că identitatea falsă îi fusese deconspirată.

În timp ce mergeau cu maşina, Lilah îşi despleti părul.

— Te simţi mai bine? îl întrebă pe Max.

— Nu.

Îşi băgă mâinile pe sub păr ca să şi-l răsfire în vânt.

— Păi, de ce? Ai fost foarte drăguţ că ţi-ai făcut griji pentru mine.

— N-are nimic de-a face cu drăgălăşenia.

— Cred că eşti dezamăgit că nu ai apucat să vă bateţi parte în parte.

— Poate că da.

— Bine. Se întinse să-l muşte uşor de urechi. Ai chef de sex?

— Nu-i de glumă, să ştii, mormăi el. Nu o să mă simt bine decât când o să fie prins.

Lilah se suci brusc înapoi la locul ei.

— Dacă are vreun pic de minte, o să renunţe şi-o să

se care. Noi trăim în casă, şi de-abia am făcut vagi progrese.

— Nu-i adevărat. Ne-am asigurat că smaraldele există. Am găsit o fotografie cu ele. Am găsit-o pe doamna Tobias şi avem mărturia ei de la locul faptei despre ceea ce s-a întâmplat cu o zi înainte de moartea Biancăi. Şi l-am identificat pe Christian.

— Ce-am făcut? sări cât colo. Când l-am identificat pe Christian?

Max se întoarse spre ea cu un zâmbet până la urechi.

— Am uitat să-ţi spun. Nu te uita aşa la mine. Mai întâi mătuşa ta invadează casa, şi toată lumea e luată prin surprindere. Apoi tu-mi spui de bărbatul din parc. Am crezut c-am apucat să-ţi zic.

Trase aer în piept, îl suflă afară şi se calmă.

— Ce-ar fi să-mi spui acum?

— Ieri am fost la bibliotecă, începu el, după care îi povesti ce descoperise.

— Christian Bradford, zise Lilah, repetând numele să-i testeze muzicalitatea. Parcă mi-e cunoscut de undeva. Poate i-oi fi văzut vreun tablou. Nu m-aş mira dacă ar fi rămas câteva prin zonă, pentru că el a avut perioade lungi în care a locuit aici. Tot aici a şi murit.

— N-ai studiat artă la facultate?

— N-am studiat nimic decât cu forţa. Am trecut ca prin apă peste toate, iar arta a fost singurul meu hobby. Nu am vrut să lucrez în acest domeniu pentru că mie-mi place să mă joc. Şi tot timpul am vrut să mă fac naturalistă.

— Ai avut această ambiţie? zâmbi larg. Lilah, îţi distrugi imaginea.

— Păi da, a fost singura, de altfel. Oricine are dreptul la una. Bradford, Bradford, repetă ea, chinuită de acel nume. Jur că-mi sună cunoscut. Închise ochii şi îi redeschise doar când opriră în faţa Turnurilor. Mi-am adus aminte. Am cunoscut un Bradford. A crescut aici, pe insulă. Holt, Holt Bradford. Un tip oacheş, meditativ, posac. Era cu câţiva ani mai mare ca mine – probabil că acum are treizeci şi un pic de ani. A plecat acum zece sau doisprezece ani, dar parcă

am auzit că s-a întors. Are o căsuţă în sat. Doamne, Max, dacă e nepotul lui Christian, s-ar putea să fie aceeaşi casă.

— Hai să nu ne ia valul! O să studiem şi varianta asta, câte un pas o dată.

— Dacă ai chef să o luăm pe calea logică, eu o să vorbesc cu Suzanna. Ea ba cunoscut un pic mai bine. Mi-aduc aminte că a dat peste motocicleta lui în prima săptămână după ce şi-a luat carnetul.

*

— Nu am dat peste motocicleta lui, negă Suzanna, cufundându-şi trupul chinuit în cada cu apă fierbinte şi spumă. A căzut de pe motocicletă pentru că n-a acordat prioritate. Eu veneam din dreapta.

— Da, bine. Lilah se aşează pe marginea căzii. Ce ştim despre el?

— Are un temperament nesuferit. Am crezut că mă omoară-n ziua aia. N-ar fi avut nicio zgârietură dacă ar fi purtat echipament de protecţie.

— Mă refeream la istoricul lui, nu la personalitatea lui.

Obosită, Suzanna deschise ochii. În mod obişnuit, baia era singurul loc în care îşi găsea cu adevărat liniştea şi pacea. Acum până şi acest spaţiu îi fusese invadat.

— De ce?

— Îţi spun după aceea. Hai, Suze!

— Bine, lasă-mă să mă gândesc. La şcoală era cu câteva generaţii mai mare. Trei sau patru ani, cred. Multe fete erau nebune după el, pentru că părea un tip periculos. Mama lui era foarte drăguţă.

— Mi-aduc aminte, murmură Lilah. A venit la noi când…

— Da, după ce mama şi tata au fost ucişi. Ea cosea de mână. A făcut nişte lucruri foarte frumoase pentru mama. Cred că mai avem câteva. Iar soţul ei era pescar de homari. S-a pierdut pe mare când eram noi adolescente. Cam atât îmi amintesc.

— Ai vorbit vreodată cu el?

— Cu cine, cu Holt? Nu chiar. Îi plăcea să facă pe fanfaronul şi avea tot felul de ieşiri. Când am avut accidentul, m-a luat la înjurături. Apoi a plecat – în Portland s-a dus. Mi-aduc aminte pentru că doamna Marsley vorbea despre el acum câteva zile când îi vindeam nişte trandafiri căţărători. O vreme a fost poliţist, dar s-a întâmplat ceva şi a renunţat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. De câte ori începe să vorbească, îmi intră pe-o ureche şi-mi iese pe cealaltă. Cred că acum repară bărci sau aşa ceva.

— Nu ţi-a spus niciodată nimic despre familia lui?

— De ce mi-ar fi zis? Şi de ce te interesează atât de mult?

— Pentru că numele de familie al lui Christian era Bradford, şi avea o căsuţă pe insulă.

— Oh! Suzanna răsuflă prelung, meditând la această informaţie. Aşa noroc s-avem noi?

*

Lilah îşi lăsă sora să stea liniştită în cadă şi plecă să-l găsească pe Max. Nu apucă să intre în camera lui, că fu acostată de Coco.

— Aici erai.

— Draga mea, îmi pari extenuată.

Lilah o sărută pe obraz.

— Păi, cine n-ar fi? Femeia asta… Coco trase aer adânc în piept ca să se liniştească. Douăzeci de minute de yoga pe zi dimineaţa ca să mă calmez. Fii bună şi du-i tu asta!

— Ce e?

— Meniul din seara asta. Coco scrâşni din dinţi. A insistat să o tratăm ca şi cum ar fi într-una dintre croazierele ei.

— Doar să nu ne pună să jucăm curling.

— Mulţumesc, dragă. Oh, te-a pus Max la curent cu veştile?

— Hmm? Oh, da, cu întârziere.

— S-a hotărât? Ştiu că este o ocazie minunată, dar mă supără să ştiu că o să plece aşa repede.

— Să plece?

— Dacă acceptă postul, va trebui să se întoarcă săptămâna viitoare în Cornell. Am vrut să-i dau în cărţi seara trecută, dar n-am putut să mă concentrez, cu mătuşa Colleen pe cap.

— Ce post, mătuşă Coco?

— De şef al catedrei de istorie. O privi nedumerită pe Lilah. Am crezut că ţi-a spus.

— Am crezut că e vorba despre altceva. Se străduie să vorbească normal. Şi-o să plece peste câteva zile?

— Va trebui să se decidă. Coco o apucă de bărbie pe Lilah. Amândoi va trebui să vă decideţi.

— A ales să nu mă pună la curent cu vestea asta. Privi în gol spre meniu până când cuvintele începură să se înceţoşeze. E o ocazie grozavă, una la care sunt sigură că a sperat.

— În viaţă ai parte de multe ocazii, Lilah.

Nu mai era în stare decât să scuture din cap.

— N-aş putea face nimic ca să-l descurajez să accepte ceva ce-şi doreşte. Pentru că îl iubesc. Trebuie să fie decizia lui.

— Cine naiba tot boscorodeşte acolo?

Colleen bătu cu bastonul în podea.

— Ce i-aş mai lua bastonul ăla să i-l…

— Mai multe exerciţii de yoga, îi sugeră Lilah, forţându-se să-i zâmbească. Mă descurc eu cu ea.

— Baftă!

— Ai ţipat, mătuşică, zise Lilah în timp ce se strecură pe uşă.

— N-ai ciocănit la uşă.

— Da, n-am ciocănit. Meniul din seara asta, domnişoară Calhoun. Sper că-ţi este pe plac.

— Impertinentă mică! Colleen îi smulse hârtia din mână, apoi se uită încruntată la nepoata ei. Ce-i cu tine, fetiţo? Eşti albă ca varul.

— Trăsătură de familie. Suntem irlandezi.

— Temperamentul iute, aia-i trăsătură de familie. Mai văzuse privirea aceea, se gândi ea. Jignită, confuză. Dar atunci fusese doar o copilă, nu înţelesese. Ai probleme cu tânărul tău.

— Ce te faci să crezi aşa ceva?

— Doar pentru că nu m-am legat niciodată de un bărbat nu înseamnă că nu-i cunosc. Am cochetat şi eu la viaţa mea.

— Cochetat. De data asta zâmbi mai cu tragere de inimă. Ce cuvânt drăguţ! Bănuiesc că unii oameni pot cocheta toată viaţa. Dădu cu degetul pe un picior de pat. La fel cum sunt şi unele femei pe care le iubesc bărbaţii, dar de care nu se îndrăgostesc.

— Vorbeşti în dodii.

— Ba nu, încerc să fiu realistă. De obicei nu sunt.

— Realismul este un pansament rece pentru suflet.

Lilah înălţă capul.

— Of, Doamne, mi-e teamă că mă asemăn mai mult cu dumneata decât am crezut. Gândul ăsta mă sperie.

Colleen îşi mască un chicot.

— Ieşi! Mă doare capul din cauza ta. Fetiţo, zise ea, iar Lilah se opri lângă uşă, orice bărbat pentru care ai privirea aceasta merită fie totul, fie nimic din partea ta.

Lilah pufni scurt în râs.

— Zău, mătuşico, ai perfectă dreptate.

Se duse în camera lui, dar nu îl găsi. Încă nu se hotărâse dacă să deschidă ea subiectul sau să aştepte până îi spunea Max din proprie iniţiativă. Fie ce-o fi, se hotărî să-şi urmeze instinctul. Ridică în dorul lelii un tricou de-al lui pe care el şi-l lăsase la picioarele patului. Era cel cu imprimeul caraghios pe care îl convinsese să şi-l cumpere la prima lor ieşire la cumpărături. Tricoul şi această amintire o făcură să zâmbească. Îl lăsă deoparte şi se duse la birou.

Max îl încărcase cu teancuri de cărţi despre Primul Război Mondial, o istorie a statului Mâine, un tratat despre Revoluţia Industrială. Se miră când văzu o carte despre

moda anilor 1900. Avea şi unul dintre acele broşuri distribuite în parc în care se găsea o hartă detaliată a insulei.

Un alt teanc era format din cărţi de artă. Lilah o luă pe prima şi o deschise la pagina marcată de Max. Imediat se entuziasmă când văzu numele lui Christian Bradford. Se lăsă încet în scaunul din faţa maşinii de scris şi citi de două ori scurta biografie. Fascinată, entuziasmată, lăsă cartea la o parte ca să ia alta. Atunci văzu şi paginile bătute la maşină, aranjate cu grijă. Alte rapoarte, bănui ea, schiţând un zâmbet. Îşi aduse aminte cu câtă minuţiozitate le luase pe parcursul interviului cu Millie Tobias.

De la înălţimea *turnului* cocoţat pe *stâncă, ea* privea marea.

Curioasă, Lilah se aşeză mai confortabil şi continuă să citească. Ajunsese la mijlocul celui de-al doilea capitol, când veni Max. Emoţiile îi erau atât de intense, încât avu nevoie de câteva clipe să se adune ca să poată vorbi.

— Cartea ta. Ai început s-o scrii.

— Mda. Îşi îndesă mâinile în buzunare. Te căutam.

— Bianca e, nu-i aşa? Lilah îi arătă pagina la care era. Laura… e Bianca de fapt.

— Parţial. N-ar fi putut spune cum îl făcea să se simtă faptul că ştia că ea îi citise paginile – cuvintele alea care izvorâseră mai degrabă din inima lui decât din minte.

— Acţiunea se petrece aici, pe insulă.

— Aşa mi s-a părut potrivit.

Nu venise spre ea, nu zâmbise, ci rămăsese pe loc, vădit jenat.

— Îmi pare rău. Îşi ceru scuze cu răceală şi exagerat de politicos. N-ar fi trebuit să citesc fără să-ţi cer voie, dar mi-a atras privirea.

— Nu-i nimic. Ridică din umeri, tot cu pumnii strânşi în buzunare. Avea impresia că nu-i plăcuse deloc ce citise. Nu contează.

— De ce nu mi-ai spus şi mie?

— Păi, n-am porea avut ce să-ţi spun. Am scris doar cincizeci de pagini, şi este abia prima tentativă. Am crezut

că…

— E frumoasă.

Se ridică, încercând să-şi suprime supărarea.

— Poftim?

— E frumoasă, repetă ea, constatând că supărarea i se transformase rapid în furie. Ar trebui să-ţi fi dat şi singur seama. Ai citit mii de cărţi în viaţa ta şi ştii să deosebeşti un lucru de calitate de unul prost. Dacă n-ai vrut să-mi spui şi mie, asta e treaba ta.

Uimit, scutură din cap.

— Nu de asta am…

— Şi atunci de ce? Sunt suficient de importantă să te culci cu mine, dar nu şi pentru a-mi împărtăşi deciziile cu adevărat semnificative din viaţa ta.

— Eşti caraghioasă!

— Bine. Din ce în ce mai enervată, îşi dădu părul pe spate. Sunt caraghioasă. Se pare că sunt caraghioasă de ceva vreme deja.

Lacrimile care îi făceau vocea să tremure îl încurcau, dar îl şi scoteau din sărite.

— Ce-ar fi să stăm jos şi să lămurim chestiunea asta?

Îşi urmă instinctele şi împinse scaunul spre el.

— N-ai decât. Ia şi stai. Dar nu-i nevoie să discutăm nimic. Ţi-ai început cartea, dar nu te-ai gândit că-i nevoie să menţionezi ceva. Ţi s-a oferit o promovare, dar nici de-asta n-ai suflat o vorbă. Nu mie. Tu îţi ai viaţa ta, profesore, eu pe-a mea. Exact asta am stabilit amândoi încă de la început. E ghinionul meu că m-am îndrăgostit de tine.

— Dac-ai putea… Ultimele ei cuvinte îşi găsiră ecou în el, îl uimiră, îl ameţiră, îl încântară. Oh, Doamne, Lilah! Dădu să vină la ea, dar ea gesticula energic.

— Să nu mă atingi, zise ea cu o asemenea violenţă, încât Max se opri încurcat.

— Dar ce vrei să fac?

— Nu vreau să faci nimic. Dacă m-aş fi mulţumit doar cu asta de la început, n-ai mai fi putut să mă faci să sufăr atât de tare. Acum e doar problema mea. Iar acum te rog să mă scuzi!

O apucă de mână înainte să ajungă la uşă.

— Nu poţi să vorbeşti aşa, să-mi spui că eşti îndrăgostită de mine şi să pleci.

— Ba o să fac exact ce vreau. Îşi smulse braţul şi îl săgetă cu o privire glacială. Nu mai am să-ţi spun nimic acum şi nici nu mă interesează nimic din ce mi-ai spune tu acum.

Ieşi din camera lui, se duse în a ei şi încuie uşa.

*

Câteva ore mai târziu, stătea în camera ei şi îşi reproşa că îşi pierduse mândria şi cumpătul într-o asemenea măsură. Nu reuşise decât să se facă de râs şi se alesese şi cu o durere cumplită de cap.

Tăbărâse pe el, un lucru deloc înţelept. Îl împinsese, o prostie din partea ei. Toate speranţele ei de a-l conduce încetul cu încetul, astfel încât într-un final să o iubească, se risipiseră acum, pentru că îi ceruse lucruri pe care el nu intenţionase niciodată să i le ofere. Acum, mai mult ca niciodată, distrusese o prietenie care avusese o importanţă vitală pentru ea.

Nu avea cum să-şi ceară scuze. Indiferent de cât de nenorocită se simţea, nu-şi putea cere scuze pentru că spusese adevărul. Şi niciodată nu şi-ar fi putut cere iertare pentru că se îndrăgostise.

Agitată, ieşi pe terasă. Luna era acoperită de nori. Vântul îi arunca dintr-o parte într-alta pe cer, lumina sclipea pentru o clipă, ca imediat să se sufoce. Aerul fierbinte de vară era prins la mijloc; noaptea părea aproape înăbuşitoare. Licuricii dansau pe peluza ca un covor negru precum scânteile unui foc mocnit.

În depărtare se auzeau tunete, dar aerul nu purta mirosul revigorant al ploii. Furtuna se dezlănţuise în larg, şi, chiar dacă vântul capricios ar fi mânat-o spre ţărm, ar fi durat câteva ore până când lovea uscatul şi alunga căldura pâcloasă. Era atât de absorbită de gânduri, încât privi sclipirea de lumină preţ de un minut înainte de a-i sesiza

prezenţa.

„Nu din nou”, se gândi, atât de deprimată, încât era în stare să-i lase pe vânătorii amatori de comori să-şi facă de cap. Dar Suzanna muncise prea mult în grădină ca Lilah să permită vreunui idiot cu hartă să-i sape florile perene. În tot cazul, măcar alungarea unui intrus era ceva constructiv.

Coborî repede şi tiptil treptele, apoi în umbrele obscure ale grădinii. Tot ce avea de făcut era să se ia după fasciculul de lumină. În timp ce înainta, Lilah încercă să se hotărască dacă să aleagă blestemul Calhoun sau vechiul text cu „poliţia e pe drum”. Amândouă aveau efect imediat asupra invadatorilor. Cu oricare alt prilej, situaţia ar fi amuzat-o.

Lumina se stinse, iar ea se opri încruntată să asculte. Nu auzea decât sunetul propriei respiraţii. Niciun foşnet de frunze, nicio pasăre cântând prin tufişuri. Ridică din umeri şi o luă din loc. Poate o auziseră şi plecaseră din proprie iniţiativă, dar voia să fie sigură.

Din cauza întunericului, fu cât pe ce să cadă peste un morman de pământ. Nu mai simţi nici urmă de amuzament când ochii ei obişnuiţi cu întunericul deslușiră stratul mult iubit de dălii al Suzannei complet distrus.

— Nenorociţii, bombăni ea şi trase un şut în grămada de pământ. Ce mama naibii e cu ei?

Gemu înfundat şi se aplecă să culeagă un boboc de floare călcat în picioare. Tocmai îl apucase, când simţi o palmă acoperindu-i gura.

— Să nu scoţi nici pâs, îi şuieră vocea la ureche. Drept reacţie, începu să se zbată, dar îngheţă când simţi vârful ascuţit al unui cuţit lipit de gât. Să faci întocmai ce-ţi spun şi n-o să păţeşti nimic. Dacă încerci să ţipi, îţi tai beregata. Ai priceput?

Încuviinţă din cap că a înţeles şi trase aer în piept cu mare băgare de seamă când el îşi luă mâna de pe gura ei. Ar fi fost o tâmpenie să-l întrebe ce voia. Ştia răspunsul. Dar acesta nu era doar un turist în căutarea unei aventuri în miez de noapte.

— Îţi pierzi vremea. Smaraldele nu sunt aici.

— Nu te juca cu mine. Am harta.

Lilah închise ochii şi începu să râdă în hohote.

*

Max se plimba prin cameră cu privirea încruntată spre podea, dorindu-şi să fi avut ceva la îndemână în care să tragă un şut. Se alesese praful de tot. Nu era prea lămurit cum anume reuşise să facă asta, dar ideea era că o făcuse să sufere, o înfuriase şi o înstrăinase dintr-o singură mişcare. Nu mai văzuse nicio femeie trecând prin atât de multe emoţii într-o perioadă atât de scurtă. De la nefericire la furie, de la furie la răceală – şi de abia îl lăsase să rostească un cuvânt.

Ar fi putut să se apere – dacă ar fi avut vreo strategie. De unde să ştie că o răneşte pentru că nu îi spusese despre carte? Nu voise să o plictisească. Nu, asta era o minciună, recunoscu el. Nu îi spusese pentru că se temuse. Atât şi nimic mai mult.

Iar în ceea ce priveşte promovarea, voise să-i spună, dar uitase. Însă cum putuse ea să-şi închipuie că el ar fi acceptat postul şi ar fi plecat fără să-i spună?

— Păi, şi ce altceva putea să creadă, imbecilule? bombăni el şi se trânti pe un scaun.

Se alesese praful de planurile lui minuţioase, de intenţia de a o curta. Micuţul lui itinerar la capătul căruia ea s-ar fi îndrăgostit de el îi explodase drept în faţă. Ea fusese îndrăgostită de el încă de la început.

Îl iubea. Îşi trecu o mână prin păr. Lilah Calhoun era îndrăgostită de el, iar el nu trebuise să vânture nicio baghetă magică şi nici să implementeze cine ştie ce plan complicat. Tot ce avusese de făcut fusese să fie el însuşi.

Se îndrăgostise de el încă de la început, dar el fusese prea post să creadă, chiar şi atunci când ea încercase să i-o spună. Acum se încuiase în camera ei şi nu voia să audă niciun cuvânt din partea lui.

Din punctul lui de vedere, avea două variante. Putea sta aici să aştepte până să se calmeze, după care să

înceapă să se milogească de ea. Sau se putea duce imediat să îi bată la uşă ca să-i ceară să-l asculte.

Ideea a doua îi surâdea mai mult. Ba chiar era o idee inspirată.

Nu mai stătu pe gânduri şi ieşi pe terasă. Fiind deja ora două dimineaţa, i se păru mai înţelept să îi bată uşor în geam decât să-i bubuie în uşă, ca să trezească toată casa. Şi era şi mai romantic. Avea să deschidă larg uşile, să străbată toată camera şi să o ţină în braţe până când…

Visul lui erotic păli brusc în clipa în care zări un crâmpei din ea, chiar înainte de a dispărea în grădină.

„Bine atunci”, se gândi el. Poate era mai bine aşa.

— Grădină sufocantă în mijlocul nopţii. Aer parfumat şi pasiune. Nici n-avea să ştie ce i se întâmpla.

*

— Tu ştii unde sunt. Hawkins îi smuci capul pe spate trăgând-o de păr, iar ea de abia se abţinu să nu ţipe.

— Dacă aş şti unde sunt, ar fi la mine deja.

— E doar o şmecherie publicitară. O răsuci spre el şi-i lipi lama cuţitului de obraz. Mi-am dat seama de schema voastră. Aţi făcut tot felul de manevre ca să vă apară numele în ziare. Eu am investit timp şi bani în afacerea asta, iar în seara asta îmi voi lua răsplata.

Era prea îngrozită ca să se mişte. Dacă tremura măcar, el era în stare să-i înfigă lama în piele. Îi recunoştea furia din ochi, aşa cum îl recunoştea şi pe el. Era bărbatul despre care Max zisese că-l chema Hawkins.

— Harta, începu ea, dar îl auzi pe Max strigând-o.

Nu apucă să respire, că bărbatul îi şi pusese cuţitul la gât.

— Dacă scoţi un sunet te omor, apoi îl omor şi pe el.

Oricum i-ar fi ucis pe amândoi, se gândi ea frenetic.

— Se citea în ochi.

— Harta, şopti ea. E un fals. Icni când lama îi zdreli pielea. O să-ţi arăt. Îţi pot arăta unde sunt.

Trebuia să-l ducă de aici, departe de Max. O striga din

nou, iar frustrarea din vocea lui o făcea să-i dea lacrimile.

— Pe acolo! Gesticula dintr-un impuls şi-l lăsă pe Hawkins să o târâie pe alee până nu mai auzi vocea lui Max. La marginea grădinii se vedeau deja stâncile, se simţea şi se auzea mult mai intens vuietul oceanului. Acolo. Se împiedică în momentul când el o trase pe pământul accidentat. La picioarele ei panta continua câţiva metri, apoi urma creasta. Sub creastă, la mulţi metri ameţitori, stâncile ascuţite şi marea agitată.

Tresări în momentul în care lovi primul fulger, apoi se întoarse disperată să se uite peste umăr. Se stârnise vântul, dar nu observase. Luna se ascundea încă în spatele norilor şi camufla lumina.

Se depărtase suficient? Renunţase Max să o mai caute şi se întorsese în casă? Acolo era în siguranţă.

— Dacă încerci să mă tragi pe sfoară…

— Nu. Aici sunt. Se împiedică de nişte bolovani şi se lăsă la baza lor. Aici dedesubt. Într-o cutie, sub bolovani.

Avea să se mişte cât de încet putea, îşi spuse în sinea ei, deşi toate instinctele îi urlau să fugă. În timp ce el îşi vedea de treabă, avea să se depărteze încet, apoi să ţâşnească şi să fugă spre casă. El o prinse de tivul fustei, pe care i-l şi rupse.

— O mişcare greşită, şi mori. Îi văzu sclipirea din privire când se aplecă spre ea. Dacă nu găsesc cutia, te omor.

Înălţă capul, ca un lup care adulmecă aerul. De undeva din întuneric, Max sări la el, suduind înfiorător. Lilah începu să ţipe când văzu tăişul pervers al cuţitului lucind în lumina unui fulger. Se prăbuşiră pe pământul de la picioarele ei, se rostogoliră prin praf şi peste pietre. Lama se înfipse în pământ la un centimetru de faţa lui Max, iar ea sări cât colo.

— Fir-ar să fie, fugi! strigă Max la ea, înşfăcându-l pe Hawkins de încheietura vânjoasă cu amândouă mâinile.

Scoase un mormăit în secunda următoare, când încasă un pumn în tâmplă.

Apoi se rostogoliră iar cu viteză în josul pantei, până

pe marginea falezei. Alergă şi ea, dar în faţa lor, provocând alunecarea unui covor de pietricele ce se loviră de trupurile lor încordate în luptă. Cu răsuflarea întretăiată, apucă o piatră de pe drum. Următorul ei ţipăt spintecă aerul în momentul în care piciorul lui Max alunecă peste marginea râpei.

Nu putea vedea decât faţa schimonosită de deasupra lui. Nu putea auzi decât ţipetele repetate ale lui Lilah, care îi repeta întruna numele. Apoi văzu stele verzi când Hawkins îl pocni cu capul de un bolovan. Preţ de o clipă, trupul lui Max se legănă pe margine, la limita dintre cer şi ocean. Mâna îi alunecă pe sub antebraţul transpirat. Cuţitul coborî spre el; simţi mirosul sângelui şi auzi mârâitul satisfăcut al lui Hawkins.

În aer mai plutea ceva – ceva plin de pasiune şi stăruitor – la fel de imaterial ca vântul, dar la fel de dur ca roca. Se lovi de el cu forţa unui pumn. Înţelese în acea clipă că nu se lupta doar pentru viaţa lui, ci şi pentru a lui Lilah şi pentru viaţa pentru care o puteau avea împreună.

Nu putea pierde lupta. Îşi adună toată forţa şi trase un pumn în mutra care rânjea deasupra lui. Din nasul lui Hawkins ţâşni sângele, după care începură să se ia din nou la trântă, cu cuţitul prins între ei.

Lilah ridică piatra cu ambele mâini ca să-şi ia elan, apoi o coborî să lovească, dar bărbaţii de la picioarele ei schimbară poziţiile. Suspinând, se retrase. În spatele ei se auzeau strigăte şi lătrături fioroase. Se ţinu bine de singura armă pe care o avea şi se rugă să aibă şansa să se folosească de ea.

Apoi lupta încetă şi amândoi bărbaţii rămaseră nemişcaţi. Bombănind, Max îl împinse pe Hawkins de pe el şi se chinui să se ridice. Faţa îi era mânjită de praf şi de sânge, hainele la fel. Scutură fără vlagă din cap ca să-şi limpezească mintea şi îşi ridică privirea spre Lilah. Părea un înger răzbunător cu părul fluturând în bătaia vântului şi cu piatra încleştată în mâini.

— S-a rostogolit în cuţit, zise Max cu voce distantă. Cred că-i mort. Confuz, se holbă la una din mâini, la pata

întunecată de sânge care îi aparţinea bărbatului pe care îl ucisese. Apoi îşi ridică iar privirea spre ea. Eşti rănită?

— Oh, Max! Of, Doamne! Piatra îi alunecă printre degete şi căzu în genunchi în faţa lui.

— Nu-i nimic. O bătu pe umăr, o mângâie pe păr. Nu-i nimic, repetă el, deşi îi era groaznic de frică să nu leşine.

Câinele ajunse primul la ei, urmat de ceilalţi, care sosiră în goană, îmbrăcaţi în cămăşi de noapte, halate şi jeanşi traşi în grabă.

— Lilah! Amanda era acolo şi-şi mişca cu disperare mâinile peste trupul surorii ei, în căutarea unei răni. Ai păţit ceva? Eşti rănită?

— Nu. Dinţii începură să-i clănţăne, deşi noaptea era înăbuşitoare. Nu, a fost – a venit Max. Se uită spre Trent, care se lăsase pe vine lângă Max ca să-i examineze spintecătura lungă de pe braţ. Sângerezi.

— Un pic.

— E superficială, zise Trent printre dinţi. Cred că doare ca naiba.

— Încă nu, murmură Max.

Trent îşi întoarse privirea spre Sloan, care tocmai se întorcea de lângă bărbatul care zăcea la marginea falezei. Cu buzele strâns lipite, Sloan scutură din cap.

— S-a terminat, zise el sec.

— Ăsta era Hawkins. Max se chinui să se ridice, dar se cam clătina. O prinsese pe Lilah.

— O să vorbim despre asta mai târziu, zise Coco pe un ton ciudat de serios, apoi îl apucă pe Max de braţul bun. Amândoi sunt în stare de şoc acum. Hai să-i ducem în casă!

— Hai, fetiţo! Sloan se întinse să o ridice pe Lilah în braţe. O să te duc aşa până acasă.

— Nu-s rănită. Îşi roti capul să se uite după Max, cuibărită în braţele lui Sloan. Sângerează. Are nevoie de ajutor.

— O s-avem grijă de el, îi promise Sloan şi începu să traverseze pajiştea. Nu-ţi face griji, dulceaţă, profesorul e mai rezistent decât îţi închipui tu.

În faţa lor, Turnurile erau scăldate în lumini. Un alt

ropot de tunete penetră cerul deasupra lor, apoi se stinse treptat. Pe terasa etajului al doilea apăru brusc o siluetă înaltă şi subţire, cu un baston într-o mână şi un revolver lucios cromat în cealaltă.

— Ce mama naibii se întâmplă acolo? zbieră Colleen. Cum poate dormi cineva în nebunia asta?

Coco aruncă o privire obosită spre ea.

— Oh, taci şi du-te şi te culcă!

Fără să ştie ce anume i se părea aşa amuzant, Lilah îşi lăsă capul pe umărul lui Sloan şi începu să râdă.

Mai era puţin şi se crăpa de ziua când agitaţia se potoli. Poliţia venise şi plecase, luând cu ea balotul sinistru. Se puseseră întrebări, se oferiseră răspunsuri, se puseseră alte întrebări, la care se oferiseră alte răspunsuri. Lilah primise o porţie de brandy, fusese îngrijită, apoi i se ordonase să facă o baie fierbinte.

Nu o lăsaseră să se ocupe ea de rana lui Max. Ceea ce, de fapt, fusese cel mai bine până la urmă, era şi ea de acord. Mâinile îi tremurau rău.

El îşi revenise remarcabil de bine după incident, cugetă ea în timp ce se ghemui pe locul de la fereastră al camerei din turn. În timp ce ea era încă ameţită şi tulburată, el stătuse în salon, cu braţul proaspăt bandajat, ca să le ofere agenţilor de poliţie o declaraţie clară şi concisă a întregului episod.

Parcă şi-ar fi ţinut una dintre lecţiile despre cauzele şi efectele economiei germane în Primul Război Mondial, se gândi ea cu un surâs abia perceptibil. Era evident că locotenentul Koogar îi apreciase precizia şi claritatea.

Lilah preferă să creadă că şi ea reuşise să facă o impresie destul de bună, deşi nu fusese în stare să-şi controleze prea bine tremurul, nici măcar când surorile ei făcuseră scut în jurul ei.

Suzanna îi spusese într-un final locotenentului că deja era prea mult şi o trimisese pe Lilah de acolo. Dar nici după ce făcuse baie şi băuse brandy nu putea adormi. Îi era frică să nu revadă imaginea aceea când Max se balansase pe marginea râpei. De abia schimbaseră câteva cuvinte după

cele întâmplate. La un moment dat trebuiau s-o facă şi pe-asta, îşi dădu ea seama. Voia să-şi limpezească gândurile şi să găsească vorbele potrivite.

Dar el intră în camera ei când cerul începuse să se lumineze, iar ea se temu că nu avea să le găsească niciodată.

Rămase în picioare, stingherit, protejându-şi braţul stâng, şi cu chipul încercănat.

— N-am putut dormi, începu el. M-am gândit că te găsesc aici.

— Am vrut să stau să mă gândesc. Aici îmi e întotdeauna mai uşor să gândesc. Simţindu-se la fel de stingherită ca el, îşi dădu părul pe spate. Îi era ciufulit, în culoarea soarelui abia răsărit, în contrast cu albul halatului. Nu vrei să stai jos?

— Ba da. Traversă camera şi îşi relaxă muşchii dureroşi aşezându-se pe locul de lângă ea.

Se aşternu liniştea un minut, apoi două.

— Ce mai noapte! zise el într-un final.

— Da.

— Să nu plângi, murmură el când îi văzu ochii.

— Nu. Îşi şterse lacrimile şi îşi fixă privirea asupra zorilor. Am crezut că o să te omoare. A fost un coşmar – era întuneric, foarte cald, mult sânge.

— Acum s-a terminat. Îi luă mâna şi-şi strecură degetele puternice printre degetele ei. L-ai ademenit afară din grădină. Ai încercat să mă protejezi, Lilah. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc.

Prinsă cu garda jos, îşi întoarse privirea spre el.

— Dar ce voiai să fac, să-l las să te atace dintre petunii şi să te înjunghie pe întuneric?

— Normal era să mă laşi pe mine să am grijă de tine.

Ea încercă să-şi retragă mâna, dar el n-o lăsă.

— Păi, şi asta ai şi făcut, nu? Fără să-ţi pese dacă eu sunt sau nu de acord. Ai năvălit acolo ca un nebun, ai sărit pe un maniac cu un cuţit şi mai că… Tăcu brusc, încercând să-şi recapete echilibrul, iar el nu făcu nimic altceva decât să o privească răbdător. Mi-ai salvat viaţa, zise ea, mult mai

calmă.

— Atunci, se cheamă că suntem chit, nu?

Ea ridică din umeri şi-şi reîndreptă privirea spre cer.

— În ultimele minute în care m-am luptat cu Hawkins, s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. M-am simţit alunecând, am simţit că nu mai am pământul sub picioare. Apoi am simţit altceva, ceva incredibil de puternic. Am crezut că e vorba despre adrenalină, dar nu venea de la mine. A fost ceva – altcineva, zise el, studiindu-i chipul. Cred că aş putea-o considera o forţă. Şi am ştiut că nu trebuia să mă las învins, că am să mă întreb întotdeauna dacă acea forţă – acel sentiment – a venit de la tine sau de la Bianca.

Buzele ei se arcuiră în timp ce se întoarse din nou spre el.

— Vai, profesore, dar n-are niciun sens.

El nu zâmbi.

— Am venit în camera ta ca să te fac să mă asculţi şi atunci te-am văzut în grădină. În mod normal, m-aş gândi că-i mai bine – sau logic – să mă retrag ca să-ţi dau timp să-ţi revii după cele întâmplate. Dar lucrurile s-au schimbat, Lilah. Acum o să asculţi ce-am de spus.

Preţ de o clipă, ea îşi sprijini fruntea de sticla rece. Apoi încuviinţă din cap că era de acord.

— Bine, ai toate motivele. Dar mai întâi aş vreau să spun că ştiu că m-am enervat mai devreme – pentru carte. Am avut o reacţie depăşită…

— Ba nu. Tu ai avut mare încredere în mine, dar eu nu am avut în tine. Mi-a fost teamă că doar vrei să fii drăguţă.

— Nu înţeleg.

— Toată viaţa mi-a ni dorit să scriu, dar… mă rog, nu-s obişnuit să-mi asum riscuri.

Ea nu se mai putu abţine şi râse şi, bazându-se iar pe instinctele ei, se aplecă şi-i sărută bandajul de la mână.

— Max, cum poţi să spui taman acum aşa ceva?!

— Nu eram obişnuit să-mi asum lucruri, o corectă el. Am crezut că, dacă-ţi spun despre carte şi-mi fac curaj să-ţi arăt câteva pagini, o să crezi că-i doar vreo toană de-a mea şi o să te simţi obligată să nu-mi răneşti sentimentele.

— E o prostie să n-ai niciun pic de încredere în tine, când poţi face ceva pentru care eşti foarte talentat. Apoi oftă. Şi din partea mea a fost o prostie să o iau atât de personal. Şi crede-mă că sunt sinceră. O să fie o carte minunată, Max. O carte de care o să fii foarte mândru.

El îi puse o mână pe după gât.

— Hai să vedem dacă mai zici la fel după ce o să te silesc să mai citeşti câteva sute de pagini!

Se aplecă spre ea şi o sărută cu delicateţe pe buze. Vru să o sărute mai pasional, dar ea sări cât colo.

— O să-ţi fac prima recenzie a cărţii după ce o s-o publici. Nervoasă, începu să se plimbe prin cameră.

— Ce este, Lilah?

— Nimic. S-au întâmplat foarte multe. Trase o gură zdravănă de aer şi se întoarse spre el cu un zâmbet convingător pe chip. Promovarea. Am fost atât de preocupată de soarta mea, că nici n-am apucat să te felicit.

— Nu am vrut să fac un secret din asta.

— Max, hai să nu o luăm de la capăt! Important este că ţi s-a făcut o mare onoare. Cred că ar fi frumos să dăm o petrecere în cinstea ta, înainte să pleci, îi veni să zâmbească.

— Serios?

— Bineînţeles. Nu se întâmplă în fiecare zi să ajungi şef de catedră. Mâine-poimâine ajungi decan. E doar o chestiune de timp. Şi pe urmă…

— Lilah, stai jos! Te rog!

— Bine. Se agăţă disperată de tonul voios. O s-o rugăm pe mătuşa Coco să facă un tort şi…

— Deci te bucuri de oferta pe care am primit-o? o întrerupse el.

— Sunt foarte mândră de tine, spuse ea dându-şi într-o parte părul de pe frunte. Îmi place să ştiu că eşti apreciat la justa valoare.

— Şi vrei să accept postul?

Sprâncenele ei se uniră.

— Sigur că da. Cum să refuzi? E o ocazie minunată pentru tine, ai muncit pentru asta şi o meriţi.

— Mare păcat! Scutură din cap şi se lăsă pe spate, fără să o scape din priviri. Deja am refuzat.

— Ce-ai făcut?

— Am refuzat, cu mii de mulţumiri. Este unul dintre motivele pentru care nici n-am deschis subiectul. Nu mi s-a părut ceva demn de menţionat.

— Nu înţeleg. O asemenea ocazie de a face carieră nu e ceva la care să dai cu piciorul atât de uşor.

— Depinde de carieră. Şi totodată mi-am depus şi demisia.

— Ce… ce-ai făcut? E o nebunie.

— Da, probabil. Şi, pentru că chiar era, zâmbi larg. Dar, dacă mă întorc să predau la Cornell, cartea mea o s-ajungă într-un dosar care o să se acopere de praf. Întinse mâna spre ea, cu palma în sus. Te-ai uitat cândva în palma mea şi mi-ai spus că trebuie să aleg. Am ales.

— Înţeleg, zise ea încet.

— Ai înţeles doar o parte. Se uită în jur. Lumina era sidefată, cu accente subtile de auriu. N-ar fi putut găsi un moment sau un loc mai potrivit. Îi luă ambele mâini. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Mi-a fost imposibil să cred că şi tu ai putea simţi la fel, indiferent de cât de tare mi-aş fi dorit-o. Pentru că n-am crezut, am complicat lucrurile mai mult decât ar fi fost necesar. Nu, nu spune nimic, nu încă. Ascultă-mă! Îi duse mâinile unite la buze. M-ai făcut să mă schimb. Mi-ai oferit noi perspective. Ştiu că mi-a fost menit să fiu cu tine, iar dacă pentru asta a fost nevoie de o înşelăciune şi de un colier pierdut de aproape o sută de ani, atunci înseamnă că aşa a fost să fie. Indiferent dacă vom găsi sau nu smaraldele, ele m-au adus la tine, şi tu eşti singura comoară de care voi avea nevoie vreodată.

O trase mai aproape ca să o sărute pe gură în timp ce dimineaţa se instala, alungând ultimele umbre din cameră.

— Nu vreau să fie doar un vis, murmură ea. Am stat aici de multe ori gândindu-mă la tine, dorindu-mi să se întâmple ce se întâmplă acum.

— Se întâmplă cu adevărat.

Îi cuprinse chipul în palme şi o mai sărută o dată ca

să-i dovedească.

— Tu eşti tot ce-mi doresc, Max. Te caut de foarte multă vreme. Îşi trecu cu tandreţe degetele prin părul care-i căzuse pe frunte. Mi-a fost aşa teamă că nu o să mă iubeşti, că o să pleci. Că va trebui să te las să pleci de lângă mine.

— Aici m-am simţit acasă încă din prima noapte. Nu pot să-mi explic de ce.

— Nici nu trebuie.

— Nu. O sărută în palmă. Nu ţie. Mai e ceva. Îi luă din nou mâinile. Te iubesc, Lilah, şi vreau să te întreb dacă eşti dispusă să-ţi asumi riscul de a te mărita cu un fost profesor şomer care-şi închipuie că poate scrie o carte.

— Nu. Zâmbi şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Dar o să mă mărit cu un bărbat foarte talentat şi deştept care tocmai scrie o carte minunată.

Râse şi-şi propti capul de ea.

— Varianta ta îmi place mai mult.

— Max. Se cuibări lângă braţul lui. Hai să-i spunem mătuşii Coco. O să fie aşa bucuroasă, că o să ne facă clătite cu afine pentru micul dejun de logodnă.

O lăsă să se sprijine de perne.

— Ce-ai zice de o gustărică de logodnă?

Rase şi se lasă purtată de sărutul lui.

— De data asta prefer eu varianta ta.

Sfârşit